Salvarea unei diavolițe
KATE MOORE

COLECȚIA

Jubirii de poveste

SERIA „FIII CURTEZANEI"

Xander, Will și Kit sunt fiii născuți din păcat – trei frați a căror mamă este o faimoasă curtezană din Londra. Deși nu sunt legitimi în ochii aristocrației, mama lor s-a asigurat că fiecare a primit educația unui gentleman și că știe cum să-și croiască propriul drum în lume.

Fost spion, Will Jones poate să se descurce în situații dure și să facă față unor inamici nemiloși. Așa că, atunci când primește informații despre Kit, fratele pierdut, nu ezită să se infiltreze în bordelul dușmanului său de moarte, Archibald March – dar se trezește în situația neașteptată de a salva o fecioară de la o soartă extrem de crudă.

Aflată în propria misiune, tânăra nu vrea să-și dezvăluie adevărata identitate și preferă să fie cunoscută sub numele de Elena din Troia. Ea și Will au un dușman comun, căci Elena caută cu disperare niște scrisori aflate în posesia lui March care ar putea s-o distrugă pe mama ei. Cei doi își unesc forțele, și căutările îi conduc în lumea periculoasă a intrigilor și a trădărilor, unde pentru datorie lupți – iar pentru dragoste este posibil să mori.

„În al doilea roman al seriei, acțiunea și pasiunea se îmbină într-o poveste ce te ține în suspans până la ultima pagină."

Booklist

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4043-7

Alma

KATE MOORE

Salvarea unei diavolițe

Traducere din limba engleză
Laura Stan

LITERA
2019

Capitolul 1

Londra, 1820

Era o noapte cumplit de umedă pentru ca un bărbat să își părăsească patul ca să cumpere o fecioară. Will Jones se uită prin fereastra aburită a trăsurii la porticul cu coloane albe al unei reședințe discrete de pe Half Moon Street. Dacă informația lui Jack Castle era bună, deflorarea fecioarelor era doar una dintre desfrânările care se petreceau înăuntru.

Picături mari și grele de ploaie răpăiau pe sticlă. Will îi făcu semn omului său, Harding, să pună planul în mișcare. Deschise portiera trăsurii și coborî. Picioarele lui întâlniră caldarâmul umed, și un junghi ascuțit în coaste îl făcu să încremenească. Își mască oprirea bruscă prin gesturi vanitoase, aranjându-și manșetele de sub mânecile costumului de seară negru și înclinându-și pălăria într-un unghi stilat.

Pauza îi oferi un moment să cerceteze casa mai de aproape. Petrecuse săptămâni în închisori mai puțin fortificate. Panouri vopsite cu abilitate acopereau ferestrele de sus, iar de o parte și de cealaltă a ușii stăteau doi bătăuși masivi, în veșminte de lachei. Totuși, locul își avea propriile vulnerabilități. Acoperișul trăsurii era la înălțimea porticului, pe deasupra căruia o balustradă din fier se unea cu altele la capătul șirului de case, până la colțul cu Piccadilly, pe unde traficul de seară încă se făcea simțit.

Will îi aruncă peste umăr birjarului câteva cuvinte în franceză, renunțând la propria identitate și devenind vicontele de Villard, cu avere în Indiile de Vest, soție slută și obiceiul de a colecționa publicații erotice.

Lacheii masivi își ținură privirea ațintită înainte cât Will ridică ciocănelul din alamă al ușii, dar acesta nu se lăsă păcălit de aparenta lor neatenție. Îl vor recunoaște cu altă ocazie.

Un chip roșu și ciupit ca o cărămidă se ivi la vizetă.

- Douăzeci și cinci de lire.

Față-de-Cărămidă avea un scrâșnet în voce de parcă ar fi pilit metal cu ea.

- *Bien sûr*. Ca să câștigi marele premiu, este de așteptat să investești mai întâi.

Will îndesă bancnotele prin deschizătură.

Înăuntru, Față-de-Cărămidă îi luă lui Will pelerina, pălăria și mănușile și-i ordonă mormăit să aștepte. În holul de la intrare nu se observa nici o urmă vădită de viciu, doar confortul britanic obișnuit al unui covor turcesc, o măsuță din mahon și un pendul înalt, dar undeva prin Londra, Archibald March, viermele criminal care deținea acest loc, se plimba liber.

Majoritatea londonezilor îl știau pe March drept marele binefăcător al orașului, un om ale cărui acte de caritate se presupunea că sprijină văduve și orfani, șchiopi și orbi. Doar o mână de oameni, printre care Will, fratele lui, Xander, și mireasa acestuia, Cleo, aveau motive să creadă că March este un ucigaș și șantajist care omorâse cel puțin trei oameni și păstrase documente despre viciile și păcatele multora. Dacă autoritățile nu îl prindeau pe March, avea s-o facă Will.

Un râset bărbătesc grosolan izbucni dintr-una din camerele de la etaj, și pași grăbiți se auziră pe scări.

În următoarea clipă apăru gazda, și Will decise că holul era până la urmă anticamera iadului.

Nu catadicsi să dea mâna cu Guy Leary, un delincvent uscățiv și pistruiat, cu părul de culoarea morcovului și o privire rece care lăsa de înțeles că era capabil de orice răutate. Faptul că Leary era șeful și nu vreo madamă bine îngrijită, cu piept umflat și aer lingușitor, spunea multe despre loc. Will bănuia că angajatele nu apreciau stilul de a conduce al lui Leary.

- Ce plăcere căutați în această seară, domnule viconte?

- Am înțeles că o licitație este pe cale să înceapă.

Leary aruncă o privire rapidă spre ceas și clătină din cap.

– Regret, viconte. Licitațiile sunt doar pe bază de invitație, pentru persoanele interesate, cunoscute acestei case. Cu toate astea, vă putem oferi alte desfătări.

– Permiteți-mi să îmi exprim interesul de a participa la licitația dumneavoastră.

Will puse un teanc de bancnote pe măsuța de lângă el.

– Nu vă cunosc.

– Nu ați auzit de vicontele de Villard? Credeam că are o anumită reputație colecția mea de publicații.

Îi înmână lui Leary un pachet învelit în hârtie cafenie.

Cu încă o privire îngrijorată către ceas, Leary sfâșie învelișul și privi desenele. Cu mare atenție.

– Cum ați aflat de licitația noastră?

Deși nu se observă nimic schimbat în privirea rece, Will simți schimbarea de ton.

– Unui prieten i s-a făcut milă de mine. Mă aștepta o seară plictisitoare cu soția și doar desenele mele care să mă însuflețească. Perspectiva virginei voastre m-a înviorat de îndată. Este un produs autentic? Se poate verifica pentru a fi sigur?

– Nu se poate.

– Dar garantați...

– Vreți să participați sau nu?

Will flutură molatic din mână.

– Vă rog. După dumneavoastră.

Leary se răsuci brusc și îl conduse în sus, pe o scară principală în spirală.

– Are această minunăție un nume?

– Elena din Troia.

Will aproape se înecă din cauza ironiei. Leary era clar un bărbat care nu se bucurase de beneficiile unui dascăl bun. Un bun institutor ca bătrânul Hodge l-ar fi certat pentru că își numise fecioara după cea mai cunoscută depravată din istorie.

La capătul scărilor intrară într-un salon roșu cu auriu, plin cu domni de vârste diverse, dar cu aceleași apucături trupești. Aerul era îmbâcsit de tutun și de dorințe carnale. Trei tinere îmbrăcate în corsete din mătase crem, purtate pe deasupra unor pantalonași la fel

de subțiri ca voalul, circulau printre bărbații mai bine acoperiți, asigurându-se că toate paharele sunt pline ochi. Prezența lor feminină în haine sumare printre bărbații complet îmbrăcați răspândea o dorință carnală mulțimii. Mai oferea și un nou înțeles meseriei de prostituată, femei atât de bine aflate sub controlul proprietarului, încât nu aveau nici măcar propriile haine. Guy Leary chemă o frumusețe cu păr negru, buze roșii cărnoase și ochi goi, care îi oferi lui Will un pahar de brandy.

Pe deasupra marginii acestuia, Will cercetă amestecătura de căutători de plăceri. Recunoscu doi membri ai parlamentului, și nu din Partidul Reformiștilor, un lord octogenar și, în locul în care discuțiile erau mai aprinse și mai îndrăznețe, unul dintre ceilalți băieți ai contelui de Oxley, un bărbat cu care el avea în comun doar strămoșii. Era norocos. Nu era nici un ofițer prezent și nici altă persoană care să îl cunoască pe Villard sau pe Will Jones. Cu siguranță fratele lui vitreg, Oxley, nu îl va recunoaște pe bastardul familiei.

Mulțimea era de genul acelora pe care Will le frecventase în Paris, după Waterloo și înainte de dispariția lui Kit, fratele său mai mic. Câțiva pierduseră simțul limitelor oamenilor civilizați și deveniseră dependenți de dezmăț în același mod în care unii devin dependenți de opiu. Alții veniseră doar pentru a fi excitați. Vor merge apoi acasă și își vor iubi soțiile cu entuziasm în timp ce în minte vor avea imagini excesiv de erotice.

Pentru o clipă, Will simți cum identitatea lui Villard pălește și vechea lui identitate de polițist de pe Bow Street își face simțită prezența, dar nu era aici în calitate oficială. Își îndreptă acul de diamant din pliurile lavalierei pentru a-și recupera deghizarea în Villard, un fin cunoscător al decadenței, un om superior brutelor ordinare cu porniri vulgare de a ciupi funduri și a se holba la sâni.

Scaune și canapele fuseseră aranjate cu vederea spre o scenă acoperită de draperii din catifea roșie, aflată în capătul îndepărtat al camerei. Unul dintre lacheii mătăhăloși îi aduse lui Will un scaun, în timp ce Leary se urcă pe scenă și ciocăni ușor într-un pahar.

Discuțiile se opriră, iar bărbații se așezară. Cele trei femei încorsetate, greu de deosebit în înfățișarea lor voluptuoasă și inexpresivă, se poziționară în spatele lui Leary. Cei mai mulți din cameră le priveau în vreme ce Leary explica regulile licitației.

Will studie concurența. Fuseseră invitați, deci știau că fata din spatele cortinei era virgină, nu profesionistă, și plătiseră o taxă piperată ca să participe, așa cum făcuse și el, prin urmare trebuia să presupună că se confrunta cu bărbați cu buzunare adânci și conștiințe superficiale. Și totuși, mai depindea și de fată.

Leary făcu o pauză.

– Domnilor, cât sunteți dispuși să licitați pentru o noapte cu Elena din Troia?

La semnalul lui, femeile îndepărtară draperiile din catifea pentru a dezvălui o fată cu un păr roșcat-auriu, într-o rochie albastră cu eșarfă în talie, de un alb feciorelnic, întinsă pe un divan în dungi trandafirii și aurii, cu capul odihnindu-se pe un braț subțire și gene întunecate pe obraji îmbujorați. Arăta ca o tânără învățătoare care stătuse trează până târziu și doar atipise pentru câteva clipe. Leary ar fi trebuit mai degrabă să îi facă reclamă ca Frumoasa din Pădurea Adormită.

Era greu să îi ghicească vârsta, dar cel puțin nu avea cincisprezece ani, așa cum se temuse Will. Cu excepția picioarelor goale, a părului răvășit și a sfârcurilor date cu ruj, arăta suficient de respectabil pentru un bal, o combinație de inocență și senzualitate. Acea inocență nerușinată îl lovi cu un impuls erotic care ar fi putut scula chiar și membrul unui cadavru. Își reaminti că într-un astfel de loc înfățișarea fetei putea fi doar de fațadă. Putea fi până la urmă o profesionistă.

Pleoapele ei tremurară și se deschiseră, dezvăluind ochi de un căprui intens și brusc panicați. Nu era o profesionistă, ci doar o fată captivă și înspăimântată. Oare cum ajunsese în mâinile lui March?

Însoțitoarele o ajutară să se ridice. Eforturile lor părură mai degrabă gesturile unor gardieni ținând în frâu un prizonier decât ale celor Trei Grații servindu-și zeița, dar ea ar fi fost perfectă pentru unul dintre acei pictori italieni. Înaltă, dar zveltă, ca o tânără amazoană, se lupta cu influența unui drog. Se vedea în pupilele ei dilatate. Erau momente în care substanța punea stăpânire pe ea făcându-i capul să se lase pe gâtul suplu și momente în care încerca cu disperare să scape de efectele ei. Will se mira că nu țipa și nu protesta.

Bărbații începură să strige. O rafală de oferte reduse rapid competiția la o mână de înflăcărați – un blond cu față rumenă și turtită și un brunet cu nasul lung. Ridicați în picioare, față în față, cei doi

se clătinau de la băutură. Alții, din mulțime, puseră pariuri cu privire la rezultat.

Blondul cu față turtită își împinse oponentul.

– Retrage-te, Milsing, ești pe gheață subțire de luni bune.

– Am de două ori mai mult mălai ca tine, în orice zi, Cowley.

Brunetul năsos împinse înapoi. Cowley se clătină, se îndreptă singur și chicoti.

– O idee, prietene. Flutură un deget în aer. Am putea să o împărțim.

Un murmur general se auzi din mulțime, nu în semn de protest, ci de nemulțumire.

Milsing se încruntă.

– Ei bine, am putea toți cumpăra acțiuni, Cowley, dar, știi, un singur bărbat va fi primul.

Venise vremea să acționeze. Will Jones ar fi luat o masă sau un scaun și le-ar fi spart în capul cuiva, dar, ca Villard, avea nevoie de o abordare mai subtilă. Se ridică încet și azvârli paharul său de brandy spre șemineu. Sticla se sparse cu un sunet satisfăcător. Toate capetele se întoarseră spre el. Sunetul păru să fi ajuns până și la mintea încețoșată a fetei. Își ridică bărbia și privirea ei întunecată o întâlni pe cea a lui Will într-un scurt moment de luciditate.

„Așa e, drăguță, pleci cu mine."

Capitolul 2

Will își controlă impulsul de a râde de indignarea descumpănită de pe fețele rivalilor.

Domnilor, încă nu am făcut oferta.

Cine dracu' ești? ceru să știe Milsing.

Will se înclină.

Villard.

Deghizarea asta îi fusese de folos în câteva ocazii când lucrase ca polițist.

– Un nenorocit de francuz?

Murmure obscene se intensificară în jurul lui.

– Ah, dar ofer bani englezești. Cinci sute de lire sterline.

– Cinci sute? Al naibii de necavaleresc, indiferent ce fel de bani ai.

– Pentru Elena din Troia? Pardon, domnilor, dar doamna este de neprețuit.

Se întoarseră să se uite la fată, ca și cum ar fi uitat de prezența ei. Cowley fu cel dintâi care reveni spre Will.

– Ascultă, asta e o licitație închisă. Cum ai intrat aici?

Will se întoarse către Guy Leary ridicând din umeri a nepăsare. Tot ceea ce conta acum era lăcomia bărbatului.

– *Vraiment*. Am ajuns cu întârziere, dar nevoia îmi este atât de mare încât sunt dispus să plătesc pe măsură.

Capul fetei era din nou plecat, dar Will îi simți concentrarea la vocea lui.

– Mărește la o mie, spuse Leary.

– *Bien sûr*, zise Will fără să clipească.

După un moment, Leary dădu aprobator din cap.

– Elena din Troia este adjudecată lui... Villard. Pășiți în mulțime. Domnilor, casa vă mulțumește pentru participare. Oferim alte consolări pentru a-i recompensa pe toți care au licitat.

Față-de-Cărămidă apucă fata de braț, și Guy le făcu semn celor Trei Grații care începură să umple din nou paharele.

– Viconte, noi vom aranja nota de plată. Elena din Troia vă va aștepta la etaj.

Will încuviință din cap. Privirea îi era la brațul fetei, unde strânsoarea puternică a lui Față-de-Cărămidă îi înroșise pielea. Îi zâmbi cordial bărbatului.

– Învinețește-o și o să-ți rup mâna.

Altă brută de lacheu îl conduse pe Will pe scara arcuită. Asta însemna că nu avea să vadă mare lucru din reședință, doar camerele cu vedere spre stradă. Își putea da cu presupusul în privința planului casei, dar nu văzu nici un loc în care să se afle așa-zisele documente ale lui March. Castle îi făcuse o favoare dându-i informația despre licitație, dar pentru moment fata era pe primul plan. Situația ei întrecea dorința lui Will de a-l aduce pe March în fața justiției. În plus, escorta lui Will nu încuraja explorarea inutilă a casei.

Camera în care aștepta fata se afla la un etaj deasupra salonului, spre stradă. O colecție de tablouri suficient de stimulante și oglinzi strategic plasate acopereau pereții de un corai profund. Deasupra căminului, o natură moartă cu niște ouă de pescăruș pestrițe aflate într-un cuib de răchită reprezenta singura urmă din cameră a lumii naturale. Față-de-Cărămidă stând deasupra fetei nu îmbunătățea cu nimic priveliștea.

Will făcu un inventar rapid al lucrurilor cu care trebuia să se descurce. La dreapta lui, tăblia din panouri a patului ajungea până la tavan formând un baldachin. Patul în sine părea suficient de solid chiar și pentru cele mai sportive întâlniri sexuale. Cordoane din mătase roșie țineau draperiile strânse de tăblie. De partea cealaltă a camerei, lângă piciorul patului, un vătrai din oțel se sprijinea de cămin. Lucrurile păreau în favoarea lui Will de data asta.

O sticlă de vin și două pahare se aflau pe o masă, lângă ușă. Will ridică sticla, o destupă și mirosi. Se întoarse spre Față-de-Cărămidă.

– Nu se poate așa ceva! Avem nevoie de șampanie, nu-i așa, *ma belle?*

Fata se ghemui în scaun, apucându-se de brațele acestuia. Privirea sa trecu de la Față-de-Cărămidă la Will.

– Vin primești.

Față-de-Cărămidă ridică din umerii săi lați.

– Prostii! Will flutură o bancnotă către bărbat. Ia poșirca asta de aici. Trebuie să bem șampanie. Elena din Troia nu merită mai puțin. Vezi ce poți face, prietene, și grăbește-te. Dacă te întorci în mai puțin de zece minute, te voi răsplăti cu încă una de cinci.

După un moment de gândire nu foarte rapidă, Față-de-Cărămidă luă sticla și se retrase din cameră.

Will se întoarse către fata ghemuită.

– Acum, *ma belle*, ne putem cunoaște pe îndelete. Ești binecuvântată, cred, cu marele noroc de a-l avea pe vicontele de Villard drept cel dintâi amant. Îți promit nu doar plăcere, ci și educație.

După estimările lui Will, erau șase metri pe verticală până pe acoperiș, nouă metri până la pavaj; o rută nu extraordinar de dificilă pentru un tânăr, dar solicitantă pentru a fată drogată și o epavă distrusă ca el. Intenționase să își petreacă seara odihnindu-se în patul lui, cu o veche și bună prietenă, în care se putea încredere că îi va oferi plăcere, fără să deterioreze și mai mult corpul recent bătut al lui Will. „N-a fost să fie."

Așezându-se în fața unei oglinzi vizibil duble, își scoase lavaliera și haina cu o încetineală intenționată. Merse tacticos până la panoplia patului și desfăcu ușor cordoanele draperiilor, punându-și-le pe după gât pentru a le folosi mai târziu. Ochii măriți și consternați ai fetei îl urmăriră în timp ce mută lămpile și sfeșnicele, blocă oglinda dublă și răsturnă un dulap greu în fața ușii. Avea la dispoziție poate cinci minute înainte ca Față-de-Cărămidă să revină și ceilalți membri ai personalului lui Leary să termine de consolat lorzii dezamăgiți și să se întoarcă la locurile lor de pază.

Era timpul să intre în acțiune. Din trei mișcări iuți, sfâșie cearceafurile, răsturnă un scaun cu spătar de lângă șemineu, îi rupse stinghiile de rezistență cu călcâiul și luă vătraiul și cele două bucăți de lemn desprinse.

Privirea uluită a fetei se mută de la el la cameră, în căutare de obiecte grele și solide.

Will străbătu camera până la cele două ferestre și trase draperiile din damasc. Așa cum observase din stradă, scânduri groase

acopereau geamul. Alese fereastra cea mai apropiată, înțepeni vătraiul între pervaz și partea de jos a scândurii acoperitoare și apăsă cu forță. Scândura ieși din cadrul ferestrei cu un scârțâit ca de pasăre pe moarte. Will spera că Față-de-Cărămidă era încă plecat cu treabă și că oricine era de pază nu se afla la locul lui.

Făcu o mică pauză, ascultând orice sunet de alarmă. Nu auzi nici o reacție, așa că se întoarse la treabă pe partea cealaltă a ferestrei, până când scândura desprinsă atârnă ca o pânză de cort rigidă. Cu stinghiile de la scaun propti scândura desprinsă în direcția opusă geamului și se strecură prin deschizătură ca să ridice jumătatea interioară a ferestrei. Aer rece și umed suflă prin geamul deschis, dar nici un semn de alarmă nu se auzi de la lacheii aflați la datorie la parter. Mai așteptă un minut și apoi scoase un semnal ca să îi dea de veste lui Harding.

Se întoarse și o găsi pe fată la picioarele patului, cu un sfeșnic din alamă în mână. Zâmbi strengărește spre ea:

– Perfect, drăguță, hai să facem gălăgie.

El plonjă înainte, iar ea se avântă spre el, lovind stâlpul de la pat. El se feri și împinse scaunul răsturnat spre ea, aproape imobilizând-o între stinghiile sale la picioarele patului. Ramaseră nemișcați, gâfâind și privindu-se reciproc cu precauție. Ochii ei erau larg deschiși acum, membrele tremurându-i de la energia bruscă a fricii. Will știa cât de repede va obosi și va rămâne fără vlagă.

Se apropie astfel încât singura ei cale de scăpare să fie spre fereastră. Curentul dinspre rama ridicată o făcu să tremure în rochia subțire. Aruncă o privire spre fereastră, iar el o prinse, răsucindu-i sfeșnicul din strânsoare și legându-i încheieturile cu lavaliera. Bagă unul din cordoanele groase prin legătura din jurul încheieturilor ei. Harding trebuie să fi fost deja pe poziție.

Dintr-odată, fata se înfurie cumplit, zvârcolindu-se și încordându-se în brațele lui. Will primi un cot în coaste, care îl făcu să tragă o gură de aer înainte să o poată opri, ținând-o strâns lipită de corpul lui ca și cum ar fi dansat cel mai imoral vals.

Will își lipi buzele de urechea ei și șopti cu vocea lui adevărată:

– Într-un minut, drăguță, vom ieși pe geamul acela. Luptă-te cu mine și o să-ți rupi gâtul.

Îi simți din nou confuzia, mintea ei luptându-se să îl înțeleagă. Era suficient ca să îi dea avantajul de care avea nevoie. Cu o întoarcere agilă de vals, o răsuci în spațiul dintre scândura desprinsă și geamul deschis. Frigul îi făcu instant dinții să clănțăne. O prinse de sub genunchi, o ridică și îi azvârli picioarele peste marginea ferestrei.

Ea se arcui brusc și își puse mâinile legate pe după gâtul lui. El înjură.

– Nu pot. Să plec. Încă.

Cuvintele îi ieșeau sacadate.

– Trebuie să plecăm acum. Nu mai scoate un sunet.

– Trebuie să obțin lucrul pentru care am venit.

Acum el era cel confuz:

– Ce anume?

Fata își clătină din cap, cu buzele strânse ferm.

– Singurul lucru pe care îl vei obține dacă nu ieși pe fereastra asta este atenția nedorită a vreo șase brute înfuriate, așa că pentru orice ai fi venit, fă-ți planuri să revii altă dată, drăguță.

Se auzi o bubuitură în ușă.

– Acum.

Will se aplecă și, eliberându-se din strânsoarea brațelor ei, îi îndesă picioarele prin fereastră. Rămase blocată de pervaz. El îi mai dădu un ghiont, și ea rămase atârnată de legătură. Respirația îi ieși ca un chițăit speriat, atenuat de furtună. Greutatea ei îi încordă brațele lui Will pentru un moment, ca apoi să simtă frânghia destinsă. „Binecuvântat fie Harding."

În spatele lui, ușa se făcu țăndări sub presiunea unei lovituri puternice.

Will se urcă prin deschizătura îngustă și, atârnând pentru câteva secunde de polița ferestrei, își pregăti corpul pentru săritură, promițându-le coastelor sale îndurerate că nu le va mai abuza prea curând; apoi se lăsă să cadă.

Inima Elenei îi bubuia în piept. Își ținu fața apăsată de peretele din dreptul ei. Senzația aspră a cărămizilor lipite de obraz îi alunga amețeala. Nu îndrăznea să privească în jos. Nu putea apuca nimic cu mâinile legate. Încercă să își strângă degetele goale de la picioare

pe bordura din piatră împrejmuită de fier. Ploaia îi lipise rochia subțire de trup. O mână fermă pe cotul ei drept era singurul sprijin călduros și de nădejde din acest coșmar.

Atârnase în jos pe geam, cu puține secunde înainte ca un domn cărunt cu maniere de majordom să îi prindă picioarele și să o stabilizeze pe bordura cea îngustă.

În clipa următoare, nebunul care o aruncase pe fereastră ateriză lângă ea. Căzu pur și simplu de deasupra, la fel de silențios și de agil ca o umbră. La aterizare scăpă un geamăt înăbușit de durere. Trăsăturile lui frumoase se contorsionară într-o grimasă.

Will privi pe deasupra capului ei către complicele lui și încuviință din cap, fără nici un cuvânt, fără nici un sunet.

Prin furtună, Elena deslușì zgomotul unei trăsuri pe stradă. În clipa următoare, aceasta se opri undeva sub ei, caii fornăind și tropăind și harnașamentul zornăind.

Se auziră voci dedesubt.

Nebunul ei se întoarse, își aruncă picioarele peste bara din fier și păși pe margine. Elena simți cum un țipăt i se stinse în gât. El o luă pe sus în brațe, apoi o întinse pe o suprafață dură și udă, acoperișul unei trăsuri, care se lăsă sub greutatea lor. Complicele lui păși peste ei și se lăsă să cadă pe locul de lângă birjar. Acesta pocni din bici și trăsura țâșni înainte.

Se auziră două împușcături și sunete de sticlă spartă. Strigătele furioase și pașii urmăritorilor se pierdură în curând în huruitul roților trecând peste caldarâm. Elena și nebunul ei se clătinau dintr-o parte în alta a acoperișului de mișcările trăsurii, dar el o ținu lipită de trupul lui cu un braț de fier în jurul taliei. Cu mâinile legate nu se putea salva singură. O întoarcere înfricoșătoare la capătul străzii înguste îi duse în Piccadilly. Ritmul nu încetini până nu ajunseră într-un cartier mai întunecat al orașului. Trăsura se opri pentru scurt timp. Omul cu păr cărunt o ajută pe Elena să coboare și să intre în interiorul întunecat al trăsurii. Acesta îi înfășură în jurul umerilor o pătură de trăsură. În minutul următor, răpitorul ei intră și se așeză în fața ei, chipul lui palid fiind singurul vizibil în semiîntuneric, părul și ochii lui negri contopindu-se cu bezna. Trăsura își reluă călătoria.

– Nu ești francez, nu-i așa?

– De sorginte londoneză, până în măduva oaselor, răspunse Will, dându-și șuvițele de păr negru și ud de pe față.

– Nici viconte de Villard?

– Nu.

Elena încă era ametită. Mintea îi era ca o sală de bal în care dănțuiau gânduri învolburate. Își dorea ca ele să încetinească pentru a le putea aranja poate într-un cadril maiestuos în locul valsului galopant. Străinul din fața ei fusese cineva în salon, iar acum era altă persoană. Părea să sufere de niște dureri, în ciuda forței și a săriturilor sale remarcabile.

– Te numești cumva Hades?

– Nimic atât de solemn sau de damnat. Credeai că te voi duce în iad?

– O fecioară răpită și ținută captivă într-o trăsură neagră? Are o anumită alură de Hades–Persefona.

– Cum te numești?

– Elena din Troia.

Numele îi ieșise natural pe gură când căzuse în mâinile lui Guy Leary. În momentul respectiv, mai credea în planul său de a se angaja ca servitoare ca să scotocească prin casă.

– Ai costat tot pe atât de mult.

Nebunul ei știa deci mai multă mitologie greacă decât golanii de la bordel.

– Nu ți-am cerut ajutorul.

– Nici o domniță până acum nu a avut mai mare nevoie să fie salvată decât tine.

Cuvintele nu erau un compliment.

– Pot să te răsplătesc.

– Mă îndoiesc. Am plătit o sumă serioasă pentru plăcerea companiei tale.

Cuvintele o făcură să fie conștientă de interiorul luxos al trăsurii.

– Nu sunt lipsită de resurse.

Elena nu avea nici o intenție să îi spună acestui străin nebun adevărata ei poziție în societate.

– Erai de vânzare într-un bordel.

– Ți-am zis că m-am dus acolo ca să obțin...

– Ceva ce nu dorești să numești.

– Exact.

Tot ceea ce făcuse fusese perfect rezonabil. Singurul nerezonabil fusese Guy Leary. Acum trebuia să o ia de la capăt. Presupunea că folosirea cuvântului „salvare" de către nebun era un lucru încurajator. Intenționa probabil să o înapoieze familiei ei sau autorităților, așa că nu îi rămânea decât să îl asigure că era perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși.

– Aveai de gând să le ceri să îți dea acel ceva?

Nota de batjocură masculină din voce o înțepă.

– Nu, bineînțeles că nu. Plănuiam să îl fur.

– Mă scuzi, dar asta după sau înainte să te violeze cineva?

Trăsura își continuă drumul în timp ce ea digeră remarca. Nu era nici o confuzie în alegerea cuvântului. Capul îi pulsa și stătea încordată pentru a nu se lăsa pradă frisoanelor. Crezuse că el însuși se pregătea să o violeze. În schimb, îi dăduse drumul pe fereastră. Nu putea să îl vadă bine, iar misterul care îl înconjura se adâncea, modul lui simplu de a vorbi în contrast cu hainele elegante de seară, cumpărarea în contrast cu salvarea ei.

– Nu ești deloc un gentleman, nu-i așa?

– Câtuși de puțin.

Întinse încheieturile legate.

– Mă poți dezlega?

– Ai de gând să te întorci la bordel?

– Trebuie.

El ridică din umeri.

– N-ai decât.

Trăsura se opri. Nebunul ei se aplecă brusc și o legă cu batista lui la ochi.

Capitolul 3

Will își dădu jos din trăsură fecioara câștigată. Fata se împiedică pe treapta trăsurii și îi căzu direct în brațe. Coastele lui protestară, dar nici o altă parte din corp nu se plânse. Păr mătăsos îi mângâie obrajii, iar sâni fermi și rotunzi îi atinseră pieptul, sâni pe care avea să îi vadă în vise săptămâni întregi. Planurile sale întrerupte pentru seara respectivă se întoarseră să îl tachineze. Conducea în camerele sale o femeie încântătoare, fără nici o posibilitate de a se culca cu ea.

Conștiința îi aminti că era o femeie înfrigurată, aproape goală în rochia udă. Trebuia să o usuce, să o încălzească, să o scoată de sub efectul drogului și să pună distanță între ei.

O repuse pe propriile picioare pe caldarâm și, ținând-o de mâinile legate, o ghidă prin labirintul de alei care duceau la ușa lui. Cândva, cartierul său fusese cel mtaai rafinat din Londra, căutat de lorzi și doamne, ambasadori și poeți. Acum, străzile îi erau rău famate și murdare, cămin pentru oameni de proastă reputație și lăsați în voia sorții. Achiziționase neobișnuitele apartamente cu ocazia unui caz mai vechi când curățase casa de un grup de falsificatori.

Avea o înțelegere cu orbul din cartier să îi păzească ușa. Când Will intră în pasaj, câinele lui Zebediah, un mastif negru, ieși din umbre și își băgă capul mare între coastele fetei.

– Ai un ponei? întrebă fata, cu voce subțire.

– Fă cunoștință cu Argos, câinele orbului din cartier.

– Câine?

– Mastif. Lasă-l să te adulmece. Te va recunoaște data viitoare.

Will descuie ușa secretă și o conduse pe două șiruri de trepte, spre cea mai îndepărtată cameră din apartamentele sale. O așeză

într-un fotoliu tapițat vechi, lângă foc, și îi scoase legătura de la ochi.

Lucrurile erau așa cum le lăsase. Will atâță focul unde vase cu apă așteptau să fie încălzite pentru baie. O cadă mare din cupru se afla lângă o bancă de lemn pe care se aflau împăturite prosoape înmiresmate. Will aprinse câteva lumânări pe dulapul de lângă pat. A, chiar îi plăcea acel pat.

– Ne aflăm încă în Londra? întrebă ea privind patul.

– În adâncimile orașului. Ești în siguranță aici, pentru moment.

Will puse pe vatra șemineului un ceainic. Elena avea nevoie de ceva cald, care să alunge efectele drogului. Apucă brațele scaunului și se aplecă spre ea.

– Ce ți-au dat să bei în bordel?

– Niște ciocolată.

– Respiră înspre mine.

– Ce?

– Lasă-mă să-ți miros respirația.

Fata se lăsă pe speteaza scaunului.

– Nu vorbești serios.

– Ba da. Îmi voi da seama ce drog ți-au dat.

– Oh...

Nu se mai feri de el. După un moment, deschise gura ca o cântăreață și expiră. Will aproape gemu când respirația caldă și dulce ajunse la el.

– Opiu și *satirio*.

– Ce este?

– O orhidee sălbatică, ceva care să te facă foarte deschisă la atențiile unui bărbat. Bea cât de mult ceai poți. Și mănâncă. Vei găsi pâine și brânză lângă pat.

Elena aruncă din nou o privire patului.

– Ești cumva sultan?

El râse în timp ce adăugă câteva linguri de frunze într-un vas.

– Nu sunt sultan. Îngenunche și îi luă mâinile într-ale lui, frecându-le blând. Să înțeleg că nu aveai în plan să ajungi premiu la o licitație în seara asta.

– Bineînțeles că nu.

El râse când văzu privirea de inteligență jignită în ochii aceia căprui.

– Ce nu a mers bine?

– Guy Leary. Nu a fost... Nu m-am așteptat să fiu nevoită să am de-a face cu el.

– Indiferent ce treabă ai acolo, trimite un bărbat să rezolve cu Leary.

– Nu pot. Expresia ei era serioasă. Trebuie să mă întorc.

Will o ridică în picioare și o trase în fața unei oglinzi înalte, suspendate între doi piloni, lângă patul enorm.

– Îți sugerez atunci să-ți ștergi vopseau de pe sâni înainte să încerci să treci neobservată pe străzile Londrei.

Ochii li se întâlniră în oglindă, ai ei larg deschiși de șoc, ai lui sincer înfometați, fără nici un viconte în spatele căruia să se ascundă. Îi desprinse frânghiile de la încheieturi, îi aruncă un prosop și-i întoarse spatele.

Un moment era aici, în clipa următoare dispăruse. Elena rămase cu privirea ațintită la imaginea tremurândă din oglindă care, cu siguranță nu era fiica tatălui ei, nici salvatoarea mamei ei și nici ea însăși. Imaginea din oglindă o făcea să fie confuză. Ea, care își admirase mereu demnitatea tăcută în propria oglindă de nenumărate ori înainte să iasă din casă, nu o văzuse niciodată pe femeia asta, nu și-o închipuise niciodată.

Rochia udă atârna pe ea ca un drapaj pe o statuie de alabastru. Nu purta corset, doar o cămășuță care nu acoperea mai nimic. Obrajii îi erau înfierbântați. Deasupra pântecului rotund, sfârcurile ieșeau în evidență, roșii precum cireșele. Triunghiul închis la culoare, aflat la punctul de întâlnire al picioarelor, era în contrast cu pielea ei palidă. Corpul îi pulsa acolo.

Prosopul îi atârna în mâna amorțită. Vocea pătrunzătoare a tatălui ei îi răsună în creier: „O, slăbiciune, numele tău e femeie"[1]. Era replica lui favorită din toată opera lui Shakespeare. Elena îl ura pentru că o pusese pe hârtie.

---

[1] *Hamlet*, Actul I, Scena 2 (n.red.)

Aruncă prosopul către oglindă. Aceasta vibră, iar imaginea tremură. Și sânii i se înfiorară de la mișcarea mâinii, o senzație ciudată care o lega de femeia din oglindă, de femeia care ea nu era. Femeia din oglindă nu putea face nimic, nu putea merge nicăieri în Londra. Nebunul ei știa asta. O lăsase pur și simplu, fără să facă nici cel mai mic efort să o împiedice să plece. Nu era nevoie să facă asta. O privire în oglindă ar opri-o.

„Nu sunt tu", îi spuse femeii din oglindă. Întoarse spatele imaginii și apucă alt prosop de pe bancă. Nebunul ei plecase, dar nu știa pentru cât timp. Cu furnicături în palme, își trase rochia peste umeri și începu să se frece cu prosopul pe sâni.

Ușoara asprime a țesăturii îi zgâria, trimițând valuri de senzații spre pântec și mai jos, în locul dintre picioare, care pulsa. Frecă mai tare. Dâre de roșu pătau prosopul, dar sânii aveau aceeași tentă de cireașă.

Se opri, trase o gură de aer tremurândă și privi din nou prin cameră. Era un apartament cu mobilă veche, dormitorul, din vremuri apuse, al unui aristocrat, unde un bărbat îmbrăcat comod își distra oaspeții în crinoline și peruci pudrate, în redingote și pantofi cu cataramă.

Trebuia să fie ceva prin cameră cu care să se aranjeze. Găsi cu privirea o bucată de săpun într-o farfurioară lângă cadă. O înhăță. Mirosea a lavandă, familiar și obișnuit, ca săpunul pe care ea și mama ei îl făceau în fiecare vară. Se îndreptă spre șemineu și afundă săpunul parfumat în vasul cu apă cel mai aproape de cărbuni. Apa se simțea caldă pe pielea rece. Clăbuci săpunul și întinse spuma pe sâni, inspirând adânc la contactul alunecos cu propriile mâini. Pregătindu-se pentru un nou val de senzații, se frecă până când prosopul șterse mare parte dintre pete. Sânii o dureau, dar, deși încă rozalii, nu mai erau atât de intens colorați. Rochia era leoarcă și nu mai putea fi folosită.

Un val de amețeală o lovi. Unde îi dispăruseră hainele: corsetul și pantalonașii, dresurile și jartierele, jupa și fișiul? Alesese o rochie maronie obișnuită pentru planul ei. Se simțise atât de sigură pe ea în rochie, o femeie modestă, cu picioarele pe pământ, de origini și mijloace decente, căreia nici un bărbat nu i-ar aduce vreo

insultă. Își amintea ca prin ceață de trei femei care o dezbrăcau ca pe o păpușă.

Traversă ametită camera și deschise un dulap mare. Era plin cu haine bărbătești. Cămăși, jiletci și sacouri atârnau într-un mod îngrijit, lavaliere elegante erau călcate și gata de purtat, iar pantofi și cizme stăteau aliniate sub ele. Elena trase sertarele și găsi lenjerie intimă și ciorapi împăturiți.

Pentru o clipă se holbă prostește la haine, ca și când nu aveau nici un înțeles, un fragment scris într-o limbă ciudată. Apoi smulse o lavalieră și înfășură strâns dreptunghiul lung de in în jurul pieptului, acoperindu-și și strivindu-și sânii. Imediat se simți mai ea însăși, liniștită. Își trecu degetele prin păr și îl strânse în nod la ceafă.

Ceainicul fluieră lângă foc. Se repezi spre el, ca nu cumva sunetul să îl aducă pe bărbat înapoi. Cu un prosop înfășurat pe mână, ridică ceainicul de mâner și umplu vasul pe care Will îl lăsase pentru ea. Lângă pat, găsi o tavă cu pâine, brânză, nuci și smochine.

Se cufundă într-un scaun cu spătar înalt, lângă foc, altă relicvă din vremuri apuse, și se forță să mănânce și să bea. Fiecare mușcătură era un efort. Nu avea idee cât era ceasul, încă noapte, dar aproape de zori. Tot aținea, când ea avea nevoie de o minte lucidă și de o nouă strategie.

Întrebarea era cum să se întoarcă la bordel fără să ajungă un articol pe o notă de plată. Nu se putea preface că este servitoare în căutarea unui loc de muncă, așa cum făcuse în urmă cu două zile. Acest plan eșuase, dar învățase totuși anumite lucruri. Pentru a-l evita Leary, avea nevoie de altă metodă de a intra în casă.

Capul îi căzu și se smuci înapoi în stare de veghe, împingându-se din scaun pe picioarele tremurânde. Înfășură cel de-al doilea prosop în jurul umerilor și se forță să se plimbe prin apartamentul ciudat. Parchetul larg, vechi, era uzat, dar covoarele erau moi sub picioarele ei.

Nebunul ei afirmase că erau în inima Londrei. În adâncurile ei, îi spusese. Patul nu era deloc englezesc, cu stâlpii groși ca niște palmieri tineri, cu draperiile din damasc portocaliu și pătura și pernele albastre din mătase. Elena văzu acum ceea ce nu realizase mai devreme: că el se pregătise pentru un oaspete. Pe tava de băuturi răcoritoare

se găseau două pahare, două farfurii. Pe ladă erau două prosoape. Lumânări aprinse luminau calea către pat.

Lăsase el altă femeie ca să traverseze Londra prin furtună, s-o cumpere pe Elena și să o elibereze? Dar cum ar fi putut să știe că plănuiul ei mersese prost? Nimic din ce făcuse el până acum nu avea sens. Nu era viconte, deci cine era? Nu-i ceruse numele și nici el nu se gândise să i-l spună. Capul i se învârti din cauza efortului de a răspunde unui val de întrebări, până când o singură întrebare se auzi mai tare decât celelalte. Unde era el?

Văzu doar ușa din lemn, cu fronton, prin care intraseră. Urcaseră două șiruri de trepte; l-ar fi auzit coborând. Dar el se dusese spre peretele îndepărtat. Elena se uită lung la lambriuri, întunecate de vechime, uzate și încărcate cu detalii, cu o stucatură în relief în jurul fiecăruia dintre pătrate. Câteva picturi înfățișând Londra – bărci pe râu, parcul, un meci de box – atârnate ici și colo, dar nici o ușă. Cu siguranță erau și alte camere în casă, dar Elena nu vedea cum se făcea legătura între camera în care se afla și altele, doar dacă nu ieșeai din nou pe ușa principală.

Totuși, avea probabil doar câteva minute să găsească ceva cu care să se acopere. Se întoarse la dulapuri și-l deschise pe cel de-al doilea. Un amestec de mirosuri la fel de variate ca acelea care pluteau prin Londra – bere și fum, oțet și pește. Aceste haine erau cu totul diferite, zdrențuite și colorate, chiar teatrale, purpurii și în carouri, de catifea verde și roșie, haine pentru un țigan la un carnaval, nimic ce ar purta un domn. Tot dulapul era un depozit de costume.

Privindu-le, Elena se gândi la un plan nou. Va deveni bărbat. El spusese să trimită un bărbat, dar putea fi ea acel bărbat. Dispăruse o dată ca Elena din Troia. Acum va dispărea din nou.

Începu să scoată obiecte de pe agățătoarele lor, căutând cele mai simple piese: o cămașă, un sacou, o vestă de lână să-i țină de cald, niște pantaloni, o șapcă, toate gri și maro, astfel încât să poată trece neobservată. Se forță să-și amintească de tinerelul care îi livrase cărți de la Hatchards tatălui ei. Băiatul acela va fi modelul ei.

Aproape renunță la cizme. Avu nevoie de trei perechi de ciorapi pentru a face o pereche de cizme de-ale nebunului să se potrivească

pe picioarele ei. Când își verifică în cele din urmă imaginea în oglindă, arăta ca un tânăr credibil, cu excepția unui singur lucru. Se întoarse la șemineu, luă cuțitul de brânză de pe tavă și se puse pe treabă să își desăvârșească transformarea.

Capitolul 4

Lumina dimineții de o intensitate nemiloasă îl trezi. Până și deschiderea pleoapelor îl anunța că alte părți ale corpului vor protesta din cauza aventurilor din noaptea trecută. Harding dădea târcoale pe undeva prin camerele exterioare, amestecând în oale, dar fata nu scotea nici un sunet. Nu era o surpriză. Unul din efectele secundare ale drogului era epuizarea.

– Cafea, domnule?

Harding intră prin perete în camera interioară a lui Will.

– Oaspetele nostru încă doarme?

– A dispărut, domnule.

– A dispărut?

Will se ridică în fund. Unde ar fi putut să plece desculță și arătând ca un martir? Se ridică în picioare, ignorând protestele altor părți din corpul lui.

– A lăsat un bilet.

– Un bilet?

Se duse la ușă, cercetând cu privirea camera. Pe bancă era aruncat un prosop plin de pete roșii. Rochia nefolositoare era făcută grămadă pe podea. Ușile șifonierului erau deschise. Pe pat se aflau o haină și o cămașă.

– Isteț bagaj.

Harding îi stătea alături.

– Nu și dacă se îndreaptă din nou către Half Moon Street.

Will aruncă o privire prin încăpere și văzu că fata mâncase. Asta era o dovadă de înțelepciune. Se opri. Al doilea prosop se afla pe pietrele șemineului; în pliurile sale erau șuvițe lungi de păr roșcat-auriu, în care își îngropase fața pentru scurt timp în noaptea trecută. Will ridică una dintre șuvițele lungi și zări cuțitul de brânză. Era un sacrilegiu să îți ciuntești părul cu un asemenea

instrument. Însemna că fata era hotărâtă să își atingă scopul, oricare ar fi fost acela.

– Unde este biletul?

Harding îi înmână lui Will biletul și o cană de cafea neagră. Biletul spunea simplu:

Te voi răsplăti.

Pentru o femeie, era foarte directă. Scrisul era al unei doamne rafinate și educate. Fusese la școală sau avusese o guvernantă. Deja Will știa că era familiarizată cu mitologia greacă. Trebuia să-i aprecieze instinctul de a nu trăda nimic, dar ea nu știa cum fiecare alegere pe care o făcuse în timp ce el dormea – „cavalerește, separat de ea, într-un afurisit de pat" – îi va permite lui să-i dea de urmă.

Își termină cafeaua și se întoarse să verifice lucrurile scotocite din șifonier până când putu să vadă cu ochii minții obiectele care fuseseră înainte. Își construi cu grijă imaginea tânărului în care ea se transformase.

Făcu împreună cu Harding lista obiectelor lipsă.

– Ce lipsește, Harding?

– O pereche de cizme, trei perechi de ciorapi, o cămașă, o lavalieră, o jiletcă de flanel gri, o manta cărămizie și o pereche de pantaloni maro.

– Mai e ceva, zise Will și arătă spre o agățătoare goală.

– O șapcă maronie, domnule.

Will simțea că Harding era pe punctul de a mai spune ceva.

– Și?

– O pereche de sfeșnice de argint.

Harding ținu lumânările în mână.

– A naibii de minuțioasă, nu-i așa?

Will se așteptase ca ea să se cuibărească, umilită și istovită, în pat. Fusese șocată de propria reflexie din oglindă. Prosopul pătat zăcea ca dovadă a rușinii sale. Elena dejucase fără milă eforturile lui Leary de a o transforma într-o desfrânată. Și el era căzut pradă diavolului pentru că gândul la ea frecându-și cârmâzul de pe sâni în timp

ce el dormea în camera alăturată îi trezea altfel de sentimente decât dintre cele nobile.

Figura impasibilă a lui Harding nu dezvăluia nimic din gândurile lui. Nu era nevoie de prea multe cuvinte între ei doi. Erau împreună de când regimentul sergentului Harding fusese decimat într-o luptă de-a lungul râului Bidassoa[1] și Wellington îi recrutase pe amândoi ca spioni.

– Fii cu ochii pe anunțurile din ziar cu fiice sau protejate dispărute.

– Credeți că este fugară, domnule?

Will aprobă din cap. Intenționa să se întoarcă pe Half Moon Street. Exista ceva în acel bordel pe care ea era disperată să pună mâna. „Documentele lui March?" Întoarse gândul pe toate părțile. Era oare posibil ca Elena din Troia să fi ajuns într-unul din acele documente? Privi din nou biletul de la ea. Era în asentiment cu exprimarea.

„O, mă vei răsplăti, drăguță." Will putea pune pariu cu oricine că știa orașul mai bine decât ea. Chiar dacă reușise să obțină câteva monede pentru sfeșnicele furate, i-ar lua aproape întreaga zi să se întoarcă pe Half Moon Street, și, când o va face, el va fi acolo să își întâlnească fecioara dispărută.

Elena se plimba pe Clare Street. Piața stradală aglomerată se dovedi cea mai folositoare pentru scopurile sale. Oamenii își vedeau de treburi fără să îi acorde atenție. Ploaia se oprise, cotigile și birjele alunecau prin noroi. Străzile degajau miros metalic de piatră umedă. Cel mai probabil, cizmele salvatorului ei nu vor mai arăta la fel ca înainte. Elena alungă încă o dată gândul la el. Îl va răsplăti în cele din urmă.

Băieții mișunau nestingheriți prin piață, unii trimiși cu treburi, alții mergând suspect cu mâinile în buzunare. Era una dintre puținii care purtau cizme și își dorea să fi furat și niște mănuși. Frigul îi făcea mâinile rigide și neîndemânatice.

În cealaltă viață a ei, de-abia băgase de seamă băieții din Londra, dar acum încercă să le imite mersul greoi și țanțos și își ținu șapca

[1] Este vorba despre bătălia de la Bidassoa (7 octombrie 1813) între trupele conduse de Arthur Wellesley, primul duce de Wellington, și armata franceză sub comanda generalului Nicolas Soult. (n.red.)

trasă pe frunte. Părea înțelept să își cocoșeze umerii și să fie mereu în mișcare. Sfeșnicele din buzunare i se loveau de coapse în ritmul mersului, și Elena nu vedea nici o prăvălie unde ar fi putut să le vândă.

Magazinele își anunțau mărfurile prin pancarte și le atârnau de cârlige sau le amestecau în coșuri neacoperite de-a lungul trotuarului, dar nici unul nu invita clienții să dea la schimb bunuri vechi pentru unele noi, deși Elena știa că acest comerț era o industrie importantă în Londra. Trebuia să facă o încercare mai devreme sau mai târziu. Îi era foame, iar noul ei plan necesita o investiție modestă în bunuri, ceva ce ar fi putut pretinde că livrează casei de pe Half Moon Street.

Coti spre o stradă mai mică, îndreptându-se spre nord și trecu pe lângă un magazin potențial util. Un semn deasupra ușii anunța „Domnii Weems și Higget, argintari", iar prin fereastra prăfuită Elena văzu tăvi de argint pătate în canelurile desenului lor și ceainice înnegrite care aveau nevoie să fie lustruite. Un băiat care ieșea dintr-un depozit alăturat îi aruncă o privire tăioasă, dar ea se întoarse, în timp ce proprietarul argintăriei învelea în hârtie maro cumpărăturile unei femei. Părea genul de domn voios, cu mustață albă și jiletcă dungată. Femeia plecă, și negustorul luă o mătură. Elena decise să-și încerce norocul.

– Domnule, m-ați putea ajuta vă rog? Sunt nou-venit în Londra să-mi fac un rost pe lume.

– Pleacă de aici, băiete. N-am nimic liber aici.

Vânzătorul puse mătura la loc fără să îi arunce nici cea mai mică privire Elenei.

– O, dar nu am nevoie de o slujbă, domnule. Am o moștenire.

– O moștenire, băiete? Păi ești aranjat atunci!

– Sfeșnicele bunicii mele, domnule. Mi-a spus să le vând ca să încep o viață nouă.

Acum vânzătorul se oprise din treabă și, sprijinit de mătură, o studia.

– Nou-venit în Londra, zici?

– Din Oxford, domnule.

Elena se străduia să își aplece umerii precum băieții pe care îi observase toată ziua.

– Și cum de moștenirea bunicii tale te aduce la magazinul meu?

– Ar părea că lucrați cu argint, domnule. Mi-ați putea spune, vă rog, unde aș putea vinde o pereche de sfeșnice de argint?

– Sfeșnice de argint? Din Oxford? Le ai la tine?

– Da, domnule.

– Arată-mi-le.

Vânzătorul își sprijini mătura de cadrul ușii.

Elena scoase un sfeșnic din buzunar și îl înmână bărbatului. Acesta îl cântări în palmă și îl întoarse ca să se uite pe spatele lui.

– Bunica ta din Oxford, băiete? Atunci de scrie aici Rudges din Drury Lane, Londra?

Bătu în fundul sfeșnicului.

La auzul tonului acuzator al bărbatului, Elena făcu din instinct un pas în spate.

– I-auzi la el! Hoțule! Vocea lui întoarse capete de-a lungul străzii. Am un hoț aici! strigă bărbatul, ținând sfeșnicul strălucitor deasupra capului.

Elena se simți în atenția unor priviri dure. Voia să nege, să insiste pe inocența ei, dar cuvintele nu îi ieșeau din gură. Păși înapoi și se izbi cu cotul de un băiat, cel care o privise lung – un roșcovan cu dinți albi și puternici, care scoteau la iveală un rânjet neobrăzat.

– Ia-ți sfeșnicu' și fugi, amice, că altfel Weems o să asmută copoii pe tine într-o clipită.

Elena înșfăcă sfeșnicul și îl îndesă înapoi în buzunar în vreme ce Weems urla din nou, ridicându-și mătura.

– Urmează-mă, o grăbi băiatul și țâșni în stradă.

Elena ezită doar pentru o bătaie de inimă. Băiatul era surprinzător de îndrăzneț și de rapid. Rămase pe stradă, strecurându-se printre căruțe și birje, lăsând traficul să creeze obstacole pentru urmăritorii lor. Strigăte păreau să ajungă la ei din toate părțile. Mâini îi smulseră șapca și sacoul. Sfeșnicele îi loveau șoldul cu putere, provocându-i vânătăi.

Strigătul „hoțul" încă îi urmărea, ca și cum vântul rece l-ar fi purtat cu sine.

– Încă puțin! strigă băiatul.

Picioarele o dureau, pete albastre îi dansau în fața ochilor, iar mușchii o înțepau de la efort. Elena habar nu avea unde o conducea băiatul, tot ce știa era că părea capabil să scape dintr-o urmărire.

Pe o stradă plină de vânzători ambulanți, un bărbat cu un cărucior de ascuțit cuțite le bloca calea. Băiatul alergă direct către căruță. Bărbatul se dădu la o parte ca la un semnal și trecură pe lângă el printr-o deschizătură fără ușă, într-o casă abandonată și apoi într-o curte cu vreo șase alte deschizături. Se repeziră într-una din ele, și băiatul încetini în sfârșit. Se sprijiniră pentru un moment de un perete de cărămizi înnegrite.

– Ești începător, nu-i așa?

Elena își trase sufletul, cu picioarele tremurându-i. Încuviință din cap. O acceptase ca băiat.

– A fost primul tău „opriți hoțul!", nu?

Elena consideră că era mai bine să dea aprobator din cap.

– Cum te cheamă?

– Troy.

Fuse singura silabă pe care reuși să o pronunțe.

– Nate Wilde. Unde-ți faci veacu' atunci, Troy?

– Nicăieri până nu vând sfeșnicele.

– Floare la ureche dacă știi pe cine trebuie. Vino! Hai s-o facem cum trebuie de data asta.

Locul pe care i-l arătă Nate Wilde avea o intrare în spate, prin altă curte. Ușa greoaie stătea întredeschisă, cu un șir de șuruburi de fier ieșind din interior. Înăuntru, niște vase de lemn robuste, ca acelea pentru frământarea aluatului, adăposteau grămezi de mărunțișuri, unul pentru inele, altul pentru broșe, al treilea pentru ceasuri de argint și încă unul pentru tabachere. Un perete era dedicat viorilor și arcușurilor, iar o vastă armată de piese de șah mărșăluia pe o masă lungă și îngustă. Semnificația acelor mici pierderi, daruri și plăceri la care se renunțase pentru bani, abandonate în grămezi, o făcu pe Elena să devină inexplicabil de tristă.

Proprietarul nu arăta deloc precum domnul Weems. Era înalt și uscățiv, cu haina de catifea peticită și roasă, nasul ascuțit și pleoape grele lăsate peste ochi. Se aplecă deasupra unui registru gros, cu tocul în mână.

– Nu-mi spune că ai ajuns la fundul sacului, tinere Wilde, spuse el notând în registru.

– Nu eu, domnule Dry. Pretenu' meu.

Dry lăsă jos tocul și își aruncă privirea către Elena.

– Să vedem bunurile.

Elena scoase sfeșnicele. Puneau în umbră toate celelalte obiecte din magazin.

– Ce nume să trec?

– Troy.

Bărbatul notă în registru.

– Proprietate personală, desigur?

– Moștenire de la bunica mea, domnule.

Văzu clar că Dry nu o credea mai mult decât o făcuse Weems, dar privirea-i indiferentă nu șovăi.

– Și o adresă?

– E cu mine, spuse Wilde. Treceți școala lui Bredsell.

Dry notă din nou în registru.

– Patru șilingi.

– Opt, spuse Wilde.

Una dintre sprâncenele negre ale lui Dry se ridică într-o arcuire înaltă precum spatele unei pisici.

– Ei bine atunci, să spunem șase, pentru un client nou?

Elena aprobă. Dry modifică în registru.

Când ea și Nate Wilde fură din nou afară, el îi arătă unde să își țină banii ca să nu îi dispară în Londra.

– Zici că ai un rost?

– Am.

Nu era chiar o minciună. În cealaltă viață a ei, avea un rost.

– De mâine încep să fac livrări. Am nevoie de un loc în care să stau doar în noaptea asta.

– Stai cu noi la școală. O să-ți salvezi mălaiul.

Elena ezită. Avea într-adevăr nevoie de bani pentru planul ei și nu știa prea bine pe unde se afla. Nu putea fi la mai mult de trei kilometri de destinația ei, dar o dureau picioarele. Tovarășul ei mergea cu pas voios, de parcă întâmplarea de mai devreme nu avusese nici un efect asupra energiei lui. Elena simțea niște bășici acolo unde

ciumele prea mari se frecau de piciorul ei, în ciuda celor trei perechi de șosete.

Avem prăjituri, încercă el.

Prăjituri?

Părea o tentație ciudată.

Nate Wilde se opri, cu mâinile în șolduri, și o privi de sus până jos.

- Uite care-i treaba, Troy, în nici un caz nu poți rămâne de capu' tău. Nu deosebești un vânzător de bunuri furate de un copoi. Nu poți să fugi pentru viața ta. Un frizer bețiv ți-a tăiat părul'. Ești mai inocent ca un copil, așa că mai bine rămâi pe lângă mine.

Elena dădu să protesteze, se opri și începu să râdă. Băiatul avea dreptate și îi oferea o identitate pe care ar trebui să fie înțeleaptă și să o folosească.

- Bunica mea oarbă mi-a tăiat părul.

Wilde rânji aprobator.

- Oarbă, zici? De-asta nu te-a văzut când ai luat-o la sănătoasa cu sfeșnicele ei.

Will plecă de pe Half Moon Street cândva după ora două, cu corpul înțepenit și dureros de la frig. Fie el, fie Harding fuseseră cu ochii pe partea din spate a casei o bună parte din zi. Deghizarea Elenei nu îi dădea prea multe opțiuni ca să aibă acces în bordelul bine păzit al lui March. Will știa ce ar fi făcut în locul ei: ar fi intrat sub acoperirea unui curier și ar fi lăsat un geam deschis pentru o vizită ulterioară.

Văzuse șase livrări făcute. Oaspeții nu aveau să ducă lipsă de vin, cărbune, bere și stridii, toate livrate de comercianți locali bine cunoscuți, fără nici o față nouă printre ei. Nu lăsase nimeni vreo fereastră întredeschisă, și individul masiv de la ușa din spate fusese o prezență enervant de neclintită toată seara. Respirația acestuia era singura care se mișca, o răsuflare înghețată în aerul aspru. Dacă iadul putea să înghețe, ar fi înghețat.

Când alt bărbat veni să îl schimbe pe cel de la ușa din spate, Will se duse să aibă o conversație cu noul tip. Nu era agreabil, dar era suficient de dornic să vorbească cu un cuțit la gât. Îi vorbi despre afacerile obișnuite ale serii, iar Will se convinse că Elena nu se întorsese.

Unde era?

Will își alungă din minte întrebarea. Putea avea un complice. Putea să o găzduiască cineva. Dacă avea un dram de rațiune, se întorcea la familia ei. Dar instinctul și două sfeșnice lipsă îi spuneau că acționa singură. Iar părul tăiat însemna că nu avea să renunțe. Orice o împingea să riște să intre în dezgustătorul mic palat de plăceri al lui March, având asemenea rezultate dezastruoase, avea s-o determine s-o facă din nou. Așa că de ce nu o făcuse încă?

Nu era grija lui. Cert lucru, un bărbat nu era obligat să salveze o femeie mai mult de o dată. După asta, ea trebuia să acționeze cu suficientă rațiune încât să evite să fie violată. El își făcuse partea. Cel puțin fata fusese suficient de înțeleaptă cât să fugă de el și știa cât de ticălos era Leary. Will se putea duce acasă în patul lui, având conștiința curată, fără vreun păcat comis împotriva ei. Gândul la pat stârni, din nefericire, câteva senzații. Imaginația lui neastâmpărată deja o așezase în patul lui, corpul ei pregătit, neatins arcuind spre el acei sâni minunați care așteptau să fie ai lui.

Harding nu îi îmbunătăți cu nimic starea de spirit când, în birjă pe Piccadilly, îi spuse:

–Sunt sigur că a lăsat o urmă pe care o poate găsi până și un om orb.

Un zgomot strident o trezi pe Elena. Urechile ei se chinuiră să localizeze sunetul în camera întunecată și rece.

Nu intenționase deloc să adoarmă, ci să găsească o cale de scăpare. Libertatea de mișcare a lui Nate Wilde o făcuse să își formeze o impresie greșită despre școală. Ceilalți băieți mergeau, stăteau, se ridicau, mâncau și dormeau la ordinele unei matahale arțăgoase pe nume Coates, care mânuia o chingă din piele.

–Stai unde-ți zic io să stai. Dormi unde-ți zic io să dormi. Acu' ești numărul zece, asta ești.

La masa lungă de cină și în timpul rugăciunilor și al pregătirilor pentru culcare, nu-și dăduse nimeni seama că era femeie, dar Elena nu avea de gând să stea supusă, să fie atent cercetată de stăpâni la lumina zilei. Băieții erau mici și scunzi, și încă nu le însușise accentul

sau atitudinea. Avea să fie descoperită. Pipăi după bani și îi găsi vârâți în bucata de pânză care îi strângea pieptul.

Stătea întinsă în ultimul pat într-un rând de zece pe o latură a unei odăi aflate în pod. Acoperișul se înclina abrupt peste ei, cu o fereastră la capătul exterior și scări la cel interior. Două ferestruici în acoperișul propriu-zis, aflate pe ambele părți ale camerei, lăsau să intre o lumină slabă.

Sunetul se auzi din nou, ceva era târât sau împins pe podea, și Elena își întoarse capul să îl localizeze. O umbră apăru pentru scurt timp la una dintre ferestre. Capul unui băiețaș apăru conturat de lumina slabă. Elena îl putea vedea acum, echilibrându-se pe un scaun și întinzându-se să apuce zăvorul geamului.

Elena își aruncă picioarele pe podea și tresări când acestea, pline de bășici, îi preluară greutatea. Își păstrase ciorapii puși atât pentru frig, cât și pentru faptul că erau însângerați și lipiți de pielea ei. Se apropie de băiețel și își răsuci o mână în cămașa lui ca să îl apuce bine. Băiatul era rece ca un sloi de gheață.

– Ce faci aici? șopti ea.

Băiatul se întoarse. Avea ochi mari și rotunzi, fața palidă și serioasă, iar părul deschis la culoare era țepos ca fânul nestrâns de pe câmp.

– Poți deschide geamul? întrebă el.

– E prea frig.

Micuțul își clătină capul.

– Vine Băiatul din ceruri să mă ia.

Elena se simțea pierdută. Mititelul vorbea cu o certitudine calmă despre ceva ce era imposibil.

– Unul dintre băieți e afară?

– Băiatul.

Elena încercă să prindă sensul cuvintelor micuțului.

– Un băiat e pe acoperiș?

Băiețelul aprobă din cap.

– Băiatul merge pe cer.

– Cer?

Acesta încuviință din cap.

– Ăsta e un loc rău.

Elena ajunsese la aceeași concluzie. Împărtășea dorința micuțului de a pleca, dar mersul pe cer nu părea o scăpare prea bună.

– Lasă-mă să încerc.

Întinse mâna și încercă zăvorul.

– Închisă, îi spuse tovarășului ei. Hai să te bag înapoi în pat. Va trebui să găsim altă cale să te ducem la Băiat.

Trecuse printr-o fereastră la trei etaje deasupra pavajului, era o experiență supraapreciată, și nu una la care să se gândească vreun băiețel.

Micuțul nu se mișcă.

– Nu pot să dorm. Vreau la Băiat.

Părea cu mințile pierdute.

– Cum te numești?

Trebui să se gândească un pic la întrebare.

– Băiatul numărul patru.

– Numele tău adevărat, insistă Elena.

– Robin.

– Eu sunt Troy, Robin. Vino cu mine.

Elena porni să îl ia de mână, dar băiatul îi sări direct în brațe. Mâinile lui de gheață se agățară de gâtul ei. Elena împinse scaunul de lângă fereastră și își cără noul prieten în patul ei, învelindu-l în pătură, lângă ea.

Corpul lui micuț se lipi de ea. Elena inspiră adânc la contactul cu picioarele lui de gheață.

– Poți să vii cu noi când vine Băiatul, îi spuse el.

Capitolul 5

Dimineață, câteva întrebări adresate vecinilor îl puseră pe Will pe urmele Blenei. Duceau către nord și vest, din cartierul lui urât până în mijlocul dărăpănăturilor unde lunga căutare a fratelui său dispărut Kit îi condusese în octombrie. Era teritoriul băieților ieșiți de pe băncile așa-zisei școli de caritate a reverendului Bredsell de pe Bread Street. Pe aceste străzi aglomerate, golani tineri perfecționau toate artele de a fura bunuri din buzunare vecinilor lor.

Până la prânz, Will îl asculta pe domnul Weems plângându-se de imoralitatea tinerilor moderni. Weems era indignat pe bună dreptate de încercarea neobrăzată a unui tânăr de a vinde bunuri furate unui comerciant cinstit. Nu era o surpriză că Will îl recunoscu pe dințosul Nate Wilde în rolul complicelui din povestire. Era ucenicul vedetă al școlii lui Bredsell, un flăcău ale cărui talente variau de la furt la spionat și mai rău.

De la casa lui Weems, Will mersese direct la negustorii de bunuri furate de pe Saffron Hill Street. Nu dură mult până să îl găsească pe Benjamin Dry.

Pentru două lire, Will își cumpără propriile sfeșnice și pentru încă o liră putu inspecta registrul cel gros al lui Dry. Troy, așa cum își spunea ea acum, dăduse la adresă școala lui Bredsell. Dacă existase vreo femeie care avea talentul de a sări din lac în puț, aceasta era virgina lui.

Când Will ajunse pe Bread Street, o găsi schimbată. Cu câteva luni în urmă, când căutarea lui Kit îi adusese pe strada mizerabilă și veche, era unul din acele locuri din Londra unde nici un cetățean obișnuit sau om al legii nu se aventura. Principalele ocupații ale celor care locuiau în zonă erau lenevitul, băutul, încăierările și datul în cap trecătorilor.

Acum lenevia părea că fusese izgonită. Curtea berăriei erau un furnicar de bărbaţi care construiau noi cuve care să le înlocuiască pe cele pe care nefericitul Dick Cullen le sabotase. Un cadru pentru tancurile imense de fermentare se ridica deasupra zidurilor sfărâmate, unde zece mii de galoane de bere neagră inundaseră strada.

Inundaţia fusese planul lui Archibald March. Prin legăturile lui cu ministrul de interne, March aranjase arestarea fratelui mai mare al lui Will, Xander. Şi, în timp ce Will şi Xander încercau să scape de lege, March o răpise pe mireasa lui Xander, Cleo, şi o ascunsese în tr-o pivniţă la capătul Bread Street.

La momentul respectiv, crezuseră cu toţii că acţionase doar ca să păstreze averea lui Cleo pentru sine, în calitate de unchi şi administrator. Dar chiar şi atunci Will bănuise că era mai mult de-atât. Pentru el, inundaţia păruse o strategie disperată de a-i împiedica să îl caute pe Kit.

Eşuase. Din contră, inundaţia uşurase pentru Xander începerea proiectului de a ilumina cu gaz Bread Street. Acum Xander venea aici în fiecare zi, iar printre muncitorii lui existau oameni care ascultau ce se vorbea prin jur. Orice indiciu cu privire la ascunzătoarea lui Kit ar fi raportat numaidecât lui Xander.

Spre mijlocul străzii, se întindea şanţul care avea să adăpostească ţeava de gaz, de un metru lăţime şi deja de treizeci de metri lungime, şi în creştere. O mică armată de bărbaţi mânuiau târnăcoape, lopeţi şi împingeau cărucioare de pământ şi piatră. Panourile arse ale lui Xander care anunţau locuri de muncă şi lefurile fuseseră înlocuite, şi un rând de bărbaţi stăteau în faţa biroului său provizoriu din curte. Neguţători se plimbau cu tăvi de prăjituri cu ghimbir, cartofi umpluţi şi portocale.

Will îşi zări fratele în mijlocul unui grup, studiind harta unui inspector, şi fu şocat de schimbarea lui. Xander era căsătorit de aproape patru luni. Aparent, culcatul cu femeia iubită putea face un bărbat să creadă în imposibil, ca de exemplu în salvarea Bread Street. Energia fratelui său era palpabilă.

Cu acelaşi păr negru şi simetrie severă a trăsăturilor, Xan şi Will semănau îndeajuns încât să fie confundaţi unul cu celălalt, bastarzii Jones. Doar că ochii lui Will erau mai închişi la culoare, iar Xan era

mai înalt cu vreo doi-trei centimetri. Şi era ceva în umerii largi ai lui Xan care spunea lumii că rămânea neînduplecat sub dispreţul ei.

Will îl prinse în timp ce se desprindea de micul grup.

– A naibii Tamisa, a îngheţat. Nu puteai să aştepţi până la primăvară?

Îi stătea în fire lui Xander să fie de neclintit în căutarea lui Kit, ca şi cum l-ar fi putut găsi sub dalele de piatră. Aşa frig cum era, bărbaţii erau la bustul gol şi transpirau în timp ce mânuiau târnăcoapele.

– Condiţiile dificile fac ţinta mai satisfăcătoare.

Xander îi aruncă o privire cercetătoare.

– Lefurile par să fie pe placul celor de pe Bread Street.

– Nu e chiar paradis, dar oamenii continuă să vină la muncă. Ţi-am urmat sfatul. Ţinem sculele încuiate, iar Cleo mituieşte pe oricine semnează cu cartofi şi lumânări.

Will încuviinţă din cap. Faţa lui Xander deveni serioasă.

– Nate Wilde e prin preajmă.

– Are obiceiul să apară pe urma lui March, nu?

Nate Wilde era ultima lor pistă în căutarea lui Kit. Cei doi informatori, Dick Cullen şi Mama Greenslade, care îi aduseseră pe Bread Street, muriseră în inundaţie. Will ştia că atunci când surselе îţi dispăreau sau erau găsite moarte, însemna că erai aproape de ceva neplăcut.

– Pe Wilde am venit şi eu să îl găsesc.

Will făcu câteva schimbări în plus la înfăţişarea lui şi ieşi pe stradă. Nate Wilde apărea acolo unde oamenii se înghesuiau în mulţime şi era improbabil ca ei să simtă o izbitură, o atingere sau o uşurare bruscă a buzunarelor. Wilde ştia cum să se facă dispărut, ascunzându-se în peisaj, mai puţin când îşi arăta rânjetul. Fratele lui Cleo, Charlie, îi spunea lui Wilde „Dinţosul", o poreclă destul de potrivită.

Will îl găsi printre tâmplarii, dogarii şi zidarii care lucrau la berărie. Era logic. Aceştia erau zilieri cu unelte proprii, iar o rindea sau o daltă era dintre articolele frecvente de amanet, vândute când nu era de muncă şi recuperate la următoarea slujbă.

Will îl prinse pe Wilde când se strecura din curtea berăriei cu o umflătură în haină.

– A cui e? își întrebă Will victima care se zbătea.

În loc de răspuns, Will auzi câteva înjurături, așa că puse mai multă presiune pe brațul băiatului. Se auzi un oftat și se lăsă liniște pentru o jumătate de minut.

– Grăsanul de acolo. Uite, nu i se închide haina.

Will îl forță pe Wilde să traverseze curtea.

– Fiul meu vă datorează scuze, domnule.

– Rindeaua dumneavoastră, domnule.

Wilde întinse obiectul cu mâna liberă. Tipul îl luă surprins.

– Ar t'ebui dat pe mâna copoilor.

– Sau bătut, spuse Will cu veselie. N-o să cruț nuiaua, prietene.

Îl târî pe Wilde în afara curții, printr-un gard rupt, pe un teren cu ziduri înalte plin cu gunoi și îl lipi de un butoi răsturnat ca să aibă o discuție.

– Heeei, asta-i cea mai bună haină a mea, și băgași cuțitu'-n ea.

– Faci greșeli pe care nu ți le poți permite, Wilde.

– Ți-ai băgat tu nasu', de-aia.

– Păcatele tale l-ar șoca până și pe diavol.

Băiatul se zvârcoli, dar cuțitul îl ținea țintuit.

– Și ce-ți pasă ție?

Will ridică din umeri. Se putea vedea pe sine în băiat, un supraviețuitor, întotdeauna cântărindu-și șansele, suspicios și războinic.

– N-ai decât să ajungi înecat de March ca Dick Cullen și Mama Greenslade. Nu mă deranjează.

Chipul băiatului deveni serios, fără nici un dinte la vedere.

– Au ciripit.

– Au avut încredere în March și Bredsell.

– Și-n cine ar trebui să avem încredere? În tine, curcanule?

Will clătină din cap. Băiatul se îndrepta spre un sfârșit urât: hoție, spionaj pentru March, recrutare pentru Bredsell. Will știa câte ceva despre sfârșituri urâte. Nu le dorea pentru băieți, nici chiar pentru cei ca Wilde.

– Ai ceva ce vreau, și e ceva pe care tu nu îl vrei.

Imediat o strălucire ascuțită de târguială lumină ochii băiatului. Încetă să se mai zbată.

– Vrei să punem de-o afacere? Cât face pentru tine?

– Cât face pentru tine să te ții departe de pârnaie?

Băiatul își ridică bărbia.

– Nu poți dovedi nimic.

– Am două sfeșnice în buzunar care îți vor cumpăra un bilet dus către Golful Botany[1].

– Băi, nu-s eu hoțu'. Ăla o fost Troy.

Will aşteptă ca Wilde să realizeze că își dăduse de gol prietenul. Poate că el și Will nu se asemănau chiar atât de mult.

– Troy este cel pe care îl vreau, și nu tu. O să aducă toți copiii din Londra pe capul tău.

O privire suspicioasă apăru pe chipul lui Wilde, dar pentru Will băiatul păru dintr-odată mai tânăr. Era clar că habar n-avea ce zăcea de fapt în Troy.

– E inocent ca un prunc nou-născut.

– Mai mulți ștabi din West End îl caută pentru o fraudă mare, și știi bine că Bredsell n-o să-ți mulțumească dacă îi aduci poliția în școală.

– Vrei să încasezi recompensa?

– Adu-mi-l pe Troy înainte de cină și o să-ți primești partea.

– Cât?

Will spuse o sumă și un loc în care să îl aducă pe Troy. Își îndepărtă cuțitul ca să îl elibereze pe băiat.

– E unul din ăia răi, nu?

– Chiar favoritul diavolului.

Elenei îi curgea nasul de la frig. Își ținea bărbia în jos și mâinile înghețate vârâte sub brațe și se concentra să pună un picior în fața celuilalt pe o stradă întunecată pe care Nate Wilde promisese că exista o casă de oaspeți în care ar fi putut obține o cameră peste noapte.

[1] Pentru a reduce numărul alarmant de mare al deținuților din închisori, autoritățile engleze deportau infractorii în Australia. În ianuarie 1788, o flotă engleză formată din 11 vase acosta în Golful Botany, iar pasagerii au devenit părinții fondatori ai Australiei. (n.red.)

Ce se întâmplase în continuare se petrecuse atât de repede, că Elena nu avu nici o şansă să evite capcana.

Portiera unei birje se deschise chiar în faţa ei. Fluierul piciorul i se zgârie de o treaptă în timp ce ea fu trasă înăuntru. Aterizâ în poala diavolului, răsucindu se şi dând din coate. Şapca îi căzu şi bărbia i se lovi de capul lui tare. Mâinile lui acţionară rapid înfăşurând-o ca pe o mumie într-o pătură care mirosea a cai. O aşeză lângă el şi îi dădu lui Wilde un teanc mare de bancnote.

Elena se holbă la Wilde. Avusese încredere în el. Când îi oferise o cale de ieşire din şcoală, profitase de ocazie. Wilde îndesă bancnotele în haină.

- Stai departe de Weems, Troy.

- Turnătorule!

Portiera se închise şi birja se puse în mişcare.

- Nu îl învinui pe Wilde, drăguţă. Tentaţia pe care i-am oferit-o a fost prea mare pentru ca un om cu raţiune să o refuze.

- Bani.

- Mi-eşti datoare.

Îi ţinu bărbia în palma caldă şi îi puse o batistă moale la nas.

- Ţi-am spus că te voi răsplăti. Este necesar pentru planul meu să par o persoană fără resurse, dar te asigur că am... prieteni în poziţii înalte.

- Iartă-mă dacă nu sunt satisfăcut de aceste asigurări venite din partea cuiva care are obiceiul să ajungă în situaţii care, presupun, i-ar oripila pe acei prieteni sus-puşi ai tăi.

- Unde mă duci acum?

Elena îşi îndepărtă faţa de mâna lui. Nici de data asta nu avea idee unde se afla şi avea probabil mai puţin de un sfert de oră să îl convingă pe Will să îi dea drumul.

- Umblând prin Londra de una singură, te-ai îndreptat în tot acest timp într-o singură direcţie: patul unui bărbat. Vocea lui era sobră. Al meu.

Spusele lui reprezentau negreşit o revendicare. Glasul lui avea tonul pe care Elena îl auzise prima oară în bordel.

- Nu o să mă... violezi, zise ea, forţându-se să pronunţe cuvântul.

– Nu o să îți citesc predicile[1] lui Fordyce despre „Caracterul și conduita sexului feminin".

Umbrele pâlpâietoare în interiorul birjei dezvăluiau doar fragmente din înfățișarea lui Will, profilul tăios, strălucirea din ochii întunecați. Elena îl citise greșit în bordel. Crezuse că se pregătește să se culce cu ea și aerul său languros de francez o făcuse să creadă că îl poate birui și scăpa. Dar în afara bordelului, vicontele manierat nu exista.

– Nu știu cine ești. Ieri purtai lavalieră și mătase, azi o eșarfă Belcher și velur.

– Cartierele se schimbă. Depravarea... rămâne aceeași.

– Ai un nume?

Rânjetul străluci pentru scurt timp în întuneric.

– Will Jones, descendent din ambele părți dintr-o distinsă linie de păcătoși care merge până la însuși Cuceritorul.

– Nu trebuia să mă vânezi. Ți-am spus că o să te recompensez.

– Asta înainte sau după arestarea ta pentru furt și vânzare de bunuri furate?

– Știu exact unde se găsesc acele sfeșnice.

– Mă îndoiesc.

Elena trase o gură de aer ca să se calmeze.

– Îmi zădărnicești planurile.

– Care mergeau atât de bine.

– Au fost câteva piedici, recunosc.

De când venise în Londra, pierduse trei zile. Mama ei era la trei zile distanță de dezastru.

– Piedici, drăguță? Mai întâi Leary, apoi Wilde – ambii destul de dispuși să te vândă, deși, spre meritul lui Leary, el îți aprecia mai mult valoarea. Cât credeai că o să poți trece drept băiat într-o școală de băieți?

– Aveam de gând să stau acolo doar o noapte.

Greșelile ei se înmulțeau clipă după clipă îngrijorătoare.

– Și ce te-a ținut azi?

[1] Apărute în 1766, *Sermons for Young Women*, sunt o colecție de predici scrise de James Fordyce, predicator și poet scoțian. (n.red.)

Nu avea de gând să îi povestească despre Robin. Băiatul o urmărise prin școală toată ziua și faptul că îl lăsase cu speranța deșartă că un erou-fantomă va veni peste acoperișuri să îl salveze îi părea singurul păcat pe care îl comisese în ziua respectivă. Furatul de la diavol nu se punea la socoteală.

– Ai venit după mine pentru sfeșnice sau pentru haine?

– A, Elena, pentru câtă experiență ai în Troia, cât de puține știi despre bărbați.

Avea o notă de tachinare în glas.

– A existat un singur bărbat, știi, Paris, Paris la nesfârșit, iar o femeie nu poate judeca toți bărbații după un asemenea bărbat. Serios, în restul timpului am stat printre femeile troiene. Imaginează-ți o cameră plină de femei, cincizeci de războaie de țesut și de suveici mișcându-se în același timp, sub neîntrerupta privire severă a bătrânei regine.

– Bună la țesut, așadar? râse Will.

Birja se opri. Aplecându-se spre ea, îi spuse:

– Mi-ai zădărnicit eforturile depuse pentru tine și când fac un lucru, îmi place să rămână așa.

– Te rog, nu-ți face probleme pentru mine. Sunt sigură ca ai și alte treburi de rezolvat.

– Am, Elena, dar vezi tu, în timp ce îmi văd de treaba *mea*, tu tot apari în locuri suspecte.

Will își scoase din birjă prizoniera, o desfășură din pătura mirositoare, plăti birjarul și o conduse prin obișnuitele pasaje către ușa lui.

– Acasă, anunță.

– O să plec dimineață.

– Știi, ești o povară lipsită de recunoștință. N-ai fi fost în stare să ieși nici din bordel și nici din școală fără ajutorul și banii mei.

– Cu care ești cam darnic pentru cineva din cartierul tău.

Din umbre, Argus dădu din coadă în semn de bun venit.

– Argus deja te recunoaște.

Will o puse să stea două trepte mai sus decât el, pe al doilea șir de scări.

– Ce faci?

– Îmi scot cizmele distruse din picioarele tale. Harding o să ți-o ia în nume de rău dacă lași urme de noroi pe covoare.

– Harding?

Will îi simți oboseala din glas. Se îndoia că dormise prea mult în ultimele trei zile.

– Omul meu. L-ai întâlnit pe balustradă, la bordel. Un om bun la ananghie.

– Ai fost de multe ori cu el la ananghie?

– De nenumărate ori.

Ciorapii pe care îi furase de la el se lipiseră de picioarele ei cu pete uscate de sânge.

„A naibii femeiușcă încăpățânată!" O luă peste umăr și o cără prin ușă. Elena rămase întinsă unde el o așeză pe pat și ochii i se închiseră.

– Te avertizez că orice ai intenționa să îmi faci, o să fiu adormită.

– Oh, mă îndoiesc.

Ochii i se deschiseră instant când el îi legă mâna stângă de stâlpul patului cu o eșarfă de mătase. O urmă roșie i se vedea pe încheietură, acolo unde o ținuse el să atârne de fereastra bordelului cu două nopți în urmă.

– Vrei să mă torturezi?

– Cu siguranță.

Ochii Elenei se măriră, iar el rânji viclean.

– O să ne ocupăm de hainele tale mai târziu. Doar dacă nu cumva ai vreun articol pe care vrei să îl scoți de pe tine.

– Nu, mulțumesc.

Bărbatul chicoti.

– Ce infractor tânăr și bine crescut ești, Elena!

Will îi legă cealaltă mână la baza tăbliei sculptate și o sprijini de perne albastre de mătase. Părul ei ciuntit îi încadra fața cu raze neuniforme de aur. Cămașa albă avea gulerul deschis, și el realiză că Elena își legase una dintre lavalierele lui în jurul sânilor. Membrele ei zăceau molatice pe cuvertura de mătase.

– Legal vorbind, acestea sunt hainele mele. Știai că o femeie poate fi deportată pentru furtul unei cămăși de noapte?

– Ești un izvor de informații reconfortante.

El aruncă o privire spre picioarele ei și se întoarse pentru a stârni focul. Când ochii ei se închiseră din nou, Will rămase deasupra ei pentru scurt timp.

– Vreau răspunsuri de la tine, Elena din Troia.

Urcarea și coborârea superficială a pieptului ei plat fură singurul răspuns.

Will se duse în camera interioară să caute cele necesare pentru a-i trata băşicile.

Elena se trezi simțindu-și piciorul tras ușor.

– Asta e tortura?

Will stătea așezat pe pat, cu un lighean în poală, ținându-i piciorul stâng.

– Din nefericire, nu-i cu bătaie.

Piciorul ei gol și lipsit de vlagă din pricina durerii se odihnea în mâinile lui calde și puternice care trimiteau vibrații zguduitoare ce îi urcau în sus pe membru. Somnolența dispăru în simțiri senzuale. Chiar și sânii ei strânși răspundeau la atingerea lui cu înțepături ascuțite de trezire a simțurilor. Will îi spălă piciorul în apă caldă, îngriji băşicile și îi înfășură talpa într-o cârpă curată. Repetă la celălalt picior, fără să arate că i-ar fi observat reacția.

Atingerea lui, deși nu blândă, era grijulie și pricepută, în contrast cu concentrarea aprigă de pe chip. Era prima ei ocazie de a-l privi de aproape. Sprâncenele negre se întâlneau într-o încruntătură deasupra unui nas care trebuie să fi fost cândva perfecțiunea întruchipată, dar care acum era ușor îndoit la mijloc. Buza de sus era și ea afectată, neîntâlnind cu totul buza de jos, pe partea stângă. Privirea intensă, maxilarul umbrit și părul lung și sălbatic o făcură să se gândească la lucrurile nebunești pe care Will le făcuse – distrusese mobilă, se aruncase de la fereastră, se ținuse de acoperișul unei trăsuri în mișcare, atât de diferite de gestul simplu de a-i bandaja piciorul rănit.

Elena își stăpâni o pornire ciudată de a-l complimenta.

– Nu ești ca alți gentlemeni.

– Dar nu sunt un gentleman.

Vorbi cu nepăsare, dar Elena înţelese că nu era o problemă lipsită de importanţă, alungarea lui din lumea bună în acest bârlog de o splendoare trecută. Will îndepărtă ligheanul şi prosoapele şi rămase nemişcat, reliefat acum de foc, părând posomorât şi rece în licăririle lui.

– Nu ai o părere bună despre tine.

Elena ascultase toată viaţa voci, învăţând să ghicească părerea despre sine a vorbitorului.

El nu-i luă în serios observaţia.

– Atunci sunt în companie bună.

Will ocoli patul spre partea opusă, aruncând un teanc de broşuri pe cuvertură. Fălfâiră lângă ea, şi Elena văzu că erau ca broşurile religioase pe care le citea tatăl ei. Îşi aduse aminte de ameninţarea lui Will Jones că îi va citi Fordyce – nu că avea nevoie de acel text să îi spună cum lumea i-ar condamna comportamentul din ultimele trei zile.

Merita toate numele proaste atribuite de tatăl său femeii – năbădăioasă, desfrânată, vicleană, stricată, prostituată.

Stând lângă pat privind-o, Will Jones îşi scoase haina, desfăcându-şi gulerul, care căzu. Intimitatea actului, modul confortabil în care făcea acest lucru în faţa ei, reflexia lui în oglinzile aurite îi făcu golul din stomac să cadă ca o găleată într-o fântână.

– Ce faci?

– Te-am făcut să te simţi comod. Acum e rândul meu.

O privi fără să-şi dezlipească ochii din ai ei. Cămaşa deschisă îi expunea coloana puternică a gâtului. O vestă de lână gri, cu dungi roşii subţiri, îi acoperea coastele şi îi punea în evidenţă lăţimea umerilor şi îngustimea taliei şi a şoldurilor. Pantalonii de culoarea cărbunelui erau strânşi pe coapse, îmbrăcându-i acea parte din corp pe care Elena nici măcar nu putea să o numească în sinea ei.

Will îşi scoase cizmele şi se aşeză ca să îşi scoată ciorapii. O surprinse privindu-l din nou şi ridică unul din picioarele goale ca ea să le poată cerceta.

– Nu-s despicate[1], în caz că te întrebai. Brandy?

[1] Aluzie la copitele despicate ale diavolului (n.red.)

Elena clătină din cap în semn de refuz. El își turnă un pahar, luă o înghițitură lungă și puse băutura pe masă. Își făcu un cuib din perne lângă ea și se așeză comod pe pat, întinzându-și picioarele lungi și încrucișându-le elegant. Pentru un moment, privirea îi rămase ațintită la picioarele ei. Elena rămase nemișcată cât el o analiză.

„O femeie nu trebuie să arate prea mult. O femeie nu trebuie să își dezvăluie frumusețea privirilor vulgare." Picioarele ei, atât de neinteresante pentru ea, atât de utile, practice, obișnuite, păreau să-l fi absorbit complet.

El inspiră adânc și își dezlipi privirea.

– Acum îmi vei explica de ce ești atât de hotărâtă să invadezi infamul palat de plăceri al lui March sau îți voi citi.

– Îmi vei citi? Asta e tortura?

– Neortodox, știu. Luă câteva broșuri. „Noaptea virginei într-un bordel: Lordul Împingemaimult o întâlnește pe Domnișoara Cedează". Sprâncenele negre se ridicară cu o expresie întrebătoare. Sau preferi „Arhiva școlii de băieți: principiul plăcerii" Sau „Vizită la Templul Himenului: budoarul Doamnei Faceorice".

Elena se holbă la el.

– Inventezi.

Îi arătă pagina de titlu a broșurii din mâna lui.

– Lunga ta ședere în Troia te-a făcut pesemne să nu fii inconștientă cu privire la ce are Londra de oferit, produse chiar aici în cartier, un penny bucata. Poți să divulgi secretul care te-a împins la o viață de infracțiuni sau îți citesc.

Ea se uită lung la tavanul întunecat.

– Scopul pentru care am intrat în acel loc trebuie să rămână secret.

– Bine.

Will înghiți mai mult brandy și deschise una dintre broșurile din poală. Celelalte alunecară în spațiul dintre picioarele lor.

Capitolul Unu

Domnișoara Miranda Cedează intră în serviciul lui Venus.

Miranda Cedează, nou-venită în Londra, așteaptă într-un neglijeu de mătase într-o cameră elegantă un domn care să o inițieze în serviciul lui Venus. Sfătuită de Nan și Poll, își curățase

și îndulcise corpul. Dornică să îi fie pe plac primului domn, își verifică reflexia în oglindă și își îndreaptă buclele sub bonetă. O mulțime de instrucțiuni îi trec prin cap. Nu își amintește ce trebuie să facă mai întâi, dar își îndreaptă umerii. O să ceară îndrumări de la oaspetele ei.

Ușa se deschide și tânărul Lord Împingemaimult intră, un domn bine, cu un tricorn cu cocardă și cu dantelă bogată la gât și încheieturi, cu o sabie atârnată într-o parte și cu haina albastră croită pe corp. Fața lui chipeșă și rumenă și buclele de aur frumoase sunt exact ceea ce Miranda a visat.

– Voi fi primul, atunci, frumoasă Miranda?

Ea dă din cap cu timiditate.

Elena își trânti coatele în perne și se îndreptă în șezut. El se opri din citit. Ea rămase nemișcată și el continuă.

Își spuse că nu o afectau cuvintele, dar timbrul lui aspru o făcea să fie conștientă de trupurile lor, lungite pe pat. Contrastul izbitor al tălpilor lor goale, ale lui arcuite și puternice, ale ei înguste, palide și bandajate, o fascina.

Will Jones se opri din citit ca să o privească din nou.

– Ai vrea să îmi spui ceva? Ca de exemplu, cum se face că în două zile ai fost în două dintre locurile dezgustătoare obișnuite ale lui Archibald March?

Elena clătină din cap. Recunoscu numele. Îl văzuse pe domnul March la o întâlnire sau alta, un bărbat uscățiv, cu o înfățișare plăcută, aproape poetică. Era unul dintre cei care promovau munca de caritate în Londra.

Ambii ei părinți îi admirau eforturile, dar Elena nu îl considerase o persoană prietenoasă. Școala băieților putea fi una dintre cauzele lui, dar Elena nu putea să creadă că avea vreo legătură cu casa de pe Half Moon Street.

– Patul este într-adevăr splendid, demn de un faraon. Și camera asta trebuie să fi fost magnifică pe vremea când Henric al VII-lea era rege.

– Regina Ana.

Will îi aruncă una din privirile lui tăioase și reluă cititul:

Lordul Împingemaimult își scoate tricornul și sabia. Se așază într-un fotoliu tapițat la capătul patului și o invită pe Miranda în brațele lui ca să se poată cunoaște.

– Cum ai aflat despre licitație?

– De la un prieten om al legii din bătrânul și păcătosul nostru oraș.

Will avea prieteni în poliție. Vestea îi mări pulsul. Oricât de improbabil suna, îi înrăutățea foarte mult situația. Elena trebuia să se asigure că orice informație despre ordinele de plată nesăbuite ale mamei sale către iubitul ei nu ajunge la poliție. Nu putea spune nimic cuiva care avea legături cu legea.

– De ce ai venit acolo?

– Întrebarea e: de ce erai de vânzare?

– Ți-am explicat.

– Nu. Nu ai făcut-o.

Lordul Împingemaimult o întoarce pe Miranda în poala lui ca să îi poată admira fundul bombat. O roagă să îl ajute să își slăbească gulerul de la gât. Ea zâmbește, fericită să îi facă pe plac. Este semnalul de care are nevoie. Mâinile lui calde alunecă în jos și în sus deasupra genunchiului, peste jartierele din mătase. Degetul lui mare și puternic îi mângâie partea interioară a coapsei.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că ceva important pentru mine a ajuns printr-o întâmplare nefericită în mână unor persoane de la acea adresă?

O ridicare cinică de sprâncene fu singurul răspuns pe care el i-l dădu.

– Este adevărat. O scrisoare a venit chiar de la adresa respectivă.

Trebuia să fie atentă să nu dezvăluie prea multe.

– Când?

– Chiar după Ajunul Bobotezei.

Will nu răspunse imediat.

– Și ai pus la cale pe loc un plan să pătrunzi într-un bordel notoriu ca să recuperezi posesiunea dispărută?

– Adresa părea perfect respectabilă.

Îi era greu să se uite la el. Nu mai avusese o conversație cu un bărbat care o făcea să fie conștientă de trupul ei și al lui, de apropiere și de ceva mai mult, un sentiment care îi unea.

– Trebuie să fi fost penibil momentul în care ai realizat natura acelui loc, Elena.

Fusese un moment de realizare a propriei idioțenii crase. Mai trecuse prin astfel de momente de-a lungul vieții, când fața i se îmbujorase de rușine. Deghizarea ca servitoare care răspundea unei solicitări de angajare, dar fusese trimisă în locul greșit, funcționase de minune să o aducă până la ușă. Nu se așteptase la Guy Leary sau la cele două matahale care o duseseră înăuntru. Abia mai târziu aflase că acea casă avea două tipuri de angajați: bărbați masivi și femei dezbrăcate. Spera totuși, în ciuda situației neplăcute în care se afla, să găsească o cale de a căuta scrisorile furate ale mamei ei. Își petrecuse ziua într-o cameră simplă, la un etaj superior, ascultând pași și voci, făcându-și o idee despre oamenii care locuiau acolo și amenajarea camerelor. I se făcuse așa de foame până seara, încât atunci când femeile îi oferiseră ciocolată caldă acceptase, fără să-și închipuie că băutura ar conține un drog.

– Ai de gând să mă predai autorităților?

Acele scrisori nu trebuiau să ajungă la tatăl ei.

– Nu cât ești hotărâtă să încropești al doilea plan care nu o să funcționeze mai bine decât primul.

– Crezi că îmi știi planul?

– Oare chiar nu-l știu? Te-ai deghizat în curier ca să apari la ușa din spate a lui Leary, cu scuza că ai o livrare de făcut. Vei lăsa un geam întredeschis și te vei întoarce mai târziu să intri pe acolo.

– Va merge?

– Nu, viața în Troia te-a înmuiat, Elena, te-a făcut necunoscătoare în materie de bărbați precum Leary și March și de răutățile de care sunt în stare.

Will ridică din nou broșura.

Miranda aruncă deoparte lavaliera Excelenței Sale și el o invită să îi descheie jiletca. Cât ea se ocupă de nasturii mici, el îi desface

fundele neglijeului din dantelă. Se întrec să vadă cine termină primul. Miranda câștigă și deschide marginile jiletcii lordului. Aceasta desface neglijeul și îl trage în jos pe brațe ca să strângă toate pliurile mătăsoase în jurul coapselor ei. Îi admiră fiecare sân și o mângâie și o necăjește până când sfârcurile închise la culoare stau drept, soldățește. Miranda respiră gâfâind și se arcuiește sub mâinile nerăbdătoare ale Excelenței Sale.

Elena se forță să caște, cu gura larg deschisă și o respirație lungă la sfârșit. Era atât de obosită. Ar fi trebuit să fi adormit buștean. Dar vocea lui o ținea încordată. Avea un ton pe care nu îl mai auzise în conversațiile bărbaților serioși și puternici din jurul tatălui ei.

El râse.

– Îl găsești pe Lordul Împingemaimult neinteresant după atâția ani de zbenguială în pat cu Paris?

– Știi, Paris era cât se poate de îngust la minte. Cred ca Afrodita îi furase istețimea cu târgul lor.

– Paris avea istețime?

– Și șiretenie, și farmec. Pur și simplu, știa ce să spună ca să atragă o femeie în patul lui.

– Era cam fixat pe o singură femeie, nu-i așa?

– Norocul meu.

– Blestemul frumuseții.

– Poate face într-adevăr pe cineva vanitos.

– Sigur. Ești atât de vanitoasă încât ți-ai ciuntit părul ca să te întorci în acel bordel. Mă face să mă întreb ce ești atât de disperată să recuperezi.

Will îi dădu pe după ureche o șuviță de păr și își lăsă degetele să alunece pe gâtul ei. Senzația zăbovi și se răspândi, o combinație de moleșeală și excitare, mai amețitoare decât ciocolata care îi fusese oferită în bordel. Elena se întoarse spre el să protesteze. Privirea lui întunecată era arzătoare.

– Vrei să îmi povestești?

Clătină din cap, refuzând, iar el reluă broșura. Elena își lipi strâns buzele și studie tavanul. Numără câte pătrate erau pe tavan.

„Douăzeci pe peretele din stânga. Patru la stânga șemineului. Opt la dreapta."

Torționarul ei citi în continuare. Când Lordul Împingemaimult o dezbrăcă pe Miranda, când ea îi scoase cizmele, ciorapii și cămașa, când el o întoarse în poala lui astfel încât să îngenuncheze cu fața spre el, Elena nu mai era deloc somnoroasă. Se simțea vădit stânjenită. Corpul o durea și tânjea în locuri surprinzător de personale.

Senzația o zăpăcea. Era ca un nod în gât, o durere combinată cu dorință, dar nu pe deplin o senzație fizică pe care ar fi putut să o limiteze la un loc anume din corp.

– E de-ajuns?

– Nu pot să-ți spun nimic.

Cu o mișcare rapidă, Will o țintui sub el. Coapsele și pântecele li se atingeau. Inima le bătea cu putere.

– Te-ai înfierbântat, Elena? Simți o neliniște, un dor? Ne putem opri acum dacă îmi spui ce vreau să știu.

Ea se uită direct în acei ochi negri nemiloși și nu cedă:

– Nu.

Cu un genunchi, el îi îndepărtă picioarele și își făcu loc între ele, apăsând partea cea mai masculină din el de locul care o ardea de dorință. Picioarele ei nu erau obișnuite cu un asemenea gest, dar locul pulsând întâmpină cu plăcere apăsarea corpului lui.

Se ținu deasupra ei, sprijinit pe brațe. Vocea îi deveni ademenitoare:

– M-ai costat o noapte de plăcere chiar în acest pat. M-ai putea recompensa.

Elena refuză clătinând din cap.

– Pot fi foarte convingător.

Se aplecă să îi depună săruturi la baza gâtului. Gura lui înfierbântată stârnea în ea o pornire nestăpânită de a-și arcui sânii legați.

El își înălță capul și, privind-o, își împinse șoldurile în sus, mângâindu-i încet corpul cu ele. Era o plăcere pe care Elena o suportă cu greu. Încercă să invoce senzații ordinare, dar păcătoasa plăcere nouă izgoni orice amintire a desfătărilor familiare – soarele pe chipul ei, brize răcoritoare, lilieci înfloriți, pâine caldă, căpșuni.

Senzația înșelătoare persistă, efemeră și intensă, concentrată într-un singur punct ce tânjea și vast precum o mare în care toate

celelalte simțuri ale sale se înecaseră. Nu putea fi numit. Elena trebuia să inventeze un simț nou ca să îi înțeleagă esența.

– Ce te-ai dus să obții în bordelul lui March? Asta?

Din nou își clătină capul, ținându-și buzele ferm închise. Era conștientă de îmbujorarea de pe fața ei și de un reflex nerușinat al picioarelor de a se închide și a-l ține pe el acolo.

– Părinții tăi nu știu unde ești, nu-i așa? Dar cineva știe, o mătușă, o verișoară? Cine te-a ajutat să ajungi în Londra?

Cum ghicise? Verișoara Margaret era probabil foarte îngrijorată că nu avea vești de la ea. El avea acea privire cunoscătoare pe chip.

– Nu ești prima prostuță care fuge de acasă.

Privirea lui Will se fixă pe buzele ei și își aplecă ușor capul. Ea își spuse că era doar o amenințare, o tachinare. Ar trebui să își întoarcă fața, dar buzele i se despărțiră ca să îi guste respirația, caldă și cu o urmă de brandy, iar corpul ei se încordă spre el în anticipare.

Ochii ei se închiseră. Dorința de a-i simți sărutul o ținea suspendată în momentul prezent. Urma să se întâmple. Aștepta. În liniște, Elena auzi o ușă deschizându-se și, deasupra ei, Will Jones încremeni. Ea deschise ochii și văzu luminile jucăușe din ochii lui stingându-se. El nu se mișcă și nici nu se întoarse spre nou-venit, dar păru că uită de existența Elenei.

Un moment lung se scurse.

– Mă gândeam eu că te voi găsi... aici. Harding mi-a dat drumul.

Vocea masculină adâncă era impregnată de sarcasm.

– După cum vezi, Xan, sunt ocupat.

– Nu să îl găsești pe fratele nostru, aparent.

– Treburi urgente mă împiedică să fac asta pentru moment. Cum se face că ai venit aici?

Celălalt bărbat nu spuse nimic în timp ce ea și Will Jones stăteau întinși, cu inimile bătându-le la unison.

– Mama s-a întors din Paris. Am venit să te rog să treci pe la Hill Street de dimineață, dacă se poate.

– O reuniune de familie?

Will Jones se aplecă, lăsându-și greutatea pe ea, cu obrazul cald lipit de al ei. Inima lui Will încetini până când Elena abia îi mai simți bătăile pe pieptul ei.

– Întocmai. Nu e nevoie să mă conduci până afară.

Ușa se închise. Într-o clipită, Jones se rostogoli de pe ea și ateriză în picioare, cu spatele. Un șir de înjurături se auzi dinspre el. Ea își închise ochii și își strânse picioarele. Îl auzi înjurând și mișcându-se cu pași rapizi. Apoi se lăsă liniște.

Umilirea se revărsă peste ea, un val fierbinte și înțepător de roșeață. Corpul îi tremura, iar pulsul îi trepida. Sânii se răzvrăteau împotriva pânzei care îi țineau legați. Dorința din interiorul ei părea uriașă, mistuitoare. Nu avea nevoie de rochia transparentă sau de imaginea din oglindă pentru a-și reproșa slăbiciunea. Sânii ei acoperiți, turtiți, strâns legați de corpul ei, o trădaseră. Și el plecase.

O ușă se deschise, și Elena deschise ochii. Will se îndreptă către ea purtând o pălărie și o mantie. Fără un cuvânt, îi tăie legăturile cu un cuțit și îi trânti un teanc de bancnote în palma deschisă.

– De data asta, nu fura sfeșnicele.

Capitolul 6

Plecase. Corpul ei se zbătea implorând nerușinat ca el să rămână. Obrajii înfierbântați o înțepau.

Strânse bancnotele în pumn. Ce ridicol să se simtă dezamăgită. Era liberă. Avea nevoie de o haină și ceva de încălțat. Cele două șifoniere de lângă peretele din partea cealaltă a camerei s-ar fi putut afla la fel de bine pe țărmul Franței. Le privi din patul călduros și pufos, cu simțurile stârnite, în timp ce corpul ei stătea întins la fel de plin de viață ca un sac de ovăz pe podeaua grajdului. Dacă nu se punea în mișcare, era posibil să adoarmă pentru o săptămână. Cu un efort dureros, se ridică și își împinse piciorul bandajat pe marginea patului. Își coborî delicat călcâiele pe podea și șchiopătă până la foc. Scaunul cu spătar înalt și brațe din lemn sculptat amintea de Lordul Împingemaimult și Domnișoara Cedează, așa că Elena se ghemui pe banchetă în schimb și se concentră la furia ei pe Will Jones. Furia era ca un tăciune aprins pe care l-ar fi putut transforma într-o explozie.

Will era sarcastic și rece. Nu avea nimic cavaleresc în atitudine și maniere. Nu-i păsa ce credeau oamenii despre el și nu avea o părere bună despre sine. Trăia într-un fel de exil, ca însuși Lucifer. „Mai bine să domnești în iad decât să servești în rai."

Ca să obțină informații de la ea, îi folosise trupul împotriva ei. Corpul ei nerușinat răspunsese entuziast la povestioara obscenă și la apropierea lui, la vocea lui și la apăsarea corpului lui de al ei. Lucrul cel mai umilitor – pentru el totul era un joc în care deținea toate avantajele.

Dar o ascunsese de privirea fratelui lui. Disprețul cras din vocea fratelui său se revărsase doar asupra lui. Și o salvase de la viol și îi bandajase piciorul. Elena era dispusă să pună pariu că fratele arogant îl făcuse pe Will Jones să simtă că ar fi eșuat, deși nu putea

să își imagineze cum. Cu mintea lui isteață și îndrăzneala nechibzuită, părea imposibil să dea greș.

Elena se opri. Nu va îngădui ca o simpatie ridicolă pentru Will să o tulbure sau să îi distragă atenția. Se afla în Londra pentru că prostescul cadou al mamei ei pentru un bărbat îi implicase într-un dezastru.

Nici mama ei nu dormea la ora asta. Stătea adesea trează noaptea, nedorind să își cheme camerista la acele ore târzii. Totul începuse când Elena se dusese la mama ei în acea după-amiază de ianuarie, după ce aceasta se întorsese de la doctorul ei. Jane plângea așa cum Elena nu o mai văzuse niciodată. Elena se speriase, temându-se că starea fragilă de sănătate a mamei ei se agravase, dar povestea spusă nu era despre sănătatea lui Jane, ci despre trecutul ei.

Cu aproape un sfert de secol în urmă, înainte de căsătorie, Jane avusese un iubit, un tânăr rebel și nesăbuit, educat, dar fără avere, care fugise în colonii și se întorsese la fel de sărac, prea târziu ca să o ceară de soție. Jane nu îl mai văzuse și nici nu mai auzise nimic despre el în toți acei ani de la dureroasa despărțire.

Jane o implorase pe Elena să înțeleagă cum ajunsese să corespondeze cu fostul ei iubit proaspăt întors în Londra și să îi trimită două cecuri generoase, de dragul amintirilor. Jane nu mai auzise nimic despre el. În schimb, îi înmânase Elenei o scrisoare înfiorătoare pe care o primise și în care îi era explicat faptul că banii ei fuseseră folosiți ca să promoveze acte de trădare. Autorul inclusese cuvintele lui Jane și ale iubitului ei, cât și suma exactă de pe fiecare cec.

Ce păruse a fi indiscreția unei femei măritate scriindu-i fostului iubit ajunsese acum conspirație. Autorul anonim îi ceruse lui Jane să trimită alt cec consistent la adresa de pe Half Moon Street până de Ziua Îndrăgostiților sau scrisorile vor fi încredințate personal ministrului de interne.

Primul gând nebunesc al Elenei fusese că mama ei nu greșise cu nimic pentru a se teme de o asemenea dezvăluire, chiar dacă banii ei căzuseră în mâinile radicalilor. Al doilea gând îl urmase imediat. Tatăl ei nu trebuia să afle niciodată despre asta. Nu trebuia să obțină informații pe care să i le reproșeze soției la infinit.

Nimic din povestea șocantă nu se potrivea cu ceea ce știa Elena despre mama ei. Mama pe care o știa stătea ore întregi în fotoliul ei cu ațe de mătase în poală. Cu cât era perna mai mică, cu atât mai multă culoare părea să coasă mama ei în ea. Mama pe care o știuse ea dintotdeauna se supunea zilnic dojenilor nepăsătoare ale tatălui ei despre modul în care ținea gospodăria. „Presupun că nu era nici un pește bun de mâncare astăzi." „Observ că notițele mele au fost din nou rătăcite." Mama pe care o știuse dintotdeauna insista ca Elena să se plimbe zilnic și să îi povestească în fiecare seară cât de departe ajunsese și pe ce drumuri, și ce văzuse – potârnichi sau grozamă sau orz sălbatic sau ciuboțele – fiecare culoare trebuia descrisă.

Ca să își amuze mama, Elena spusese pentru prima dată povești despre Troia. În timp, dezvoltase voci pentru fiecare personaj. Să se imagineze pe sine faimoasa prințesă furată îi făcuse lecțiile de greacă mai suportabile. Să fie Elena cea ușuratică și vicleană, Elena care nu leșina și nici nu se smiorcăia mai ușura corvoada acelor lecții. Nici unul dintre celelalte personaje feminine nu oferise aceeași eliberare. Elena se afla în centrul poveștii, vicleană și sfidând tot ceea ce trebuiau soțiile loiale și devotate să fie, și scăpase cu asta. Nu o intimida nici un bărbat, nici Menelau, nici Paris și nici Deiphobus, străpuns în cele din urmă de Ulise. Așa că, în timp ce institutorul ei îi explica inflexiuni și o instruia în vocabule grecești, Elena afișa o atitudine de detașare.

În timp, fantezia îi dăduse un mod de a-și trata primii petițori, acei tineri nerăbdători, impresionați de tatăl ei și mai mult atenți la el decât la ea. Ca Elena, îi era ușor să alunge discursuri înflăcărate, dar lipsite de sinceritate.

Părea totuși că a fi Elena nu îl impresiona cu nimic pe Will Jones. Acesta credea că planul ei de a intra în casa de pe Half Moon Street va eșua. Îi dăduse bani doar pentru că era de părere că nu o să reușească. Trebuia să existe o cale. Avea timp doar până de Ziua Îndrăgostiților să găsească scrisorile mamei ei și să dejoace planurile șantajistului.

Mama ei îi promisese să nu facă nimic până în ziua respectivă. O strânsese pe Elena de mână și îi amintise să își facă plimbările zilnice oriunde s-ar afla și căzuseră de acord să îi spună tatălui ei că o vizita

pe verişoara Margaret în Londra. Elena îşi privi picioarele bandajate. Cel puţin îşi făcuse plimbarea zilnică.

Se ridică şi se clătină ameţită. Pete negre îi dansau în faţa ochilor, şi întinse braţul către perete ca să se stabilizeze. Se sprijini de lambriuri şi începu să se deplaseze către şifonierele lui, ţinându-se aproape de perete. Se întrebă dacă Will avea papuci.

Şchiopătă, cu mâna sprijinită de perete. Pe la jumătatea drumului, când palma ei alunecă de-a lungul lambriului se prinse de unul dintre panourile ieşite în relief ca să îşi menţină echilibrul, o pârghie cedă şi peretele aparent solid îi fugi de sub mână. Se întoarse şi privi lung în altă cameră, cu totul diferită de cea în care se afla ea.

Să îi treacă pragul ar fi însemnat să schimbe iar secolele, înapoi în prezent. Camera era un fel de birou care ar fi putut să fie de avocat sau de judecător. Pereţii erau de un galben pal, iar sub lambriurile din lemn alb se aflau rafturi lungi, pline de cărţi.

Mobila era obişnuită şi uzată, un pat de campanie în colţ acoperit cu o pătură, două fotolii maronii în stare bună, lângă focul mocnind. În colţul opus şemineului se afla un birou ordonat şi deasupra o hartă mare în relief a Londrei, în care erau înfipte bolduri, fiecare având un steag mic din hârtie ataşat. Lângă birou, o vitrină de stejar cu uşi de sticlă era plină cu arme, iar deasupra acestuia, un panou din plută era acoperit cu fragmente de articole din ziarele londoneze şi schiţe cu personaje detestabile din fluturaşi împărţiţi pe stradă.

Pe partea de sus a dulapului erau cântare şi instrumente pe care Elena nu le putea numi şi o pereche de cătuşe. Fata se sprijini de o masă din mijlocul camerei. Inima îi bătea de parcă ar fi alergat pe scări. Cine era el cu adevărat? Vicontele molatic, nebunul care sărise de pe fereastră, cititorul aventurilor amoroase ale Lordului Împingemaimult sau un spion?

Elena încercă să se adune. Camera în care se afla îi arăta mintea lui, ascuţită, atentă şi tenace, şi văzu ceva ce nu realizase înainte. El ar putea să o ajute. Dacă, în loc să se lupte cu el, ar putea să-i obţină ajutorul, avea şanse mai mari să primească scrisorile.

Inima îşi încetini ritmul. Elena se îndepărtă de masă şi se aplecă pentru a examina harta. Majoritatea boldurilor erau grupate pe o singură stradă şi, în timp ce privea atent, observă că era Bread Street,

unde se afla școala. Șase ace cu steaguri cu margini negre îi marcau lungimea. Fiecare avea un nume și litera d.

Elena se cutremură. Pe alte ace marcate cu steaguri roșii stătea scris „March" Pe colțul în care se afla școala era un steag cu margine roșie și altul la câteva clădiri mai jos, lângă două steaguri cu margini negre. Exista un tipar. Elena făcu un pas în spate ca să vadă ansamblul.

Era ca o hartă militară a unei campanii, cu ace pentru fiecare punct în care dușmanul avea trupele. Nu era nici un dubiu cine era acel dușman. Ace pentru March apăreau la banca mamei sale și la biroul de poliție de pe Bow Street. În partea de vest a orașului, ambele steaguri cu margine roșie și neagră stăteau din nou alături pe Half Moon Street, pe locul bordelului. Se pare că Will Jones îl legase pe March de moarte.

Elena își îndreptă atenția spre însemnările de pe panoul de plută.

Will salută frigul și ceața. Avea nevoie să îi simtă mușcătura ca să își potolească răzmerița din vene. Lăsase controlul să îi scape fără să obțină nici cea mai mică informație utilă. „Să n-ai niciodată încredere în informațiile date de un șobolan cu un singur ochi." Zicala era la fel de adevărată acum, așa cum fusese și atunci când Tinsley îl învățase să fie spion. Încă nu știa nici cine era Elena sau de ce voia să pătrundă în groaznicul stabiliment al lui March.

Nu intenționase să o seducă. Voise doar să o facă să se rușineze suficient de mult încât să îi dezvăluie planurile. Dar dorința îl făcuse să uite cine este el, cine este ea și de ce o țintuise de patul lui. Totul la ea, mai puțin șarada nesăbuită cu Elena din Troia, sugera că venea din lumea cuviincioasă, precaută a fecioarelor engleze de sânge nobil, a căror idee despre sex, cel puțin până când soțul le spulbera iluziile, era de un pupic pe întuneric și o înțepătură pe sub cămașa de noapte. Dar ea îi răspunsese, și el îi „înghițise" cu lăcomie fiecare suspin virginal, chiar și cea mai mică apăsare a trupului ei pe al lui, ca pe o prăjitură.

Doar vocea lui Xander îl oprise să ducă jocul prea departe. Se putea baza pe Xander să îi reamintească faptul că Kit încă era dispărut

pentru că el, Will, nu îi respectase planul. În noaptea în care March o răpise pe logodnica lui Xander și aranjase un accident ca să o înece, Will plecase în urmărirea lui March, nu a lui Cleo. Will nu credea că Xander îl va putea ierta pentru asta.

Sau pentru că nu credea cu adevărat că Kit era viu după trei ani. Fusese cel mai mare eșec al lui. Aveau dovada acum – numai Will nu fusese acolo să vadă și să îl ajute pe Xander să îl găsească pe Kit.

Amintirea acelui eșec deschise în mintea lui ușa care le permitea tuturor mustrărilor de conștiință să vină să se strângă, un cor urlător al greșelilor sale din momentul în care plecase de acasă la șaisprezece ani ca intre în armată. Mergea rapid pe străzile goale, o umbră mai întunecată în ceață. Will avea nevoie ca un miner, un om de dimensiunea unui uriaș, cu pumnul ca o nicovală, să îi blocheze calea și să-l lase inconștient la pământ.

Trecuse de Piccadilly când realiză că minerii din Londra erau în paturile lor. Hoinăreala îl conduse la St. James, cu tripourile și cluburile sale, unde bărbații cu mult mai puțină rațiune decât a minerilor erau încă pe afară, jucându-și averea pe următoarea mână de cărți. Când ajunse în fața clubului lui March, se hotărî să-și înfrunte conștiința nesăbuită și să-și facă mintea să se supună rațiunii.

Din umbrele de pe partea opusă, se uită spre camerele de la etaj, unde jucătorii încă erau la mese, cu chelneri trecând printre ei. Era timpul să descuie acea cameră anume a trecutului. Alegerile pe care le făcuse în noaptea aceea îl costaseră meseria de polițist și aproape că îl costaseră viețile lui Xan și Cleo. Alegerile pe care le făcuse în acea noapte însemnau că Kit încă era acolo în întuneric.

Mai întâi se forță să își amintească încăperea – tavanul boltit înalt, covoarele cu dungi mari roșii și cu model învolburat, scaunele tapițate.

Senzația de încredere pe care o simțise în acea seară, în timp ce ședea pe scaunul lui March, îl cuprinse din nou. Fusese sigur că se afla în avantaj, că l-ar fi putut expune pe March drept un ipocrit și un infractor, că acesta se va panica și îi va scăpa vreun detaliu care să îi ajute să îi găsească pe Cleo și pe Kit.

Își forță mintea să lucreze încet. March îl văzuse, confundându-l cu Xander. Apoi March își privise ceasul. Ce oră fusese? Will așteptă,

invocând detaliile, cadranul ceasului, numărul de bătăi, cinci fără un sfert. Acum știau cu toții semnificația acelei priviri. March plănuise un accident ca să îi înece pe Cleo, Xander și pe ceilalți dușmani de pe Bread Street. Fostul partener al lui Will, Jack Castle, participase la ancheta morții celor care se înecaseră în acea noapte. Judecătorii declaraseră decesele accidentale, în ciuda probelor de sabotaj, semn că March era încă protejat de prietenul său puternic, ministrul de interne.

Will ar fi trebuit să recunoască privirea lui March drept ce era, un jucător dându-și de gol mâna. Dar Will era atât de concentrat la propriul scop, încât la început nu simțise pe nimeni în spatele lui. Apoi, se auzise o voce ca de gheață: „March, discuția dumitale dezgustătoare deranjează membrii. Îți sugerez să-l conduci pe bărbatul ăsta afară".

Nu se întorsese, dar ar fi recunoscut acea voce disprețuitoare oriunde. Se forță să își reamintească totul – expresia de pe fața lui March schimbându-se, prima lovitură primită în spate, clătinarea, aruncarea paharului, prinderea chelnerului de mână, spargerea unei oglinzi înainte ca acei lorzi mânioși să prindă curaj pentru a sări pe el. Vocea se auzi încă o dată: „Scoateți afară gunoiul, domnilor".

Will derulă întreaga scenă în cap, oprindu-se asupra expresiei lui March până când o înțelese.

Voce-de-Gheață era un bărbat de care March se temea. Cine era și de ce îi era lui March teamă de el? Să își pună asemenea întrebări însemna să vadă într-o nouă lumină aparenta dispariție a lui March. Acesta nu se ascundea de autorități. Nu exista nici o căutare oficială a lui pentru că nimeni nu credea că bunul prieten al ministrului de interne, Archibald March, comisese vreo crimă. March se ascundea pentru că se temea de cineva puternic. Voce-de-Gheață era un bun candidat. Undeva în Londra exista un bărbat care îl avea la mână pe March.

Era un gând încurajator. Cel puțin încă un cetățean al Londrei, și încă unul nemilos și influent pe deasupra, vedea dincolo de masca de mare binefăcător a lui March. Ar fi fost de folos să știe cui îi aparținea acea voce, și Will era sigur că o mică investigație rezolva problema.

Ușa clubului se deschise și doi membri ieșiră în pas de plimbare. Servitorii alergară să le dea hainele și pălăriile. O trăsură în așteptare trase lângă intrare și lacheii se grăbiră să îi deschidă ușile. Will se îndreptă spre casă.

Când se întoarse, în apropierea zorilor, Will găsi camera principală exterioară goală. Broșurile se aflau într-o grămadă pe patul răvășit. Sfeșnicul stătea la locul lui pe vatră. Ea plecase fără să deranjeze nimic. „Foarte înțelept." De data asta nu o va urma. Nu avea nici o pretenție de la ea. Îi dorea noroc. Poate că acum, că el avea o pistă, îl va doborî pe March înainte ca ea să se reîntoarcă la bordel.

Aruncă deoparte pălăria și mantia și privi pentru ultima oară patul mare. Mai târziu, își promise el. Deschise larg ușa spre apartamentul interior; mai bine să doarmă în patul mic din birou, care nu-i amintea de Elena din Troia. Mâine va afla identitatea lui Voce-de-Gheață.

Focul strălucea puternic în vatră. Will nu avu nevoie de altă lumină. Dintr-o rutină inconștientă și eficientă, își dădu jos cizmele și hainele și își lăsă deoparte ceasul de buzunar, armele și banii. Ar fi putut prinde cel puțin două ore de somn înainte ca Harding să vină pe scări și să înceapă să zdrăngănească lucruri în camera exterioară și înainte de a se confrunta cu perspectiva unei reuniuni familiale emoționante.

Își găsi patul ocupat.

Pentru o clipă, rămase neclintit în chiloți, nici o barieră între el și dorință, simțurile lui copleșite de forma ispititoare a unei femei. Ar fi putut să se retragă în cealaltă cameră și să doarmă în patul cel mare. Dar înainte ca gândul să îi îndrepte pașii, puse mâna pe cuvertură și o trase de pe ea. Fata se ridică în capul oaselor. Cel puțin era îmbrăcată.

– Drăcie! N-ai nici cel mai mic instinct de supraviețuire?

– Te-ai întors. Bine.

– Cum ai ajuns aici?

– Am apăsat panoul de pe perete. Privirea ei îi observă goliciunea. De ce-ți pasă atât de mult unde este March?

– Elena, nu invadezi patul unui bărbat și apoi începi o conversație cu el. Până și Goldilocks a fugit când cei trei ursuleți s-au întors[1].

– Credeam că celălalt pat este al tău, dar cine este March cu adevărat?

– Acum auzi pentru prima oară de el?

– Toată lumea a auzit de operele lui caritabile, dar tu nu ești interesat de faimoasa lui generozitate pentru cei mai puțin norocoși.

Will nu comentă asupra ceea ce dezvăluia despre ea însăși. Camera era prea întunecată ca să îi poată vedea clar fața, doar strălucirea din ochii ei mari și întunecați.

– E un vierme. Păstrează dosare despre sute de bărbați, cu informații care îi pot ruina sau stânjeni.

– Pentru bani? Credeam că e bogat.

– Să spunem că inspiră oferirea de donații.

– Dar cum pune mâna pe genul acela de informații private despre...?

– Victime? De ani întregi are acces la o bancă importantă.

– Evershot.

Will rămase neclintit. O spusese cu atâta siguranță. Trebuia să râdă de el însuși. Sub tortura lui erotică ea nu dezvăluise nimic, dar acum îi dădea informații ca un condamnat care își turna toți complicii.

Tot ce trebuia Will să facă, se pare, era să stea aproape gol în prezența ei. Nu părea ca ea să observe.

– Da, banca Evershot. Și dacă sursa asta nu îi oferă nici o informație, există întotdeauna casa de pe Half Moon Street, unde poate invita domni să se pângărească, apoi să le aducă aminte la nesfârșit de păcatele lor.

– Asta aproape că explică harta ta. Ce înseamnă steagurile roșii?

– Că March deține acea proprietate.

– Nu deține banca.

– Nu, dar are influență asupra lui Samuel Evershot de ani buni.

Elena păru să ia în considerare ideea în tăcere.

– Și ce înseamnă acest articol despre March? Întinse o hârtie mototolită. Am găsit-o lipită de perete.

---

[1] Aluzie la basmul englezesc *Goldilocks (Bucle Aurii) și cei trei ursuleți* (n.red.)

Will şi-o amintea, un fragment de bârfă din ziarul *Chronicle* despre absenţa lui March din Londra, scris într-un stil ironic, speculând unde dispăruse Marele Binefăcător. Conform autorului, March nu era de găsit nici la clubul lui şi nu era prezent nici la dineuri. Gazdele care aveau nevoie de un singur domn pentru a-şi alcătui numărul adecvat de invitaţi la dineu erau aparent disperate. Fostii protejaţi, lordul Woford şi Cleopatra Jones, născută Spencer, se aflau sub protecţia notoriului Sir Alexander Jones. Nefericiţii Londrei vor pieri cu siguranţă în acest frig muşcător în absenţa lui March care să inspire milostenia în noi toţi. Will păstrase hârtia pentru că data ziarului indica data când absenţa lui March devenise cunoscută.

– Nimeni din Londra nu pare să ştie unde se află March în acest moment. Şi-a părăsit reşedinţa anterioară şi nu a mai apărut în societate din noiembrie.

– Vrei să-l distrugi pe March, nu-i aşa?

– Vreau să ajungă în faţa justiţiei.

– Putem deci lucra împreună.

– Să lucrăm împreună? În timp ce tu mă minţi şi îmi ascunzi atât identitatea ta, cât şi scopul?

– Nu trebuie să împărtăşim totul. Doar un duşman comun, un scop comun.

– Şi ce ai tu, cu vasta ta experienţă despre Troia şi uimitoarea ignoranţă cu privire la Londra, de oferit în acest parteneriat? Nu ai folosit niciodată o armă, ai obiceiul de a cădea în capcane neplăcute, n-ai făcut sex şi nici măcar n-ai fost sărutată, nu-i aşa? Eşti, cum ar spune Nate Wilde, inocentă ca un prunc nou-născut.

Elena îl privi în tăcere.

– Pot intra în acea şcoală şi sunt un imitator al naibii de bun.

Will râse. În acea propoziţie, sunase exact ca el.

– Eşti rece.

– Ca un bloc de gheaţă.

Un lucru bun şi pentru părţile lui intime care, în loc să iasă proeminente ca un tun îndreptat spre ea pe puntea unei fregate, se micşorasera în căldura corpului său.

– Nu te pot ajuta, Elena.

– O poți face, știi asta, dar nu crezi că ai nevoie de ajutorul meu. Își puse picioarele bandajate pe podea și începu să se ridice. Mulțumesc oricum, o să mă descurc singură.

„La dracu'!" Tot mai credea că se putea întoarce pe Half Moon Street să-l înfrunte pe Leary. O împinse înapoi cu o mână pe umăr în timp ce ea întinse brațul și își propti o palmă caldă pe pântecul lui. Mâna ei alunecă în jos și într-o parte, mângâindu-i coapsa, iar membrul lui se trezi instant.

– Ai nevoie de un plan mai bun pentru a te ocupa de Leary. Și de o tunsoare. Dimineață poți vorbi cu Harding despre amândouă. Will se întoarse și se îndreptă spre patul lui. Între timp, ești musafira mea. Ai nevoie de un loc în care să stai peste noapte. Consider-o camera ta personală pentru femei năbădăioase.

– O să plec dimineață.

– Dacă găsești drumul spre ieșire. Se opri la ușa secretă. Noapte bună, Elena.

De cealaltă parte a ușii închise, el își felicită conștiința pentru o muncă nobilă de salvare a virginelor prostuțe de propria nesăbuință. Cealaltă parte din el, mai insistentă, se revoltă, amintindu-i că instinctele lui primare nu făcuseră decât să o salveze pentru el.

Capitolul 7

Nate Wilde știa care îi este rolul la întâlnirea care avea loc în bibbioteca lui Bredsell. Trebuia să se arate supus și nerăbdător să ducă la capăt orice sarcină i-ar fi fost dată pe mai departe. Nu trebuia să se arate prea interesat de detaliile discuției dintre Bredsell și March. Nu trebuia să observe că nici unul dintre bărbați nu părea foarte mulțumit în dimineața asta și nici că vocile lor aveau un ton tăios. Se sprijini de perete, cu mâinile în buzunare, ochii la cizme și urechile ciulite.

Era devreme pentru o astfel de întâlnire, așa că Nate judeca problema ca fiind una mare, ca bărbatul enorm cu față roșie care stătea în mijlocul camerei. Numele lui era Noakes și lucrase în casa de toleranță din partea sofisticată a orașului. Desigur, Nate știa despre astfel de locuri, unde femeile erau curate și frumoase și își făceau meseria în paturi pufoase precum norii. Și se dusese de vreo șase ori la casa de pe Half Moon Street, cu sarcini din partea domnului March însuși. Exista și o bibliotecă acolo.

– Spune-ne din nou, Noakes, ce s-a întâmplat cu fata.

March se lăsă pe spate într-un fotoliu din catifea verde, lângă focul lui Bredsell.

– Francuzul o plătit pentru ea.

Numele lui?

– Vii–contele Vii–l–ar.

Noakes pronunță cu atenție, ca un copil care își recită literele.

– Știm ceva despre om, Bredsell?

Bredsell clătină din cap. Stătea în față, în fotoliul pereche cu cel al lui March. Nimeni nu îl invitase pe Noakes să se așeze, iar uriașul își schimba poziția de pe un picior pe altul.

Noakes cumpăni:

– Un sutar.

Mințea, și March și Bredsell își dăduseră seama, dar Noakes era prea greu de cap ca să înțeleagă că ei știau.

– Și apoi, Noakes?

– I-am dus în camera obișnuită.

– I-ai lăsat acolo?

Noakes încuviință din cap, intrigat de faptul că îi întrerupseseră povestea.

– El o vrut șampanie. Mi-o zis să mă grăbesc. Dar când am venit 'napoi, încuiase ușa. Și când am spart ușa, dispăruseră.

– Pe fereastră ai spus?

– O scos scândurile.

– Și au fugit?

Noakes acceptă ideea cu un mormăit confuz de aprobare.

Se făcu liniște în cameră. Domnul March obișnuia să devină tăcut, semn că se gândește. Putea să facă un individ să transpire. Nate îl auzi pe Noakes transpirând. Faptul că March stătea pe gânduri nu era de bine pentru Noakes, dar însemna ceva de muncă pentru Nate.

Munca lui principală pentru săptămâni întregi fusese să se ocupe de comisioane spre și dinspre casa de pe Half Moon Street, de când cu inundația de bere în care muriseră doi copoi și trei locuitori de pe Bread Street insuficient de isteți să priceapă semnele. Nu era vina lui Nate Wilde că nu fugiseră atunci când ar fi trebuit să o facă.

Inundația schimbase Bread Street în moduri care nu le plăceau lui Bredsell și lui March. Acum acel bogătaș, Xander Jones, era un erou pe Bread Street. Declarase că cine avea nevoie de o slujbă putea să o aibă la compania lui, East London Gas, care urma să se ocupe de iluminarea străzii. Chiar și băieți. Era în fiecare zi acolo, un bogătaș înalt în hainele lui elegante, angajând și împărțind în stânga și-n dreapta lefuri, cartofi fierbinți și bere. Ai fi putut obosi doar privindu-l. Umbla vorba pe străzi că ar fi putut găsi câte ceva de făcut pentru oricine, chiar și pentru câinele orb al acelei persoane.

Nate nu era făcut pentru o muncă atât de istovitoare. Îi plăcea să transmită mesaje. Era nevoie de istețime să ții minte ce avea cineva de spus și ce o spusese sau cum arăta celălalt tip. Nici un alt băiat

de la școală nu lucra direct pentru domnul March. Dar dacă March și Bredsell se hotărau să renunțe și să fugă, Nate era pregătit. Avea două rezerve, una asupra propriei persoane și una în biserica Clement Danes, undeva unde paracliserul să nu o poată găsi vreodată.

Noakes căscă.

March se încruntă, bătând cu mâinile în brațele fotoliului.

– Bredsell, cineva știe mai multe decât aș vrea eu să se știe despre stabilimentul meu.

– Un francez pisălog s-a cuplat cu o curvuliță pentru care a plătit bani grei. Leary este altă chestiune, regretabil, dar nu este demn de încredere, te asigur. Dar că vicontele a furat o fată nu-ți afectează operațiunile. Pleci în Franța în curând, nu?

– Doar nu încerci să-mi grăbești plecarea, Bredsell.

– Bineînțeles că nu.

Cei doi schimbară priviri neîncrezătoare. Nate observă că lucrurile nu stăteau bine între cei doi.

– Cu toate astea, Bredsell, securitatea locului a fost compromisă.

– Îți spun eu că trebuie să-ți faci griji pentru Xander Jones, nu pentru Leary sau pentru franțuz. Jones e aici în fiecare zi și nu vreau ca el sau oamenii de la compania lui de gaz să vorbească cu băieții mei.

– Băieții nu vorbesc cu nimeni, iar Jones poate să răstoarne toate pietrele de pe Bread Street și nu o să găsească nimic.

– Ești sigur de asta?

O expresie iritată îi umbri fața lui March.

– Dacă băiatul nu e mort, trebuie să fi fost scos din Londra de ceva timp.

– Cullen și Greenslade l-au văzut în viață...

– Ei bine, ăștia doi nu mai reprezintă o problemă, nu-i așa?

Bredsell păru că o să-l contrazică, dar se opri. March se întoarse către Nate.

– Wilde, băiete, am o treabă pentru tine.

Nate se îndepărtă de perete.

– Da, domnule March.

Will o găsi pe Elena stând pe un scăunel lângă focul din camera lui interioară, cu umerii acoperiți cu un prosop, în timp ce Harding

o tundea. Bărbatul, profesionist ca de obicei, tăia șuvițele aurii cu eficiență neclintită, în timp ce gura lui Will se uscă la gândul de a-și trece degetele prin părul acela.

Se opri în fața ei. O vedea pentru prima oară la lumina zilei. Nu îl ajuta deloc să fie mai lucid faptul că ea îl privea cu ochii aceia căprui. În lumina dimineții, Will vedea auriu și violet în irisuri.

Ochii ei se măriră la vederea lui. Se îmbrăcase cu grijă pentru prima întâlnire pe care o avea cu mama lui, după trei ani.

– Ești o persoană nouă în fiecare zi.

– Doar la exterior. I-a plăcut lui Harding planul tău de a intra în casa de pe Half Moon Street?

– Nu. Dar spune că măturătorii ar fi o idee bună. Nimeni nu-i bagă în seamă când își fac treaba.

Will se întoarse către omul lui.

– Măturători, Harding?

– O casă de toleranță extrem de bine păzită, domnule. Ridică niște semne de întrebare.

Era adevărat. March avea o mulțime de musculoși angajați ca să păzească locul.

Will o văzu pe virgina lui gândind.

– Harding, ce crezi că țin înăuntru de este nevoie de o asemenea pază?

– Asta este, domnișoară, marea întrebare.

Harding păși în spate pentru a se uita la ce reușise să facă cu rămășițele tăiate din părul ei. Cădeau acum în onduleuri groase care îi încadrau fața și îi atingeau ușor urechile, în timp ce șuvițele mai lungi îi îmbrățișau ceafa.

– Gata, domnișoară.

Elevii aveau astfel de tunsori, dar ea nu arăta ca nici unul dintre elevii pe care îi cunoștea Will. Adevărat, existau băieți care aveau o anumită drăgălășenie, dar ceva în modul lor de a se purta îi făcea neglijenți, ceva ce Elenei îi lipsea. Will se va asigura că poartă șapcă.

– Obiectul tău prețios trebuie că necesită toată paza.

– Nu glumi. Scopul meu nu este lipsit de importanță, iar amestecul tău ar putea... distruge oameni buni.

Harding îi luă prosopul de pe umeri și scutură în foc șuvițele tunse. Îi înmână lui Will o fâșie lungă de pânză.

– Tânărul „gentleman" are nevoie de o eșarfă pentru gât.

Will făcu un pas înainte și îi ridică bărbia Elenei cu degetele. Simplul fapt de a simți pe degete acea moliciune îi trimise un impuls carnal. Voia să își plimbe degetul mare de-a lungul buzelor ei. Începu să îi înfășoare pânza în jurul gâtului. Dacă voia să împiedice altă încercare dezastruoasă de a pătrunde în bârlogul lui March, trebuia să afle cine este Elena cu adevărat. Poate îi putea cere ajutorul mamei sau cumnatei lui, Cleo Jones. Nu avea rost să îi spună ei despre acest plan, dar îl păstra ca posibilitate.

Se îndepărtă de ea. Tot ce văzu era femeie: piele fină, buze dulci, gene negre atât de dese și de grele încât ar înclina talerul unui negustor.

– Să vedem dacă poți într-adevăr să te dai drept băiat. O să mergem cu trăsura până la mama acasă.

Nimic din ce spuse Elena în trăsură nu câștigă aprobarea lui Will. Îi fusese mai ușor să discute cu inexpresivul Harding. Bărbatul mai în vârstă avea un mod de a pune întrebări care scotea la iveală problemele, fără să o facă să se simtă ca o neghioabă. Will Jones îi arunca pur și simplu priviri nerăbdătoare la fiecare sugestie, ca și cum ea ar fi fost un elev tâmp, ceea ce nu era.

Luă totuși hotărârea să nu se mai lase afectată de el, cum o făcuse în pat, și era mai ușor să își păstreze decizia sub sarcasmul lui nimicitor. În ziua respectivă, fusese în pericol o singură dată, când el intrase maiestuos în camera interioară îmbrăcat doar în chiloți de pânză, zvelt și musculos, dar plin de cicatrice și vânătăi. Deschisese obloanele pe care ea nu le observase până atunci, așa ca îi văzuse corpul clar în lumina dimineții.

– Recunoaște. Nu îți place nici un plan în care eu mă întorc în casa aia.

– Amintirea primei întâlniri de acolo mă face să-ți pun la îndoială inteligența tactică.

– Te-am văzut schimbând priviri cu Harding. Aveți informații pe care nu le împărtășiți.

Will credea poate că îi ascundea diverse lucruri, dar Elena înțelegea acum că locul din care venea amenințarea la adresa mamei ei era deținut de cel mai mare binefăcător al Londrei, Archibald March. March, care intrase în cercul de cunoștințe al părinților ei, avea aparent acces la afacerile private de la banca mamei sale. Dacă bărbatul îi trimisese mamei ei acea scrisoare, ea și Will Jones aveau un dușman comun.

În timp ce trăsura încetini, Will Jones o trase spre el de lavalieră, fața lui fiind la câțiva centimetri de a ei.

– Violarea sau moartea ta nu vor împiedica distrugerea nimănui, și există în casa aceea persoane capabile de oricare din variante sau de ambele.

Se opriră pe Hill Street în fața unei case masive de oraș, din cărămidă maro. Frigul și ceața se învolburau în jurul lor, iar casa părea călduroasă, primitoare și modernă.

– Mama *ta* stă aici?

– Sophie Rhys-Jones. N-ai auzit de ea în Troia, dar în Londra este o curtezană notorie. Cu fiecare dintre amanții ei nobili a avut câte un bastard – Fiii Păcatului. Ți-am zis că mă trag dintr-o lungă tradiție de ticăloșenie. Sări din trăsură. Cum să-ți spunem? Troy și mai cum?

– Tibbs.

Era numele de domnișoară al mamei ei. Desigur, el nu se oferi să o ajute. Ea era acum un tânăr domn.

– Ai o oră la dispoziție să demonstrezi că poți trece drept băiat. Ai grijă la vocea joasă.

– Așa? Imită vocea răgușită a lui Harding. *Aceasta este, domnișoară, marea întrebare.*

Will Jones îi aruncă privirea lui de diavol sarcastic.

– Nu e nevoie să exagerezi.

Un servitor tăcut, cu față de cal, răspunse la ușă, le luă hainele și îi conduse în sus pe o scară circulară elegantă într-un salon frumos, alb cu albastru. Când servitorul îi anunță celor cinci persoane din cameră, Elena văzu testul pe care Will Jones îl pregătise pentru ea. Dacă eșua sau dacă el le dezvăluise deja că era femeie, aceste persoane ar fi fost și mai darnice decât el să îi descopere adevărata identitate și să o înapoieze verișoarei Margaret sau, mai rău, chiar tatălui ei.

O femeie îmbrăcată în mătase neagră se ridică de pe o canapea arcuită din catifea albastră cu franjuri și ciucuri aurii. Scoase un țipăt de încântare și pluti spre ei, într-un foșnet de mătase și aer parfumat, și Elena uită de situația în care se afla.

Femeia era însăși Afrodita, zeița într-una din nenumăratele ei deghizări. Aici avea păr de corb și un ten de perle și trandafiri pe un chip în formă de inimă, dominat de cei mai expresivi ochi negri pe care îi văzuse Elena în viața ei. Nu îi putea ghici vârsta. Avea din plin puterea de seducție a Afroditei. Dacă și-ar fi înțepat degetul cu un ac de brodat, fiecare bărbat din cameră s-ar fi dus repede la ea, ca și cum ar fi avut o rană cumplită.

Frumusețea brunetă se duse direct spre Will Jones.

– Fiule.

Lacrimi șiroiau pe obrajii ei perfecți, fără să umbrească strălucirea ochilor mari și negri.

– Mamă, spuse el printre buzele strânse și îi permise frumoasei femei să îl cuprindă în îmbrățișarea ei mătăsoasă.

Will îi acceptă atingerea și privirea drăgăstoasă. Elena observă însă în atitudinea lui rigidă cum rezista iubirii, zeiței înseși.

La fel ca Elena, ceilalți patru oameni din cameră priviră îmbrățișarea stângace până când o versiune rigidă, elegantă a lui Will Jones interveni să îi pună capăt. Încruntarea îi era la fel de intimidantă ca vocea.

– Mamă, coastele încă i se vindecă.

Frumoasa în negru îi dădu drumul lui Will, ștergându-și lacrimile de pe față cu dosul palmei. Un gentleman subțire și înalt, cu păr argintiu tuns scurt și o tăietură militărească a mustății, care o privise până atunci pe zeiță cu o privire de îndrăgostit, îi oferi o batistă, iar ea îi zâmbi timid.

– Luc, spuse ea, fiul meu Will.

Gentlemanul se prezentă cu accentul unui francez drept „maiorul Montclare din Garda Maiestății Sale".

Will Jones i se adresă instant bărbatului în franceză. Avu loc un schimb rapid de replici prin care fiecare păru că îl măsoară pe celălalt. Când se opriră, Will Jones râse și îi întinse mâna maiorului.

Cu o mână pe umărul ei, Will Jones o aduse pe Elena în față.

– Scuză-mă, mamă, că l-am adus pe tânărul Tibbs aici, cu mine. Lucrăm la un caz.

În mod evident, Will Jones avea experiență în a-și supăra familia.

Bărbatul care arăta ca o versiune mai rece și mai cuviincioasă a lui Will se încruntă. Acesta era Sir Alexander Jones. Băiatul deșirat cu o claie sălbatică brunetă în cap, care se holba fățiș, se dovedi a fi Charlie Spencer, fratele unei tinere cu puțin mai în vârstă decât Elena, cu niște ochi verzi remarcabili și contururi rotunjite de sarcină. Privirea ei verde sinceră o întâlni pe cea a Elenei, și aceasta știu că feminitatea îi fusese remarcată.

Aruncă o privire rapidă spre ușă. Nu avea nici o șansă să își ia tălpășița dacă femeia cu ochi verzi ar fi dezvăluit adevărul. Se dovedi a fi Lady Cleo Jones care, privind-o amuzată pe Elena, sugeră ca Charlie, fratele ei, băiatul cu claia, să îl ia deoparte pe domnișorul Tibbs cu o farfurie de prăjituri și niște ciocolată caldă.

Instalată cu Charlie într-o pereche de scaune la fereastra dinspre stradă, Elena îl observă cu atenție, ca să vadă ce să facă cu picioarele. Ale lui ieșeau din corp ca niște undițe atârnând deasupra unui pârâu. Ea își aranjă picioarele într-o poziție mai puțin lăbărțată și își împărți atenția între tovarășul ei și grupul care se adunase în mijlocul camerei. La început vocile erau ale lui Sir Alexander și ale mamei lui.

Conversația lejeră a tovarășului ei îi permise Elenei să prindă firul poveștii lui Sir Alexander. Acesta povestea cum o lungă căutare a fratelui lor mai mic dispărut, Kit, condusese la găsirea, dar nu și la recuperarea lui.

– E în viață, asta e tot ce contează, insistă Sophie, cu o voce joasă și guturală. Ce facem acum, Xander?

Cât Xander dădu un răspuns calm, dar ferm, Charlie se aplecă spre Elena și îi șopti:

– Vorbesc despre al treilea frate, Kit Jones, care a dispărut acum mai bine de trei ani. Xander și Cleo l-au găsit în viață pe Bread Street. Încearcă o prăjitură de lămâie.

Elena rupse o prăjitură mică în patru bucățele. Charlie continuă:

– A avut loc o inundație de bere pe Bread Street, când cuvele fabricii de bere s-au spart. Xander și Cleo au scăpat prin acoperiș și l-au văzut pe Kit stând cu o gașcă de băieți pe acoperișul opus. Desigur, nu au putut ajunge la el din cauza berii.

– O gașcă de băieți pe un acoperiș?

Semăna cu povestea lui Robin. Elena considerase vorbăria băiatului drept o dorință fantezistă, dar școala se afla peste drum de Bread Street, unde era berăria, așa că poate Robin văzuse băieți pe acoperiș și își imaginase că cineva le venise în ajutor.

– Nu ești la școală, nu-i așa? întrebă Charlie.

Elena clătină din cap. Charlie continuă spunând că tocmai începuse semestrul de iarnă. Toate erau la fel pentru el – greacă și latină – nici o aventură, doar puțină matematică, spera el. Îi plăcea matematica și îl făcuse pe Xander să îi promită că o să îi arate lucrările de la fabrica de gaz pe care acesta le construise, dacă se descurca bine. Știa că Xander fusese înnobilat pentru că îi salvase viața prințului regent și că acum avea să lumineze străzile Londrei?

În partea cealaltă a camerei, Xander explica modul cum credeau că Kit scăpase de răpitorul lui în urmă cu mai bine de un an.

– Mamă, credem că Kit își câștigă singur existența pe străzi de acum un an, din noiembrie.

– Dar e doar un băiețel.

– Informațiile noastre sugerează că se află undeva prin apropierea Bread Street. De aceea...

– Dar cum trăiește? Are acoperiș deasupra capului, haine, mâncare?

Vocea joasă se ridică la un nivel neliniștit.

– Bănuiesc că... se ocupă de curățenie și diverse alte munci.

Elena aruncă o privire spre Sophie Rhys-Jones. Arăta îngrozită, dar era încă frumoasă. Elena o privi doar în treacăt, în timp ce maiorul îndrăgostit nu își putea dezlipi privirea. Își putea doar imagina efectul pe care Sophie îl avea asupra creierului lui. De data asta, vocea femeii se transformă într-un strigăt de durere.

– Dar de ce nu se întoarce la noi?

Frații se priviră unul pe celălalt, la fel și totuși diferiți, cel mare distins și poruncitor, cel mai tânăr, nesăbuit și periculos. Elena

se simțea de parcă ar fi întors cadrul broderiei mamei sale ca să expună rețeaua de fire care uneau modelul. Fire luminoase de sentimente se încrucișară în mintea ei, unind mamă și fiu, amant cu amantă, materialul fiind întins la maximum de criză.

Xander vorbi în cele din urmă:

– S-ar putea să creadă că nu îl primim înapoi.

– Cum ar putea să creadă așa ceva! se revoltă Sophie.

– Sau poate se teme că oricine a fost în spatele răpirii lui va ataca pe altcineva din familie. Will Jones se aplecă. Cei doi oameni care l-au văzut în viață anul trecut și care ne-au spus unde ar putea fi sunt acum morți.

Sophie icni, și maiorul o luă de mână, dar Will nu se opri, privirea lui intensă fiind fixată pe mama sa.

– Ucișii, mamă. Xan are dreptate când îndeamnă la precauție. Cineva din Londra nu vrea să-l găsim pe Kit în viață.

Sophie își ridică bărbia.

– Dacă omul care l-a răpit este mort, de cine se teme?

Xander vorbi din nou:

– Foarte probabil persoana care l-a răpit pe Kit a fost angajată de altcineva. Acesta este misterul, mamă. Cine ar avea interes ca Kit să dispară?

De data asta, fu o pauză mai mare înainte ca Sophie să vorbească:

– Cine ar avea interes ca unul din fiii mei să dispară?

– Bănuim că un bărbat pe nume Archibald March a fost implicat.

Confuzia lui Sophie la auzul numelui era evidentă. Se uită la Cleo Jones.

– Archibald March este unchiul tău, nu? Este bărbatul care a orchestrat bătaia lui Will la club.

Fu cuprinsă de un fior, și maiorul o strânse de umăr.

– March era acolo, dar de fapt alt bărbat a ordonat bătaia.

– Cine?

Elena observă că Sophie ezitase înainte să pună întrebarea firească un pic prea mult ca să nu fi știut deloc răspunsul, și pe deasupra nu își privi fiul direct în ochi.

– Nu-i știu numele, doar vocea. Voce-de-Gheață este cineva cu multă putere, și lui March îi place puterea. Are legături apropiate cu Ministerul de Interne și banca Evershot, banca ta, mamă. E posibil ca March să fi descoperit ceva legat de familia noastră prin bancă?

Ochii strălucitori fulgerară.

– Doar că suntem plătitori solvabili. Ce facem acum? Dăm anunț în ziar? Angajăm oameni să caute pe Bread Street?

– Nu. Xan o să-și continue treaba pe Bread Street, iar eu o să-l găsesc pe Voce-de-Gheață, omul din spatele lui March.

Gura frumoasă a lui Sophie se strâmbă.

– Dar acesta nu este deloc un plan. Am așteptat trei ani. Îmi spuneți că Kit e în viață. Mă întorc în Londra. Îmi spuneți că el alege să nu se întoarcă acasă, unde este iubit. Îmi spuneți că ar trebui să stau și să nu fac nimic.

– Da, mamă.

Ambii fii răspunseră în același timp. Elena îl auzi pe Xander vorbind pe urmă:

– Mai avem o pistă, un hoț mai tânăr pe nume Nate Wilde. Will l-a văzut zilele trecute.

– Putem vorbi cu acest băiat azi? Ce ne poate spune? întrebă Sophie.

Will Jones aruncă o privire înspre Elena. Aceasta nu reacționă în nici un fel la auzul numelui lui Wilde, dar o făcu să vadă în altă lumină acțiunile lui Will Jones. O găsise și o găzduise de două ori și nu din bunătate, desigur, știa asta. Nu era binevoitor, dar era încă și mai indiferent decât presupusese ea. O luase din locuri deținute de dușmanul lui, March. Asta era în avantajul ei. Pentru că fusese în bordel și în școală, îl putea convinge pe Will Jones că avea ceva ce îi putea oferi în războiul lui împotriva lui March. Puteau fi parteneri. Nu îl putea lăsa să vadă scrisorile mamei ei, dar se putea folosi de ajutorul lui ca să le caute în acel bordel.

– Privește, Troy, ceva se întâmplă în stradă.

Vocea lui Charlie o făcu să își îndrepte atenția către el. Privi afară pe fereastră. Un bărbat umbla agitat de-a lungul străzii țipând. Oamenii care îl auzeau se opriră și se strânseră la un loc. O parte

din domni își dădură jos pălăriile la auzul veștilor strigate de bărbat. Acesta fugi tot înainte.

Ușa de la salon se deschise și servitorul solemn, cu fața de cal, se opri în cadrul ei. Toți se întoarseră către el.

- Regele a murit aseară la Windsor, spuse el.

Capitolul 8

Will plecă din casa de pe Hill Street cu paşi repezi. O oră în sânul familiei era exact ce îi trebuia cuiva pentru a-l face să se cunoască pe sine şi trecutul său.

Nimic nu se schimbase. Mama lui purta negru şi vărsa multe lacrimi. Era ceea ce îşi amintea cel mai bine din acele ultime luni ale copilăriei, crizele ei de plâns şi o zi în care închisese în dulapuri toate rochiile în culorii vii. Nimic din ce încercase Will nu o făcuse să se oprească din plâns. Chiar şi când ea se agăţase de el, suspinând şi el promisese... Nu îşi amintea acele promisiuni extravagante.

Singurul lucru care oprea oceanul de lacrimi era bebeluşul Kit. Camerista mamei lui, Janet, punea pruncul înfăşat în poala lui Sophie şi lacrimile se opreau. Will se minunase de bebeluşul fermecat, care, fără să facă nimic, poseda puteri care lui Will îi lipseau în mod evident. Decisese să plece de acasă, nu spre Oxford unde era Xander, ci în armată.

Durase trei ani să scape. Şi primul pas fusese o nesăbuinţă tinerească pe care încă o regreta – să meargă la tatăl lui şi să-i ceară bani. Amintirea avea puterea de a-i provoca durere şi acum.

Dându-se drept lacheu, reuşise să intre în clubul tatălui său. Contele de Oxley abia dacă îşi ridicase privirea din paharul cu băutură chiar şi când Will se prezentase. Faţa degradată îl şocase pe Will, venele pestriţe pe nas şi pungile adânci de sub ochi.

– Vrei să mă tapezi de bani? Ai fost cumpărat şi plătit de multe ori, băiete. Mama ta şi-a deschis de bunăvoie coapsele, fapt care cu greu mă îndatorează să-mi deschid portofelul. Stricata a luat de la mine suficient cât să construiască un regat.

Will îl lovise, spărgând nasul contelui, gândind că instruirea lui Xander dăduse roade. Doar viteza tinereţii îl ajutase să scape

de arest. Nu se întorsese niciodată acasă. Înțelesese atunci că el nu ar fi trebuit să existe. Era un accident nefericit. O costase pe mama lui protectorul. Fusese sedusă și abandonată din nou din cauza lui. Până la sfârșitul săptămânii, Will plecase cu regimentul său în Horsham.

Acum avea 29 de ani. Probabil îmbătrânise prea mult ca să mai facă nebunii, pentru că era rece, enervat și încă simțea efectele bătăii încasate în octombrie.

O conduse pe Elena pe lângă casa de pe Half Moon Street pentru a-i arăta în întunecimea unei zile începătoșate cât de al naibii de imposibil era să ai acces în acel loc. Apoi o duse la hanul White Bear din Piccadilly. Urma să încerce din nou să o convingă să îi mărturisească secretul și să îi lase pe bărbați ca el să se ocupe de March și de cei de teapa lui.

Hanul fremăta cu obișnuitul trafic de trăsuri și cu vești ale morții bătrânului rege. Un zvon umbla cum că noul rege zăcuse în pat de frica sau bănuiala că soția lui stânjenitoare și înstrăinată se va întoarce și va insista să ocupe tronul lângă el. Will nu prea avea încredere în prinț, parlament sau guvern, dar Wellington putea ține țara sub control.

O așeză pe Elena într-un colț, îi dădu o farfurie de brânză cu mucegai, pâine tare și o cană cu punci cald. În jurul lor oamenii țineau toasturi pentru fostul rege și pentru noul rege și preziceau cu egală vigoare atât haos economic, cât și prosperitate.

Will luă o înghițitură de bere și o privi cum ciugulea din mâncare. Nu dezvăluise că e femeie în fața familiei sale, așa cum intenționase. Uitase acea parte din plan. Din momentul în care Sophie Rhys-Jones îl îmbrățișase, nu mai putuse să gândească clar. Și pe măsură ce conversația lor continuase, toate instinctele îi strigaseră că mama lui dragă ascundea informații. Știa ceva ce nu spunea despre dispariția lui Kit. Bun, erau două femei care îl mințeau.

Elena îl privi pe deasupra cănii de punci.

– Recunosc că nu văd vreo cale de a intra. Asta nu îmi schimbă situația. Dacă nu obțin lucrul pentru care am venit, oameni... oameni buni, blânzi, neajutorați vor suferi teribil.

– Vrei să spui tipul de oameni care suferă în general.

Era clar că ea credea cu tărie în bine. Will lăsă deoparte sarcasmul.

– Nu poți împiedica asta. Lasă-mă să predau chestiunea autorităților. Lasă să fie asta problema lor. Jack Castle e un om bun, un polițist onest.

Panica izbucni instantaneu în acei ochi căprui adânci, aparent atât de nevinovați. Elena clătină din cap.

– Nu. Nici un polițist. Doar tu.

– Nu eu, scumpo. Cauza ta e lipsită de speranță dacă crezi că eu pot ajuta. Și pe lângă asta, nu ajut o femeie care mă minte.

– Dacă am fi parteneri, m-ai ajuta? Știu lucruri care îți pot fi de folos.

Îl privi îndeaproape.

– Mă îndoiesc că știi ceva ce poate fi de folos în Londra.

Dădu halba peste cap din nou și o privi cântărindu-și strategia.

– Cred că știu cine este Voce-de-Gheață al tău.

Will încremeni.

– Ai face al naibii de bine să nu glumești.

Ea își strânse buzele privindu-l. Apoi vorbi. Din gura dulce, coaptă ieși tonul rece, trufaș pe care și-l amintea. Era bună. Îi dădea fiori cât de bună era. Dar dacă știa acea voce, cine naiba era ea? Recunoscuse deja că îl știa pe March.

– Cine este?

– Cuvântul tău că o să mă ajuți. Și trebuie să fiu singura care vede obiectul pe care îl caut.

– Gândește-te, Elena. Dacă ești descoperită în aventura asta, nu vei mai putea să fii cerută de nevastă chiar dacă tatăl tău e duce.

Ea ridică din umeri și îi oferi un zâmbet crispat.

– Căsătoria este una dintre cele mai rele sorți care se pot abate asupra unei femei.

– Este soarta obișnuită, în orice caz, și să nu crezi că lumea este blândă cu o femeie fără un bărbat protector. Dacă lucrăm împreună, urmezi regulile mele.

– Regulile tale?

– Regulile mele. La final vei fi în viață și vei fi încă virgină.

Elena încuviință din cap.

– Cuvântul tău.

Ea întinse mâna peste masă.

El se întinse după ea.

– Cine este?

Ea își retrase mâna și se aplecă spre el peste masa zgâriată, deodată conștientă de venirea și plecarea chelnerilor și a clienților.

– Ducele de Wenlocke.

Will o privi pe fata din fața lui. Avea niște obraji plini. Se pierdu pentru un moment într-o limbă pe care ea nu trebuia să o audă. Wenlocke. Wenlocke, care avea mai multă putere decât regentul, acum rege. Wenlocke era bunicul lui Kit. Era fiul său nobil, marchizul de Daventry, care îi fusese tată lui Kit, plecase în India și murise în Assaye. „La naiba!" Dacă fata avea dreptate, Sophie știa ceva despre Wenlocke ce nu spusese celorlalți fii ai săi.

O studie pe fată.

– Dacă îl știi pe ducele de Wenlocke, te învârți prin cercuri înalte.

Ea fărâmiță o bucată de brânză.

– Nu este o voce comună. Ai recunoscut-o, deși ai auzit-o doar o dată.

Îi prinse încheietura și îi ținu mâna.

– Cine ești?

Ea nici nu tresări.

– Fiica cuiva. Nimeni. Elena din Troia. Nu contează cine sunt.

Îi dădu drumul.

– Ar trebui să te dau pe mâna lui Jack Castle oricum.

– Ai jurat.

– Fir-ar să fie!

Ceața și clopotele reprezentau orașul. Vechiul rege domnise mai mult decât oricare altul în istoria Angliei, iar turle invizibile îi sunau moartea în toate colțurile Londrei. Aerul înghețat tremură ca jeleul de la sunetul lor.

Kit Jones nu se gândea la bătrânul rege nebun, care fusese închis pentru ani întregi. Mergea singur și nevăzut pe drumuri cunoscute de tablă și țiglă, uitându-se după Robin. Băiatul dispăruse cu o săptămână în urmă, atunci când membrii mai tineri ai grupului lor stăteau la coadă acolo unde Cleo Jones dădea cartofi fierți

familiilor de muncitori de la șanțul imens pe care Xander îl săpa pe Bread Street.

Fusese ideea lui Lark să ia cartofi. Lui Kit i se păruse o expunere periculoasă a bandei lor, dar până la urmă fețele obosite ale băieților fuseseră prea mult pentru el. Stătuse deoparte și îl lăsase pe Lark să conducă gașca. Toată lumea mâncase bine în seara aceea, dar îl pierduseră pe Robin. Când nu apăru în nici unul dintre locurile obișnuite, Lark sugeră că cei din școală îl prinseseră.

Accesul către Upper Bread Street se întindea peste un cvartal de locuințe și prăvălii alăturate, cea mai înaltă dintre ele fiind un depozit cu patru etaje. Kit se cățără peste vârful înghețat al unui fronton și alunecă pe partea cealaltă, apoi fugi ghemuit până în spatele parapetelor deschise a trei clădiri cu acoperiș plat, care creșteau în înălțime ca niște trepte. Gheața crăpa sub ghetele lui, hornuri scoteau aburi fierbinți, cenușii în jurul lui, iar el se aplecă și coti pentru a se feri de câte o sfoară de rufe întinsă ca un fir de cristal în întunericul rece. În capătul cvartalului, vârful ascuțit al unui alt fronton se ridica între el și școală. Kit se cățără pe panta mai îndepărtată și se întinse pe burtă pe țigle pentru a privi în curtea înconjurată de ziduri a școlii lui Bredsell. Frigul îl apăsa, greu în aerul nemișcat.

Se așeză pentru a aștepta și a cerceta locul. Profesorii aveau să-i scoată pe băieți în curte pentru jumătate de oră înainte de cină, și Kit spera să îl vadă pe Robin în mulțime.

Școala era într-un colț, inaccesibil pe două părți celor care mergeau pe acoperișuri din cauza lățimii străzilor. Era o clădire de cărămizi de trei etaje cu acoperișul plat, cu două frontoane de mansardă cu dormitoare pentru băieți. Din fiecare dintre cele două mansarde ieșeau două lucarne. Dacă Robin era înăuntru, vor trebui să intre printr-una dintre lucarne și să iasă pe ușile principale. Asta era problema. Robin nu putea merge de-a lungul zidului care înconjura curtea.

Sub Kit, străzile păreau pustii, dar băiatul știa că acea imagine de pustiu era o iluzie. Pe Bread Street, pericolul putea veni din orice direcție. Simțea un nod în stomac văzându-l pe Xander întorcându-se cu nevasta lui în fiecare zi.

Fusese o greşeală din partea lui Kit să li se arate în ziua cu inundaţia. Supraveghease casa, privind-o pe soţia lui Xander, încercând să se hotărască dacă să îi dea acesteia un mesaj pentru familia lui, iar apoi March o răpise. Kit nu ştia cum o găsise Xander, ci ştia doar că Xander era neînfricat. Se aruncase singur în uşa cârciumii şi se aventurase în întuneric, în timp ce inundaţia venea peste ei.

Kit stătuse pe acoperişul de vizavi, cu băieţii agăţându-se de haina lui, incapabil să spună dacă membrele îi tremurau de la clădirea de sub el ori de propria frică. Chiar şi când îl văzuse pe Xander ieşind prin fereastră şi trăgând-o pe fată după el, Kit nu fusese capabil să se mişte.

Ştia că fusese o nesăbuinţă să li se arate când cei care îl voiau mort ar ucide pe oricine avea legături cu el. Acum îi adusese pe toţi aceia pe Bread Street. Iar Xander părea că nu realizează deloc pericolul. Se plimba pe stradă printre cei mai duri indivizi, inspectând şanţul pe care îl săpa pentru conducta de gaz. În timp ce Kit ştia că oricine – chiar şi un om cu înfăţişarea cea mai banală – putea fi angajat să îl ucidă pe Xan.

Harris fusese tipul acela de om, cu înfăţişare banală. Pentru un moment, doar gândindu-se la el, corpul lui Kit se cutremură în locul în care stătea întins peste ţigla îngheţată. Aşteptă ca tremurul să treacă.

În primele zile de captivitate crezuse că Xander îl va găsi. Ştia că era în Londra la nici trei-patru kilometri de casă. Trebuia doar să reziste şi să nu îşi jignească răpitorul. Doar dacă vorbea îl enerva pe Harris. Bărbatul imens îl apuca pe Kit de gât şi îl scutura, strigându-i în faţă mereu: „Nu s-a organizat o căutare. Nimeni nu te caută. Cine vrea un bastard? Nimeni. Orice familie scapă de ei. Nimeni nu te vrea. Mai puţin mort. Ştii cât m-au plătit bogătanii ăia? Dar Timothy Harris nu-i un criminal".

Harris îl pusese pe Kit în lanţuri de la început şi i le scotea de fiecare dată când cineva devenea curios. La început, Kit găsise speranţă în acele acţiuni, în ciuda monologurilor fără sfârşit ale lui Harris. „Nu te gândi să scapi. Nu te gândi să te întorci la familia ta. Nu te vor şi o să sfârşească morţi dacă te duci înapoi."

Durase săptămâni să piardă acea speranță, să realizeze că Harris spunea adevărul. Nimeni nu avea să vină. Uitase sunetul propriei voci.

Când Harris murise, Kit urcase pe acoperiș pentru a evita să fie prins. Nu avea nici un plan, dar de pe acoperișul locuinței, Londra i se întindea la picioare; deschiderea priveliștii, lipsa zidurilor îl făcuse să amețească. În acea zi îi fusese frig, foame și frică să se miște repede. Își croise drum peste un șir de acoperișuri și se trezise blocat de prăpastia unei străzi de netrecut. Mergând înapoi pe același drum, găsise un spațiu peste care putea sări. Se aruncase peste el și plecase de pe Bread Street. Curând învățase unde un horn scăpa căldură ori unde o ieșitură îi oferea adăpost ori unde o deschidere îi permitea să intre într-un pod. Și unde o țeavă de fier conducea spre o stradă sigură.

Fusese liber câteva luni înainte să se gândească să se apropie de vechea lui casă. Își spusese că doar va arunca o privire. Nu va aduce nici un pericol la Hill Street. Voia doar să știe că mama și Xander erau bine și în siguranță și că vechea lui viață continua la fel, în ciuda amenințărilor lui Harris. Fusese șocat să găsească casa luminată ca o scenă de teatru. Nu era nici urmă de mama lui, doar Xander și o mână de servitori.

La scurt timp după acea vizită, începuse să strângă o familie a lui. Lark fusese primul, un băiat de zece ani care scăpase din școala lui Bredsell. Acum erau șapte. Știau mersul și rutele căruțelor cu marfă către fiecare piață din Londra. Orice cădea ori plutea în comerțul Londrei era o pradă justificată, al lor pentru a lua. Puteau înșfăca orice aveau nevoie și dispăreau într-unul dintre sanctuarele lor de pe acoperișuri.

În ciuda hotărârii sale, vechea lui viață îl aștepta, așa cum un tâlhar de pe Baker Street aștepta o victimă. Deci prinsese obiceiul de a vizita casa mamei lui noaptea, după ce lăsa gașca într-un adăpost unde un acoperiș înclinat abrupt întâlnea unul drept și un rând de coșuri năruite dădeau căldură. Casa de pe Hill Street era un puzzle pentru el. Era și nu era casa lui. Nu era băiatul pe care îl răpise Harris. Zidurile acum însemnau altceva pentru el decât pentru familia lui.

Clopotele se opriră. Jos, o uşă se deschise în faţada de cărămidă a clădirii şcolii, iar băieţii ieşiră în curte. Formară un cerc, fiecare băiat la un braţ distanţă de cel din faţă sau din spate, cu capetele aplecate. Mişcările picioarelor şopteau pe pietre. De sus, toţi băieţii păreau tineri şi mici. Kit găsi o porţiune întunecată pe zidul de piatră şi se aşeză să privească fiecare cap care trecea de acel semn. Trebuia ca Robin să ştie că aveau să vină după el.

De pe acoperişul unei prăvălii de pe Benthal Green Road, Kit îl văzuse pe băiat aşezat lângă mama lui moartă. Lângă copil, doi supraveghetori se certaseră legat de cine trebuia să îl ia pe băiat. Amândoi pretindeau că acel copil nu era responsabilitatea parohiei lor. Nimeni nu se atingea de copil sau de cadavru. Kit apucase o cărămidă desprinsă şi o aruncase în mijlocul unei turme de vaci în drum spre piaţă. În confuzia momentului, îl apucase pur şi simplu de braţ pe băiat şi îl dusese departe. Se opriseră într-o biserică pentru căldură şi spuseră o rugăciune pentru femeia moartă.

Sub privirea lui Kit, în curtea şcolii fu nevoie de trei rotiri ale băieţilor până ce unul ieşi în evidenţă în parada gri silenţioasă, un băiat care îşi înclină capul spre stânga pentru a arunca o privire în sus când trecu pe lângă zidul clădirii de sub Kit. Acesta alese o bucăţică de ţiglă ruptă de pe acoperiş şi aşteptă. Când Robin reveni în acel loc din nou, Kit aruncă. Ţigla căzu şi băiatul privi în sus, cu obrajii rotunzi şi roşii inconfundabili chiar şi în întuneric. Kit se ridică, duse degetul pe buze, apoi coborî înapoi în spatele frontonului ce îl ascundea. El şi băieţii aveau o evadare de plănuit.

Cleo Jones stătea în garderoba soţului ei, cu spatele la el, ridicându-şi părul castaniu de pe gât pentru ca Xander să poată desface rândurile de bride de pe spatele unei rochii verde pal, pe care el o plătise de curând.

– Cum se numeşte culoarea asta seducătoare?

– Fistichiu.

Xander nu se lăsă păcălit de docilitatea aparentă a soţiei sale. Se certaseră aprins cu un sfert de oră în urmă despre faptul că Will adusese o femeie deghizată în bărbat la întrunirea familiei. Xander fusese furios când Cleo îi atrăsese atenţia asupra lui Troy Tibbs.

Xander nu avea nici o îndoială legată de locul în care își petrecuse companionul lui Will noaptea trecută.

Aducând o prostituată din patul lui la o întrunire a familiei pentru a discuta destinul lui Kit dovedea că Will era capabil de orice nesăbuință egoistă, decadentă, de neconceput. Cleo, în schimb, apărase gestul lui Will ca semn de speranță pentru el. Ea spunea că el avea evident grijă de fată. Când ea ieșise din dormitorul lor, Xander rămăsese acolo încercând să înțeleagă cum cearta aceea era diferită de cele precedente.

Acum Xander puse o mână în jurul taliei ușor rotunjite a soției sale, până deasupra coastelor, și începu să desfacă bridele de-a lungul spatelui. Trecuseră abia cinci luni de când se căsătoriseră, dar lucrurile se intensificaseră între ei.

Ea oftă.

– Mă întreb dacă te-ai mai fi căsătorit cu mine odată ce aveai banii pentru lucrările tale la gaze.

Xander zâmbi. Recunoscu tonul. În timp ce se ocupă de bride, mătasea verde pal căzu. O sărută o dată pe curba albă a umărului, unde mușchiul avea tendința să se încordeze atunci când Cleo se îngrijora.

– Nu am avut de ales.

Ea oftă disprețuitor.

– Ba sigur că ai avut. Acum înțeleg, chiar dacă atunci nu puteam. Henry Norwood te putea scoate cu ușurință din căsătoria noastră la consistoriu. Ăsta era planul tău, iar Henry e foarte isteț.

Xander desfăcu toate bridele corsajului. Doar mâna lui apăsată sub și între sânii ei ținu partea de sus a rochiei în loc. Începu să desfacă șireturile corsetului, purtat larg deoarece Cleo era însărcinată. Xander se simți ea deja mai bine în legătură cu cearta. Era diferită, decise el, pentru că puteau fi mai deschiși unul cu celălalt și pentru că exista o presupunere implicită legată de modul cum cearta avea să se încheie, aici, în dormitorul lor.

– Uiți că problema fusese deja decisă. La bancă, în prima zi în care ne-am cunoscut. Credeam că ai înțeles asta.

– Am crezut că am înțeles, dar nu o cunoscusem încă pe mama ta. Frumusețea mamei tale schimbă tot. Cu o așa mamă, cum ai ajuns să te căsătorești cu mine?

– Cred că nu mă gândeam la mama la momentul acela.

Xander își simți gura lățindu-se în acel rânjet pe care soția sa i-l putea provoca atât de ușor.

Cleo se răsuci din prinsoarea lui și se întoarse cu fața spre el, ținându-și cu mâinile corsajul desfăcut, cu partea de sus a sânilor dezvelită.

– Știi foarte bine că frumusețea ei e năucitoare. Văd acum de unde tu și frații tăi ați luat înfățișarea pe care o aveți. Este o frumusețe nobilă. Ea este regina frumuseții, iar voi sunteți prinții. Noi restul suntem simpli oameni de rând.

Din fericire, Xander știa ce să facă atunci când limba obraznică a soției lui îi trăda neliniștea. Întinse mâna și apăsă un deget peste buzele ei. Ea se opri și un scurt tremur o scutură. El așteptă până când ochii verzi erau concentrați la el.

– Bărbații gândesc altfel despre mamele lor. Indiferent ce a făcut acel biet individ grec care a ajuns să-și scoată ochii[1]. Mama mea m-a închis în dulapuri. Tu, zic eu, ai deschis toate ușile.

Xander lăsă cuvintele să pătrundă în mintea agitată a soției sale înainte de a-și lua mâna de la gura ei. Ea îl privi într-un fel care îi alungă orice alte griji.

– În pat. Acum.

Ore mai târziu, în învăluirea caldă și întunecată a așternuturilor, ea se foi și vorbi din nou. Cleo Jones nu putea fi distrasă pentru mult timp.

– Treaba e că fata care e cu fratele tău are tipul de frumusețe al mamei tale, o frumusețe captivantă.

– Nu am observat.

Stătea întins pe spate, cu capul soției sale cuibărit pe braț.

– Will nu îi poate rezista, să știi. Crede că poate, dar nu e stăpân pe situație.

Xander zâmbi în întunericul tavanului înalt de deasupra sa. Iat-o pe soția lui înțelegând oamenii din viața lui încă o dată și dovedindu-i că greșește. Un râs tăcut îl cutremură. Era un sentiment minunat să se fi înșelat – complet, absolut și satisfăcător. Will Jones își găsise perechea.

[1] Referire la legenda lui Oedip (n.red.)

Capitolul 9

Era probabil aproape miezul nopții. Se chinuiseră ore în șir și încă nu aveau nici un plan. Elena se simțea de parcă Jones îi legase capul de o nicovală și scosese cu ciocanul ori smulsese din mintea ei orice amintire oricât de vagă a camerelor și a planului bordelului. I se ceruse să își reamintească toate colțurile din biroul lui Leary. Era acolo vreo vitrină, un birou, o bibliotecă închisă, un șifonier, un dulap? „Gândește, gândește", îi ordonase fără încetare, stând deasupra ei, dându-și jos haina și lavaliera, desfăcând nasturele gulerului, trecându-și mâna prin acel păr des și negru, în timp ce Harding stătea la masă transformând amintirile ei în linii negre exacte și schițe indicând camere, uși și scări.

În afară de parter mai erau două etaje și un subsol. Subsolul ar avea mai mult de 12 camere. Într-o casă obișnuită, acestea ar fi fost destinate gătitului, spălatului, depozitării berii, cărbunilor și vinului și ar fi inclus spațiul de locuit al servitorilor. Dacă Elena ar reuși să intre în casă, ar trebui să știe unde să caute pentru a găsi scrisorile mamei sale, ori nu ar reuși niciodată să le recupereze. Liniile negre din desenele lui Harding deveniră neclare în fața ochilor ei.

Scoaseră din rafturile lui Jones cărțile funciare și se uitară peste planuri de case. Londra avea un cod strict al clădirilor, care permitea puțină varietate în planul caselor înșiruite. Bordelul lui March ar fi foarte asemănător cu clădirile vecinilor. Le scăpau doar detaliile din interiorul casei, unde un arhitect putea schimba planul.

Ca viconte de Villard, Jones intrase într-un hol principal, trecuse de o scară grandioasă spre salon și apoi urcase pe scară încă un etaj până la două dormitoare cu vedere la stradă. Nu intrase niciodată prin spatele casei. Elena intrase pe la intrarea servitorilor și urcase până în biroul lui Leary pe o scară separată a servitorilor. După interviul

ei dezastruos cu el, fusese condusă mai sus pe aceeași scară a servitorilor și grăbită printr-un pasaj către un dormitor în spate. Mai târziu, mintea ei fusese atât de înceţoşată că nu putea fi sigură de nimic din ce văzuse în drum spre salonul mare. Dar Jones insista oricum.

– Un pasaj închis? Câte uși? Pe stânga sau pe dreapta?

– Nu-mi amintesc.

– Închide ochii. Ridică-te.

O smuci de braţ sus de pe scaun.

– Erai desculţă, dulceaţă. Cum era covorul?

„Dulceaţă." Cuvântul, aspru ca atingerea lui, îi dădu deodată un sentiment de desprindere, ca și cum era înapoi în acel timp, în acel loc. Se clătinase pe picioare, cu capul greu, concentrată cum să scape de răpitorii săi. Simţise perii aspri ai covorului înţepându-i tălpile neobișnuit de sensibile. Se smucise din mâinile lor și încercase să fugă, dar se împleticise neîndemânatic până la o balustradă și se aplecase peste ea, privind în jos într-un neant negru, cu inima bătându-i puternic, stomacul amenințând să se revolte. Fusese ușurată când o trăseseră înapoi de pe muchia aceea. Tremură în timp ce amintirea îi reveni în conștiință.

– Este un puţ, un puţ lat, întunecat, cu dale de piatră. Coboară până la infinit. M-am uitat peste balustradă și m-au tras înapoi.

Jones îi dădu drumul. Se aplecă peste masă, studiind desenele din nou. Arătă cu degetul spre centrul gol din desenele parterului și din cele pentru fiecare din celelalte două etaje.

– Aici, Harding, este o încăpere pe unul sau poate două etaje, care se deschide la ultimul etaj.

Jones bătu în mijlocul desenelor.

Harding schiţă o anexă aproximativă.

– Trebuie să fie deschisă atunci, aici și aici, arătă Harding. Nu e un loc foarte potrivit pentru a depozita secrete, domnule.

Încruntarea lui Jones se adânci.

– Mă îndoiesc că March folosește subsolul pentru dosarele acelea prețioase. Elena nu a văzut nimic în biroul lui Leary în care s-ar putea afla, dacă sunt atât de multe cum credem. Cred că acea cameră secretă este ținta noastră.

Harding încuviință din cap.

– Poate fi o strategie de tipul ascuns-la-vedere.

Jones îl bătu pe umăr.

– Să încheiem pe ziua de azi. Mersi, prietene.

– Altceva, domnule? întrebă Harding, apoi se ridică și aruncă o privire spre Elena.

Ea se adânci înapoi în scaun, obosită și nesigură pe picioare.

Jones clătină din cap.

– Du-te să te odihnești. Mâine plecăm în recunoaștere.

– Recunoaștere?

Cuvântul ieși ca un scâncet de protest, nu ca obiecția rezonabilă pe care Elena dorise să o facă.

– Orice misiune de succes se bazează pe recunoaștere, nu-i așa, Harding?

Cei doi bărbați schimbară o privire.

Harding încuviință solemn.

– Recunoașterea este cheia, domnișoară. O misiune este un dezastru fără ea.

Elena privi de la unul la celălalt. Will Jones se uita la desene.

– Îmi faci pe plac. Nu vrei să acționezi.

Will se întoarse spre ea.

– Câți oameni sunt în casa aceea? Sunt înarmați? Au paznici? Parole? Cine vine și cine pleacă? Când? Leary pleacă vreodată?

Elena își îndreptă spatele și îl înfruntă.

– Deci stăm și așteptăm fără să facem ceva?

– Acționăm când avem răspunsuri.

Elena cunoștea tonul acela masculin ferm.

– Harding va face prima gardă pe Half Moon Street în timp ce noi vom cerceta cea mai apropiată cârciumă. Cineva dintre localnici trebuie să vorbească.

– Cât timp „cercetăm" în loc să acționăm?

– Două zile ar trebui să fie de ajuns.

Will încuviință spre Harding, care se întoarse să plece.

Elena îl auzi în camera exterioară, mișcându-se de colo-colo, stârnind focul. Dacă Harding era un servitor, nu era ca nici unul din casa tatălui ei. La un moment, îl auzi închizând ușa. Ea și Will

Jones erau singuri. Fuseseră singuri și noaptea trecută. Aceeași conștientizare a prezenței lui apăru imediat ce Harding plecă, de parcă aerul din cameră se schimbase. Elena aruncă încă o privire la el, la mâinile lui, la gât, la vesta de mătase ce îi îmbrățișa torsul, la părul negru sălbatic.

Știuse din momentul în care îi auzise vocea în bordel că era periculos în alt fel decât ceilalți bărbați din cameră. Fuseseră neglijenți și prostiți de băutură și ușor de manipulat de Leary. El fusese un egal pentru Leary. Elena știuse instinctiv. El se duelase cu Leary. Făcuse ca lucrurile să fie așa cum voia el.

El studia desenele de pe masă ca și cum ea nu exista. Asta era dificultatea. Fusese de acord să o ajute, dar era clar că nu credea că poate să o facă. Ar fi preferat să încheie cu ea și să o predea autorităților în orice moment. Elena trebuia să obțină ajutorul lui, ca apoi să poată acționa singură. Avea să pună mâna pe acele scrisori și să dispară înapoi în propria viață. Reputația mamei sale și inima ei depindeau de asta.

Elena îl privi în timp ce deslușea desenele incomplete. Nici o posibilitate nu părea să îi scape. Nu avea să fie ușor să îl păcălească, dar era necesar. Eșecul ar răni-o pe mama ei în moduri incomensurabile, în timp ce păcăleala abia dacă l-ar răni pe Will Jones, nu în felul în care corpul lui fusese rănit înainte, nici măcar în felurile în care Elena văzuse că familia lui îl putea răni. El credea că nu are nevoie de ea. Urma să ia de la ea tot ce putea afla despre bordel și să se întoarcă acolo pentru propriile scopuri. Ea avea să facă la fel.

Faptul că recunoscuse vocea lui Wenlocke fusese unicul avantaj pe care îl avusese în acest joc pe care îl jucau. Cum ar fi putut uita acea voce? Nu mai auzise niciodată o voce ca aceea. Wenlocke era unul dintre puținii bărbați în compania căruia tatăl ei era vreodată tăcut. O simplă hotărâre a lui Wenlocke era amintită timp de săptămâni, tratată ca fiind temeinică. Elena nu fusese des în compania ducelui, dar fusese marcată de măreția lui, de indiferența lui perfectă față de cei inferiori. Înșiși zeii antici erau mai puțin indiferenți față de muritori decât era marele duce.

– Nu-mi place, spuse Will Jones pentru sine, nu către ea.

Ar fi fost tipic lui să o lase în urmă și să acționeze singur. El nu putea ști, iar ea nu îi putea spune, că ceea ce voia din acel bordel era nici mai mult nici mai puțin decât viața ei.

Dacă scrisorile mamei ei provocau vreo investigație publică sau vreun proces, orice scandal, tatăl ei nu i-ar permite mamei să rămână în casa lor. Ar fi dată afară. Chiar și fără vreo discuție în public, chiar dacă ar lăsa-o să rămână cu ei, faptul că tatăl ei ar ști de acele scrisori ar condamna-o pe mama sa la o viață de dispreț devastator. În orice caz, mama ei ar trebui să fugă, iar fără aceasta, casa tatălui ei ar fi... un mormânt.

Will Jones se îndepărtă de masă cu o scurtă privire către ea, punând la loc cărțile în felul ordonat în care își ținea camera.

– Mi-ai cerut ajutorul și ai fost de acord cu regulile mele. Plecăm devreme, așa că ai face bine să te odihnești acum. Poți să dormi în patul de aici. Îți voi aduce o cămașă de noapte.

Will se întoarse cu spatele, semn că terminase discuția.

– Aș prefera celălalt pat.

Dacă Elena îi dădea ocazia, ar fi închis-o din nou, așa cum făcuse în noaptea în care descoperise această cameră. Încă trebuia să descopere ce declanșa ușa ascunsă de pe partea asta.

Enervat, Will își îndreptă privirea spre ea.

– Ei bine, nu renunț la patul *meu* pentru tine.

– E enorm. Nici n-o să știi că sunt acolo.

Un râs grav îi scăpă. Will își lăsă capul pe spate, privind tavanul.

– După toți acei ani cu Paris, dar și cu fratele lui, nu-i așa?

– Doar după ce a murit Paris.

Elena simți cum roșește.

– Pentru o desfrânată, nu prea înțelegi ideea de a împărți un pat cu un bărbat. Cred că va trebui să-ți citesc din nou, să continuăm cu educația.

Will ieși prin ușa secretă către apartamentul exterior.

Ea îl urmă imediat. Nu îl putea lăsa să o închidă din nou.

– Ha! Sunt sigură că aș putea să-ți dau eu lecții. Nu ești la nivelul lui Paris, să știi.

– Un idiot atât de pierdut în dragoste că şi-a distrus oraşul şi familia. Nu, nu sunt ca Paris.

El se opri brusc, iar ea se izbi de spatele lui cu nasul lipit între omoplaţi. Inspiră adânc şi regretă, pentru că îl inspiră pe el. Simţi o dorinţă ciudată de a rămâne aşa, lipită de spatele lui.

Dar el se încordă imediat. Ea se dădu înapoi, se îndreptă, surprinsă de fiorul de plăcere la simplul contact cu el, cu duritatea cărnii şi a oaselor lui.

El se întoarse. Privirea întunecată o susţinu pe a ei. Pulsul ei se mări inexplicabil. Nu ar trebui să îl ademenească. El stătea încordat. Elena rămase nemişcată, grijulie să nu provoace vreo acţiune neaşteptată. Mâna lui ţâşni, o prinse de talie şi o aduse strâns lângă el.

– Am instrumentul ăsta util care îmi spune unde eşti. Dacă patul ăsta s-ar întinde de aici până în Franţa, aş şti exact unde eşti în orice moment.

Pentru o clipă o ţinu strâns lipită de corpul lui, lăsând-o să-i simtă forma puternică apăsându-i-se de şold. Ştia ce este, instrumentul masculin de reproducere. Nu era complet ignorantă. Apoi Will îi dădu drumul, iar ea se poticni un pic înapoi, prinzându-se de tocul uşii.

– Alege-ţi patul cu înţelepciune.

Îl alesese. Dacă era periculos să doarmă lângă el, îşi asuma riscul. Nu îşi putea permite să lase scrisorile mamei ei să cadă în mâna oricui le putea înmâna poliţiei.

El se răsuci şi traversă camera. Din dulap îi aruncă o cămaşă de noapte; aceasta se desfăcu, căzând uşor la picioarele ei. Elena o ridică şi se îndreptă spre pat, întinzând-o pe margine.

Will stătu nemişcat în partea sa de cameră.

– Pune naibii cămaşa pe tine.

Ea scutură din umeri şi ridică veşmântul. Cămaşa de noapte era făcută pentru corpul lui mult mai mare. Când o îmbrăcă, îi atârna până la glezne. Sub faldurile ce o ascundeau, Elena îşi scoase vesta şi cămaşa şi desfăcu materialul care îi acoperea sânii. Corpul ei se cutremură la contactul cu cămaşa lui ca şi cum chiar el o atingea, iar îndrăzneala acţiunilor ei îi uscă gâtul prea tare pentru a mai putea vorbi, dar ştia foarte bine că nu trebuia să cedeze.

Privirea lui pe ea ardea mai tare decât vulgaritatea lui.

– Ce Elena din Troia mai ești!

– Elena nu își dezvăluia farmecele oricui.

– Le-a dezvăluit blestematului ei de iubit.

– Tu nu ești iubitul meu.

– Doar bietul fraier cu care propui să împarți un pat.

– Tu ești cel care propune să citească aventurile lui Lord Împingemaimult.

Un râs spart ciudat îi scăpă.

– Doi pot juca jocul ăsta, Elena.

În timp ce degetele ei încă se chinuiau cu veșmintele bărbătești nefamiliare, el își dădu jos hainele pur și simplu, până când rămase în lenjerie, partea cea mai masculină din el ridicând materialul. Era înalt și bine făcut de la umeri până la șolduri cu pielea bine întinsă peste coaste și mușchi și încreștită de cicatrice în câteva locuri.

Elena simți parcă o lovitură ciudată în stomac, iar respirația i se opri în piept. Își lăsă pantalonașii să cadă pe podea și păși lângă ei. Își trecu și scoase brațele prin mânecile cămășii de noapte și suflecă manșetele prea lungi peste încheieturi, fiecare mișcare făcută cu grijă și deliberată, cuprinzând senzația de conștientizare din ea.

El îi făcu urechile să se înroșească rostind o înjurătură, se întoarse cu spatele și ridică teancul de broșuri de lângă pat. Elena se urcă în pat și se strecură sub cuvertură și așternuturile albastre de mătase, în timp ce el se uita prin cărticelele sale. Patul moale și fin o făcu să ofteze. Leneș, Will alese o broșură și o azvârli pe pat. Ca și cum ea nu era acolo, își aranjă pernele și se urcă lângă ea, luând cărticica și răsfoind-o.

– Unde rămăsesem?

– Nu-mi aduc aminte, zise Elena și ridică pătura până la bărbie.

– Mincinoaso!

Privirea lui se opri la o pagină din carte.

– Cred că Lord Împingemaimult e pe cale să facă dragoste cu sânii Mirandei.

– Oh. Ei bine, dacă trebuie să citești, continuă. Nu mă băga în seamă. Sunt sigură că pot dormi oricum.

Închise ochii și se rugă ca somnul să vină. „Repede."

Micile pagini foșneau în mâinile lui.

– Paris a făcut dragoste cu sânii tăi, Elena?

Vocea lui era o șoaptă joasă, uscată, ce îi alungă somnul pe dată.

– Ne-am împreunat în dragoste. Des.

El râse viclean.

– Cred că nu ai idee ce înseamnă să te împreunezi în dragoste Vrei să-ți arăt?

– Nu, mulțumesc. Am nevoie de odihnă. Și tu la fel. Dacă mâine trebuie să plecăm dimineața devreme.

– Înțeleaptă, ca întotdeauna.

Will stinse lumânările și se băgă sub pături lângă ea. Stătea întinsă cam la un metru de el, dar Will îi simțea prezența, șoaptele cuverturii de mătase când respirația ei se schimba, parfumul ei, o dulceață care sfida funinginea și putoarea Londrei. Nu ar fi trebuit să se uite la nici măcar o pagină cu Împingemaimult, dar faptul că ea se dezbrăcase în fața lui îl făcuse să freamăte de dorință și să-l doară. Ea își dezgolise sânii, iar amintirea lor din prima noapte, rotunzi și cu areole înroșite, era suficientă să îi pună părțile intime la datoria permanentă de santinelă. Nu o minți că va ști exact unde se află în patul imens.

Cu puțin efort, ar fi putut s-o imobilizeze sub el și i-ar fi explorat sânii cu mâinile și cu gura. Poate dacă ar face-o, i-ar băga mințile în cap și s-ar întoarce la viața ei sigură, lăsându-i pe bărbați ca el și Jack Castle să se ocupe de March și cei ca el din această lume. Pe cine credea ea că poate salva riscându-și viața în bordelul acela?

Elena se mișcă din nou în întuneric, o mișcare agitată a picioarelor care îi spunea că și ea era la fel de agitată ca el. Tot ce era răutăcios și deloc nobil în el se bucură.

– Unde doarme Harding?

– Are camere la etajul de mai jos și are somnul greu.

Elena nu răspunse, și el ghici că și ea se chinuia cu tensiunea sexuală.

– Tu și Harding ați fost în război împreună.

– Am fost.

Şi când trupele britanice blocaseră râul Bidassoa pentru că informaţiile veniseră târziu şi greşit şi Wellington fusese în căutare de noi spioni, Will fusese suficient de tânăr şi de nebun să se ofere voluntar pentru misiune. Sergentul Harding, ai cărui camarazi priveau către cer cu ochi care nu mai vedeau, mersese cu el. Făcuseră echipă bună până când Waterloo îi lecuise pe amândoi de alte dorinţe de război.

Era bine să se gândească la război şi Harding, nu la sâni şi dulcea, dulcea Elena.

– Îmi place de el.

– E un pic rigid.

– E blând.

– N-o să-i spun că ai zis asta. De ce Elena din Troia? o întrebă el.

Deghizarea ei păru deodată atât de nepotrivită.

Din nou, Will aşteptă un răspuns pe care era posibil ca ea să nu îl dea.

– Elena nu plânge, nu leşină. Toată lumea crede ce e mai rău despre ea, dar ea nu se prăbuşeşte. Nu se lasă rănită.

Trebui să recunoască faptul că îi plăcu răspunsul ei. Îl surprinse, dar avea sens, după tot ce văzuse la ea.

– Rămâne fără nici un prieten în afară de Paris.

– Mai bine Paris decât Menelau sau oricare dintre acei faimoşi pretendenţi.

– Paris era un laş lustruitor de armuri.

– Era un bun arhitect, să ştii. Avea gusturi excelente.

– Asta vrei tu la un bărbat? Gusturi bune?

– Nu. Vrei să-ţi spun?

Asta ar trebui să pună capăt fantaziilor lui desfrânate. Nici un dubiu că avea vreo întruchipare a virtuţilor nobile în minte.

– Spune-mi.

Will o simţi întorcându-se spre el, rearanjând pernele şi deranjând cearşafurile, astfel încât materialul îi alunecă pe lângă corp, iar parfumul ei cald ajunse la el.

– Vreau un bărbat care mă vede, mă cunoaşte şi mă vrea. Cu toate defectele lui, Paris chiar m-a văzut. Crezi că am fost dorită de toţi acei alţi bărbaţi, acei pretendenţi faimoşi, dar nu era adevărat – ei doar

voiau lucruri care veneau la pachet cu mine – un regat, o victorie sau o comoară. Nimeni nu mă voia pe mine, mai puțin Paris.

– Și dacă eu te vreau, Elena, doar pe tine, doar persoana ta dulce? Îmi poți rezista?

Întrebare stupidă, realiză el.

Ea făcu o mișcare tăcută, se răsuci pe spate, departe de el.

– Nu mă vrei pe mine. Îl vrei pe March.

– Un răspuns isteț.

Capitolul 10

– Unde presupui că a plecat? Un om nu dispare pur și simplu.

Vocea lordului Palgrave se ridică deasupra murmurului jos al conversației din club din dimineața târzie, și bărbatul își aminti să vorbească pe un ton mai moderat. Deși el și Sir Walter Ruddock erau singuri în colțul lor de cameră, era o zi sobră de doliu național. Un bărbat trebuia să fie înțelept și să își cunoască locul în lume. Cu prințul George pe cale să fie încoronat, curentele politice se schimbau.

– Mesajul lui spune până la întâi. Foarte neplăcut, de parcă nu știi.

Sir Walter încuviință din cap. Înțelegea perfect poziția lui Palgrave. Cei doi bărbați descoperiseră recent o legătură prin mesagerul lui March.

– Evershot a fost viclean ca o vulpe în legătură cu asta, dar nu cred că March s-a atins de vreun ban din banca sa din octombrie. Nu l-am văzut prin oraș de luni întregi.

– Suspectezi vreo crimă?

Lord Palgrave privi în jur prin club ca și cum ar fi crezut că un ucigaș s-ar putea ascunde într-un colț al salonului pentru cafea.

– Vrei să spui individul ăla care a încercat să îl atace pe March chiar aici? Rudock își scutură cu grijă buclele bine aranjate. Mai degrabă cineva a refuzat să se lase ucis.

– Dar când ai primit vești de la el ultima oară?

Sir Walter nu trebui să se gândească de două ori.

– L-am văzut pe băiatul ăla dințos al lui acum două zile.

Lord Palgrave se posomorî.

– Treaba e că nimeni nu vrea să dea greș cu o obligație, dar dacă ești disponibil...

Excelența Sa, ducele de Wenlocke, își împături ziarul și se ridică din scaun. Îi auzise vorbind pe cei doi membri ai clubului

și se apropie de ei un bărbat înalt, cu înfățișare ca de piatră. Dacă se întâmpla să-i cadă în dizgrație, un om putea să decadă din societate. Aerul rece al acestuia era o legendă în club. Nimeni nu glumea în club, dar în afara acestuia, se spunea că sfârșitul e aproape nu atunci când va îngheța iadul, ci atunci când ducele de Wenlocke se va dezgheța.

– Excelență, îmi pare rău că v-am deranjat, mormăi Palgrave.

Wenlocke nu îl salută pe nici unul dintre bărbați.

– Aveți mesaje de la March?

– Excelență, avem o conversație privată.

Wenlocke întinse pur și simplu o palmă deschisă.

– Domnul March nu se mai ocupă de preluarea nici unei obligații.

– L-ați văzut? întrebă Sir Walter și realiză deodată că întrecuse măsura.

Nimeni nu își permitea familiarități cu Wenlocke.

– Mă confunzi, Ruddock.

Mâna rămase întinsă, neîndoielnică în ceea ce cerea.

Ruddock bagă mâna într-un buzunar interior după biletul pe care îl primise prin mesagerul lui March. Îl puse în mâna ducelui. Să îl refuze pe Wenlocke ar fi însemnat sinucidere socială.

Palgrave privi către prietenul său și făcu același gest.

Ducele sfâșie în două mesajele și le aruncă în flăcările focului din apropiere.

– Aș prefera să nu mai transmiteți alte mesaje către domnul March.

Cei doi bărbați aruncară priviri șocate către el. Figura lui Wenlocke nu lăsă loc de întrebări.

– Aș spune, Excelență, că acestea sunt chestiuni private.

Una din sprâncenele de fier ale lui Wenloke se ridică ușor.

– Serios, Ruddock, dacă crezi că vizitele tale pe Half Moon Street nu vor ajunge în paginile de scandal și, Palgrave, dacă crezi că excursia pripită pe continent a fetei tale nu va deveni informație publică, vă înșelați.

Leslie Atherton Granville, ducele de Wenlocke, se întoarse la scaunul său în cealaltă parte a camerei. Cei doi prieteni nu mai găsiră nimic să își spună unul celuilalt și își îngropară fețele în ziar.

Wenlocke păstră acel aer de dispreț arctic pe care îl învățase de tânăr, când își căpătase titlul. Trăise mai mult decât cei mai apropiați companioni din tinerețe și mai mult decât unicul fiu. Acum îl depășise chiar și pe bătrânul rege nebun. Era înconjurat, chiar și la clubul său, de molâi și nulități, ca Palgrave și Ruddock, bărbați de rang și caracter inferior.

Nici măcar înfrângerea lui Napoleon și restaurarea monarhiilor nu putea opri curentul democratic. Perspectiva domniei următorului George era îngrijorătoare. George al IV-lea nu avea să facă nimic pentru a readuce credința conaționalilor săi în superioritatea sângelui străbun.

Puține lucruri rămăseseră pentru el de făcut în viață, dar avea să le facă. Avea să îl distrugă pe Archibald March și să se asigure că ducatul lui ajunge în mâini demne de a-l prelua, nu progeniturii nelegitime a acelei târfe de pe Hill Street.

– Ține-ți spatele la ușă și fața în umbră tot timpul. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Elena încuviință din cap.

Se cocoșaseră în frig, la câteva uși de o cârciumă, pe o stradă nu departe de Half Moon Street. Servitori, grăjdari și lachei frecventau locul, precum și căruțași și meșteșugari. Pentru mai mult de un sfert de oră dăduseră ocol ușilor negre. Acum îl așteptau pe Harding să iasă și să le dea un semnal.

Will Jones o studie scurt. Nu îi vorbise de dimineață, doar insistase să arate ca un băiat, fiind de acord cu pălăria prea mare și obligând-o să poarte un fular maro de lână, înnodat în jurul gâtului. Acum Will îi trase borul pălăriei peste frunte și îndesă o buclă de la ureche sub pălărie. Atingerea degetelor lui calde în mănușa de lână pe gât o făcu să se cutremure.

El avea un talent, realiză ea, de a se transforma în altcineva. Nu era vorba doar că își schimba hainele, ci de abilitatea lui de a-și schimba mersul, postura, gesturile, chiar și fața. Își putea face ochii negri și intenși să pară inexpresivi, ca și cum ar fi dispărut undeva în adâncul lui. Nu se bărbierise în acea zi și țepii negri îi acopereau mare parte a feței. Arăta ca oricare dintre sutele de muncitori cu haine

cernite, care se plimbau pe străzile Londrei și se opreau pentru o halbă când puteau.

Harding apăru și se îndreptă spre ei. Când trecură unul pe lângă celălalt, Harding și Will Jones schimbară un semnal pe care Elena nu îl înțelese.

Will Jones deschise una dintre ușile negre grele ale localului și o luă înainte. Mare parte din lumină venea de la un foc strașnic dintr-un șemineu mare deschis, cu marginile aspre vopsite în verde-închis. Jones arătă spre o bancă, iar Elena merse de-a lungul ei și se așeză. El comandă la bar, unde o duzină de oameni erau prinși în conversație, și se așeză lângă ea cu spatele la perete.

Camera era plină de voci, majoritatea binedispuse și aspre. Locul mirosea a bere și a lână caldă, umedă. Nimic nu părea sinistru în glume sau în oaspeți și nimeni nu privea către Elena. Ea începu să observe vocile aparte. Făcuse asta încă din copilărie, stând tăcută în mijlocul discuțiilor de gentlemeni ale tatălui său și ale asociaților acestuia, observându-le ticurile verbale pentru a-i povesti mai târziu mamei ei. Era atentă la timbru și ton, la tempoul sacadat al furiei sau nerăbdării și la glasul mieros al bărbaților pompoși. Singurele voci pe care și le aminti de la bordel erau cele ale lui Leary și Față-de-Cărămidă, și ar fi recunoscut-o pe oricare din ele dacă ar fi auzit-o. Pe Față-de-Cărămidă și-l putea imagina într-un astfel de loc, pe Leary nu prea.

Când i se aduse punciul, Elena se aplecă deasupra băuturii aburinde, inspirând aburii piperați. Lângă ea, Will Jones se făcu aproape invizibil în întuneric, cu capul aplecat peste o halbă de bere. Dar Elena știa că era extrem de atent. Când era aproape de ea, nu putea să nu fie conștientă de prezența corpului lui. Poate pentru că dormiseră împreună în patul acela mare, Elena devenise cumva sensibilă la apropierea lui. Dimineață Will o părăsise brusc și nu îl văzuse până nu se îmbrăcaseră amândoi.

În cârciumă se discuta despre cai și despre bucătarul capricios al unui mare lord, când un nou-venit intră, întâmpinat de toți.

– Domnule Castle, ce doriți? strigă proprietarul.

O încordare în postura lui Will Jones îi dădu de înțeles Elenei că bărbatul îi era cunoscut. Într-o clipă își aminti. Castle era

numele polițistului din Bow Street căruia Will voise să o predea. Imediat se strecură spre dreapta, dar mâna lui Jones coborî pe coapsa ei, ținând-o în loc, în timp ce bărbatul se apropia de masa lor.

– Cine este tâlharul, Jones?

– Castle, ce te aduce aici?

Mâna caldă și puternică pe coapsa ei o ținea în loc nemișcată și trimitea senzații ce îi distrăgeau cu totul atenția.

– Câinele furat al unei lady.

Elena simți cum Castle o privește, dar își ținu capul jos. El se îndreptă spre mulțime și strigă:

– Trei șilingi pentru oricare știe ceva despre un King Charles spaniel aparținând lui Lady Bellingham.

În murmurul de zgomote care întâmpinară oferta, o voce îi învinui pe francezi.

– Francezii-s ăia de fură câinii și-i vând afară, așa fac.

Jack Castle se răsuci, își trase un scaun și se așeză cu fața spre Elena și Will. Puse jos un baston negru tocit, cu emblema aurie a coroanei. Will Jones privi la baston și apoi în depărtare.

– Fără supărare, bă... spuse Castle și o privi. Se opri și se uită când la Elena, când la Will. Din tigaia încinsă direct în foc, fetițo. Ești sigură că ești în siguranță cu diavolul aici?

Elena încuviință din cap. Mâna pe coapsa ei apăsă o dată, dar nu se mută. Căldura îi ardea piciorul.

Jack Castle luă o gură zdravănă din băutura sa, încruntându-se a dezaprobare. Își bău berea, dar Elena știa că, exact ca Will Jones, Castle avea urechea aplecată la discuțiile din cameră.

– Deci ești pe urmele hoților de câini, Jack? Sună exact ca genul de muncă pentru a promova un om al legii.

Jack Castle ridică privirea cu un rânjet ciudat. Avea o față lungă, slabă, iar deasupra un smoc de bucle castanii care abia îi acopereau urechile precum mânerele unui urcior.

– Ah, dar vezi tu, este câinele lui Lady Bellingham. Mă aștept să fiu bine răsplătit pentru eforturile mele. Ce te aduce înapoi în cartierul ăsta, Jones?

– March.

– Crezi că e în casa de pe Half Moon Street?

– Trebuie să fie undeva.

– Pe continent, aș paria.

– Proprietarul de aici i-a zis lui Harding că indivizii din bordelul lui March nu scapă nici o vorbă despre nimic. Ai zice că păzesc secrete de stat.

Jack Castle afișă o mină precaută. Bărbatul își contemplă berea, fără să mai asculte conversațiile din jurul lor.

– Ministerul de Interne nu ar fi interesat de acest loc, nu, Jack?

Elena simți că sângele i se scurge din obraji. Anumite fraze din scrisoarea către mama ei îi veniră în minte, fraze acuzând-o pe aceasta de aprovizionarea cu arme a unor trădători. Nebunul care îi luase mamei ei banii făcuse ceva pentru ca guvernul să suspecteze un complot.

– Doar de hoți de câini, deocamdată.

Respingerea întrebării sună artificial.

Vocea lui Will Jones deveni batjocoritoare:

– Al naibii moment pentru un complot, n-ai zice? Au mai trimis cei de pe Bow Street pe altcineva în casă să se uite?

– Știi că nu pot să-ți spun asta, Jones. N-ai văzut nimic noaptea trecută, nu?

Elena îl simți pe Will Jones încordându-se. Tonul său când vorbi din nou era indiferent, ca al cuiva care își pierduse interesul pentru conversație. Nu se uită la Castle.

– Doar depravarea obișnuită, nici urmă de trădare. Deși m-am întrebat de ce era așa pază serioasă. Doi oameni la fiecare ușă tot timpul.

– Asta m-a mirat și pe mine, recunoscu Castle. Dar March pare să fi dispărut.

– Mă îndoiesc. Asta dacă nu cumva are fonduri în altă parte. Nu mai poate să scoată nimic din banca lui Evershot acum.

– Atunci își stoarce încă victimele de bani.

– Cum altfel poate să trăiască sau să scape.

– E o treabă al naibii de grea să dovedești ceva despre un om cu prieteni sus-puși.

Castle se ridică și apucă bastonul. Will Jones păru să nu observe.

– Să-mi spui dacă pot să te ajut.

– Așa o să fac, Jack.

Când ușa se închise în spatele lui Castle, Will Jones luă mâna de pe coapsa Elenei.

– Lacheii lui March nu vor fi de găsit pe aici cu copoii băgându-și nasul.

– Cum de îl cunoști pe domnul Castle?

– Am lucrat cu el.

– Și tu ai fost polițist?

– Bea. O să te încălzească. Urmează să-i dăm liber lui Harding.

Când păși în stradă, frigul îi cuprinse imediat, înțepându-i obrajii și nasul Elenei. Ochii îi lăcrimau. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și grăbi pasul pentru a-l prinde din urmă pe Will Jones.

Postul de observație al lui Harding era un grajd gol, pe o alee îngustă de pe Shepherd Market. Puteau vedea pe oricine intra sau ieșea pe ușa din spate a casei de pe Half Moon Street. Will îi dădu Elenei o furcă și luă una el însuși.

Se aplecau cu furcile și împungeau fire rătăcite de fân de fiecare dată când cineva trecea. Locul mirosea a cal și a fân mucegăit, iar Elena strâmbă din nas când furca ei întoarse ceva care duhnea a amoniac. Se opri pentru un moment pentru a se sprijini de coada furcii.

– Presupun că aveai slujnice care să facă munca serioasă în Troia, Elena?

– Trei servitoare – Andraste, Alcippe și Phylo – tot timpul lângă mine.

Will trebui să îi recunoască meritele; nu își lăsa masca jos niciodată. Se îndoia că el ar fi făcut vreodată o treabă mai bună ca spion.

– Deci singura ta treabă era doar țesutul?

– Te înșeli în privința țesutului dacă ai impresia că nu implică nici un pic de muncă.

– Nici un miros, totuși.

– Nimic așa umil ca un grajd, dar mă vezi că fac treabă.

Vorbele îi ieșiră printre dinții clănțănind.

– Vino aici, ai înghețat. Sprijină-te de mine.

– Sunt băiat.

Will îi aruncă privirea lui sardonică, îi luă și sprijini furca de perete. O trase după el și se lăsară în jos într-o grămadă de paie relativ curate, Will ghemuind-o între picioarele lui întinse și împreunându-și brațele în jurul ei.

– Nu te umfla în pene. Ești un bărbat neconvingător. Castle te-a dibuit imediat.

– Te învinovățesc pentru orice eșec în deghizarea mea. Tu ești maestrul în această arta.

El râse.

– Atunci Londra trebuie să fie o dezamăgire pentru tine.

– Nu este orașul drumurilor largi și al înălțimilor de pe care să privești toată câmpia până la mare. Dar Troia avea plictiseala ei, ceea ce nu pot spune despre Londra.

– Troia, plictisitoare?

– Oh, da. Procesiunile regale interminabile, ceremoniile inevitabile. Bărbați în robe țin discursuri de sus. Și tot timpul ziduri. Cineva ar putea privi marea pentru totdeauna fără să meargă măcar o dată pe mal.

– Ar trebui să-mi fie milă de biata Elena?

– Niciodată.

Timp de ore întregi, până când picioarele ei înțepeniră, nimeni nu venise ori nu stârnise vreo suspiciune, iar apoi Nate Wilde apăru în peisaj pe după un colț.

Desigur, Will Jones îl văzu primul. Fu în picioare într-o clipă. Imediat ce Wilde intră pe poarta din zidul din spate al grădinii, Will Jones se năpusti și sări spre barele de fier de deasupra zidului unde se afla un platan. Într-o secundă se trase în sus și privi printre crengile copacului.

Elena îi văzu licărirea din ochi când reveni la grajd.

– Poate că ești talismanul meu norocos, Elena.

– Sunt partenerul tău.

– Harding e partenerul meu. Tu ești... Rânji spre ea. ... un adaos, dar posibil unul util. Îl vom urmări pe Wilde când pleacă. Mi-ar plăcea să schimb două vorbe cu el undeva unde să îi poți auzi accentul din nou.

– Crezi că el e intrarea noastră în bordel?

Așteptară aproape o oră până ce Wilde reveni în stradă, cu mâinile în buzunare, o siluetă ascunsă într-o haină, un fular și o căciulă. Mergea cu pas rapid și constant spre est, de partea cealaltă a Londrei. Elena observă că Will Jones se pricepea foarte bine la urmăriri. Îi urmă exemplul. Bărbatul își făcu loc prin trafic, astfel că mișcările individuale nu îl separau de peisajul londonez. Urmărindu-l pe tânăr, ziua trecu de la umbrele după-amiezii târzii la întunericul nopții.

Will rămase concentrat asupra lui Wilde. Își pierdură prada pentru un moment în Strand și o găsiră din nou acolo unde traficul se împărțea în jurul St. Clement Danes. Wilde trecu prin poarta din gardul de fier și intră în mica biserică. Will Jones grăbi pasul și cei doi se strecurară în spatele băiatului în timp ce clopotele bătură sfertul de oră.

Elena se opri brusc în spatele naosului. Mai fusese în această biserică frumoasă, cu stranele și lambriurile de lemn închis la culoare și arcadele albe înalte ale etajului superior. Farmecul micii biserici și scopul ei sacru erau în dezacord cu tot ce făcuse de zile încoace. Acel moment o făcu să simtă o urmă de dor pentru vechea ei viață.

Lângă ea, Jones șopti:

– Nu văd prada. Mă duc să încerc în criptă.

Dispăru pe treptele spiralate, către partea de jos a bisericii.

Un paracliser începu să aprindă lumânări pentru vecernie, slujba preferată a mamei ei. Elena închise ochii pentru un moment și îi promise mamei sale din nou că nu va da greș, apoi se întoarse de la naosul încântător pentru a-l urmări pe Will Jones.

Își sprijini mâna pe lateralele aspre ale scării spiralate abrupte, coborând pe treptele triunghiulare. La capăt, piloni joși sprijineau o boltă de arcade scunde din cărămidă, deosebite de arcele albe înalte din interiorul bisericii în sine. Elena merse din pilon în pilon până când ajunse suficient de aproape pentru a auzi conversația. Băiatul se oprise la jumătatea drumului spre criptă, unde câteva lumânări luminau slab într-un suport de fier. Într-o nișă în vechiul perete de cărămidă era un sarcofag de piatră albă cu o efigie pe capac a unui cavaler adormit. Wilde își strecură mâna sub sarcofagul de piatră,

scoase un săculeț, puse ceva în el și îl aruncă înapoi la loc. Will Jones se așeză în spatele băiatului.

– Foarte înțelept. Nu aș avea încredere să-mi las marfa oriunde apropierea lui March sau a lui Bredsell.

Wilde tresări la vorbele lui Will Jones și se aruncă înainte, dar Jones îl prinse și îl târî la un oratoriu, unde îl puse la pământ.

– E timpul să-ți mărturisești păcatele, Wilde.

– Io iau mesaje, asta-i tot. Nimic rău în asta.

– Mesaje care ucid oameni.

– Io n-am ucis pe nimeni.

Elena se apropie mai mult, pentru a sta în spatele unui alt pilon gros care susținea bolta.

– Dick Cullen, Mama Greenslade și nefericiții din familia Dobbs. Ești norocos că doar atâția au murit în inundația aia.

Elena îl văzu pe Wilde scuturând din cap, dar nu putea să scape din prinsoarea lui Will Jones. Băiatul nu pleca nicăieri. În schimb, Jones îl ridică și îi verifică buzunarele. Băiatul încercă să îl lovească, loviturile sale abătându-se nebăgate în seamă peste umerii și capul lui Jones.

Jones scoase un pachet de scrisori legate cu o sfoară și un teanc de bancnote împăturite din buzunarele băiatului și îi dădu drumul acestuia. O expresie ursuză și încăpățânată apăru pe fața băiatului, fără urmă din rânjetul lui dințos la vedere. Nu își luă ochii nici un moment de la bunurile pierdute.

– Nu poți să te întorci la March fără obiectele astea, nu, Wilde?

– Sunt și alte slujbe. Pot să am grijă de mine, zise băiatul și își îndesă mâinile în buzunare.

– Fără ascunzătoarea de sub sarcofagul sfântului o să fii în arest la secția din Bow Street într-o săptămână și o să fii pe drum spre Golful Botany într-o lună. S-ar putea să fie salvarea ta.

– N-am nimic să-ți spun, copoiule.

– Eu cred că ai. Cred că poți să-mi spui unde e March.

– Visezi.

– Da?

Will Jones merse lângă suportul de lumânări. Desfăcu sfoara care lega scrisorile, deschise una și o ținu în lumina pâlpândă. Scrisorile

cuiva, o persoană precum mama Elenei, care avusese încredere că toată corespondența ei privată va rămâne privată. Elena nu recunoscu hârtia ca fiind cea liliachie pe care o folosea mama ei, dar știa că acele scrisori contau pentru cineva.

Wilde începu să înjure. Valul de înjurături era șocant.

- Poate vrei să începi prin a-mi spune totul despre după-amiaza asta, în casa de pe Half Moon Street, și când terminăm cu asta, poți să-mi spui despre școala lui Bredsell.

- Ți-am zis. Îs doar un mesager, atâta tot. Duc tot ce-mi zic ei să duc.

- Scrisori și bani și mai ce?

- Nu-i treaba ta, copoiule.

- Zi-mi despre casa de pe Half Moon Street. Cine te lasă să intri? Cine ți-a dat hârtiile astea și banii? Unde sunt ținute hârtiile astea? Cine îți zice ce să spui, ce să ceri? Când te duci din nou?

- Io nu dau în gât.

- Dar îți vrei bunurile înapoi, nu?

Fața băiatului spunea că le voia. Micile flăcări licăreau în suporturile lor de tinichea. Voci se auzeau jos pe scară de la oamenii care intrau în biserică pentru vecernie.

- Domnu' March mă învață. Mă pune să stau în biblioteca lui mare și să-i citesc cărțile. Multe cărți.

- Trebuie să scoți ceva mai bun de-atât, Wilde, dacă îți vrei hârtiile înapoi. Facem altfel. E un băiat pe care îl caut. Poate îl știi. Înalt, slab, ține o bandă de băieți tineri cu el.

- E mort. March l-a omorât în inundația de bere.

- Minți, Wilde. Corpul lui n-a apărut pe nicăieri.

Băiatul dădu din umeri.

- Mai încearcă o dată, Wilde.

- Io n-am nimic de-a face cu el. Ăla-i pe cont propriu. Nu-i de pe Bread Street.

- Dar l-ai văzut?

- Cine-i el pentru tine?

- Cât înseamnă pentru tine? O liră? Jones ține una din hârtiile lui Wilde deasupra unei flăcări pâlpâinde. Alegerea ta, Wilde.

Din nou băiatul strigă un șuvoi de înjurături colorate.

Jones coborî biletul spre marginea flăcării. Hârtia tremură în căldura acesteia.

– Las-o baltă, copoiule. Nu vrei ca March să știe că băiatu-i viu.

– March plănuiește să-l omoare?

– L-am auzit spunându-i lu' Bredsell de asta.

– Unde ai auzit conversația asta?

Wilde nu spuse nimic. Ochii lui fugiră spre cripta din jur, căutând o ieșire. Elena își lipi spatele de pilonul gros.

– Biroul lu' Bredsell.

– Bună treabă, Wilde.

Ea îndrăzni să privească din nou. Jones chiar rânjea către băiat. Se întinse spre sarcofagul de piatră și scoase săculețul băiatului.

– Acum ai de ales – marfa ta sau scrisorile și banii lui March.

Băiatul se holbă la săculețul din mâna lui Jones.

– O să m-omori, copoiule.

Jones îi aruncă teancul și scrisorile.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, o să-ți păstrez marfa. O să fie mult mai în siguranță la mine. Dacă te hotărăști să pleci de la March, poți să vii la mine.

Elena înconjură pilonul când Wilde trecu pe lângă ea, înjurând printre dinți.

Will Jones veni lângă ea.

– Crezi că poți să imiți vocea lui Wilde?

– „O să m-omori, copoiule."

Rânji la ea.

– Sper că nu, Elena.

Capitolul 11

Se reîntoarseră în camera lui Will Jones printr-un labirint de alei, pe care Elena știa că nu și le va mai aminti a doua zi. În ciuda frigului și a atmosferei naționale de doliu, ușile crâșmei din apropiere se deschideau și închideau încontinuu, iar râsete și lumină se revărsau în stradă. Vizavi de semnul semilunii inscripționat pe ușa secretă către apartamentele lui Jones, două prostituate se aplecară pe o fereastră mai de sus a unui bordel, privind clienții crâșmei venind și plecând. Femeile îl observară pe Will Jones imediat.

– Will Jones, pe unde-ai fost, diavol nebun? Coastele alea ale tale s-au vindecat?

– Willie dragă, cine e noul acolit care te însoțește?

– Adu-l aici. Să se ocupe Nell de el.

– Juma' de preț pentru începători.

– Seară bună, doamnelor, mulțumesc pentru ofertă. Așteptați până-i crește păr pe bărbie mai întâi.

– Nu te sfii acuma, Will Jones. N-o să te vindeci niciodată de unu' singur în patu' ăla mare al tău.

Will deschise ușa misterioasă care nu păru a fi ușă deloc.

– Unde-i câinele? întrebă Elena.

Nu era întrebarea arzătoare pe care o avea în minte, dar era cea pe care și-o permise. Nu avea nici un motiv să fie enervată de vocile jucăușe și vulgare ale femeilor. Nu era nimic jignitor în îndrăzneala lor prietenoasă. Nu conta pentru ea dacă el citise povestea lui Lord Împingemaimult uneia dintre ele sau tuturor ori dacă pregătise baia și marele lui pat de sultan pentru plăcerea lor. Elena încercă să scape de gând. Nu era un gând pentru Elena din Troia, dar aproape că nu auzi răspunsul lui despre câine.

– Zebediah e probabil încă pe Oxford Street. Cam pe-acolo se plimbă.

Trecură de scări prin apartamentul exterior și prin peretele din lambriuri în camera lui interioară. Elena îl urmă, privindu-l în timp ce puse marfa lui Nate Wilde într-un sertar din biroul său. Rămase intrigată de ordinea din camera lui interioară, cu dulapurile, hărțile și rafturile cu cărți. Harding nu se vedea nicăieri. Will Jones agită focul și îl aduse la viață, apoi plecă, spunându-i că poate avea cinci minute de intimitate. Elena știu că nu era momentul pentru a zăbovi. Își scoase îmbrăcămintea și profită de baia pe care o descoperise când Will o adusese înapoi de la școală.

Când ieși din cameră, el stătea lângă foc, cu fața în umbră. Elena văzu dintr-o privire nerăbdarea din postura lui, un cot ieșit în afară, pumnul sprijinindu-se arogant de șold. Toată ziua fusese înfofolit, exact ca ea, în straturi de lână și piele. Acum revenise la forma aceea zveltă și bine făcută a lui. O vestă uzată din lână gri căreia îi lipseau doi nasturi îi înfășura coastele peste o cămașă simplă din bumbac, deschisă la gât.

Era desigur obișnuită cu aroganța masculină. Toți bărbații erau aroganți. Priveau femeile de sus, dădeau ordine, se așteptau la supunere. Dar aroganța familiară a tatălui ei și a asociaților acestuia venea laolaltă cu poziție și titlu, cu tămâie, cu veșminte și mătase și cu înălțimi mărețe de unde aceștia să poată vorbi de sus. Aici era vorba de aroganța unei persoane simple. Elena știa că Will Jones ar fi fost arogant dezbrăcat, și gândul acesta îi aduse un val de căldură în obraji.

Era mai sigur să se uite la masa pregătită pentru două persoane, cu o sticlă de vin, o farfurie cu brânză și pâine, un vas cu portocale și un platou acoperit, care conținea ceva care mirosea delicios a găină friptă. Stomacul ei scoase un chiorăit imediat și nedemn. El păru că nici nu observă mâncarea.

Will strâmbă din nas la ea, iar Elena înțelese de ce. Părul ei ciopârțit nu văzuse o perie sau un pieptăn. Era electrizat de la contactul cu șapca de lână. Nu mai făcuse nici baie de când fusese la bordel. Probabil că Will voia să păstreze distanța.

– Mănâncă, o invită el.

Ea se așeză în timp ce el aduse un tăciune de la foc pentru a aprinde lumânările. Întrebarea pe care nu o mai putea ține în ea ieși la suprafață.

– Ce-ai pățit la coaste?

Will se opri. Mâna lui peste o lumânare din suportul de alamă de pe masă se opri exact ca limba stricată a unui ceas înainte de a ticăi secunda următoare.

– Cineva le-a lovit cu picioarele.

Termină ce avea de făcut și se așeză în fața ei.

Ea se holbă, neînțelegând.

– Cum?

– Cum lovești un câine cu picioarele.

Turnă vin, cu mâna perfect stabilă.

Elena își controlă un fior în timp ce realiză ce vru el să spună. Ea, care asculta tonurile din orice voce, auzi dispreț de sine în a lui.

– Eu nu lovesc niciodată câini cu picioarele.

Will își ridică paharul, iar ea îl ridică pe al ei.

– Pentru Londra, Elena, unde câinii sunt loviți cu picioarele în fiecare zi.

– În Troia, bineînțeles, câinii regali erau mereu bine tratați.

Elena bău. Vinul negru avea o aromă fructată, o textură bogată, ca nici un altul din care îi mai fusese vreodată permis să guste. Simți imediat un val călduț de senzații relaxându-i membrele. Puse paharul jos. Trebuia să fie pragmatică.

– Crezi că poliția investighează casa de pe Half Moon Street.

– E probabil. Castle e un om important în poliție. El nu e pe urmele unor hoți de câini.

Will ridică ușor capacul de pe platou pentru a dezvălui două găini fripte bine. Străpunse una și o puse pe farfuria ei.

– Când crezi că vor acționa?

Will nu îi răspunse imediat, ci își tăie pasărea din farfurie.

– Nu te mai întorci acolo.

– Asta eu decid. Orice altceva se întâmplă acolo nu schimbă ceea ce trebuie să fac eu, ori persoanele care contează pe mine să o fac.

– Regulile mele, îți amintești? spuse el încet. Așa ne-a fost înțelegerea.

Ea nu răspunse, ci își tăie carnea și mâncă hotărâtă. Ar fi prostesc să nu o facă. Avea nevoie de forță și de curaj să i se împotrivească.

Putea imita vocea lui Wilde acum. Poate că accentul lui ar trece-o de poartă. Ar putea minciunile să o treacă de subalternii lui Leary? Ar putea ajunge la camera aceea misterioasă marcată în desenele lui Harding? Scrisorile ar fi încuiate? Cum ar ieși? Întrebările o măcinau.

Păru că nu vorbiră pentru o eternitate. Hârșâitul tacâmurilor pe porțelan, sâsâitul și trosnitul focului, foșnetul hainelor lor sunau neobișnuit de tare în urechile ei.

El puse primul furculița jos.

– Ești un gânditor gălăgios, Elena. Nu ai nici un plan care să valoreze ceva și crede-mă, nu vrei să fii în interiorului bârlogului lui March când apare poliția.

– O să găsesc eu ceva.

– Am o idee mai bună. De ce nu-mi spui ce este acel ceva pe care vrei atât de tare să îl recuperezi de la March? Presupun că e o scrisoare, ori scrisori – ceva pe care March a pus mâna prin banca lui Evershot.

Will o privi îndeaproape. Ea alese o portocală de pe farfurie fără să dea vreun semn că el i-ar fi ghicit secretul. Dacă avea dreptate – și ar fi pariat un ponei că așa era – trebuia să-i recunoască meritul de a nu-i confirma. În schimb, ea străpunse coaja fructului cu unghia, eliberându-i parfumul dulce-acrișor.

– Am putea acționa mâine, devreme, când toată lumea din casă doarme. Leary trebuie să doarmă și el cândva, nu?

– Înțeleg că nu vrei ca poliția să ajungă înaintea ta.

– Îl vor aresta pe March?

Îl prinse cu întrebarea asta. Will luă o portocală de pe farfurie. Orice bănuieli aveau cei de pe Bow Street, ministrul de interne era prieten cu March. Cei doi făcuseră fără îndoială schimb de informații, iar ministrul de interne ar fi precaut cu investigarea lui March. Dacă Will voia ca March să răspundă în fața legii, trebuia să îl prindă el. Știa asta, o știa de ceva timp.

Ea îl privea cu ochii aceia negri, de sub genele foarte dese.

– Am putea plăti un curier, spuse ea, și aș putea face eu livrarea în locul lui. Harding trebuie să fi observat care negustori fac livrări.

– Și apoi?

– Las o fereastră deschisă. Harding creează o diversiune. Tu intri.

– Și unde să mă duc?

– Direct spre biroul lui Leary. Nici un lucru important nu va fi încredințat altcuiva.

Lui Will îi plăcu inteligența fetei.

– Și cât timp am avea până ar veni după noi?

– Ceea ce caut eu e deosebit. O să îl recunosc în momentul în care îl văd.

– Și dacă ne întâlnim cu Leary înainte să găsești hârtiile astea deosebite?

O urmă de iritare apăru pe fața Elenei.

– Am putea lua arme.

– Să nu mergi niciodată nicăieri în Londra neînarmată, zic eu.

Will scoase un cuțit din mânecă și îl puse pe masă.

– Ești pregătită să ucizi pe cineva pentru a-ți recupera scrisorile?

Pentru un moment, Elena făcu ochii mari la lamă și la întrebare. După un minut, îi întâlni privirea și răspunse:

– Nu.

– Bine de știut. O să dorm mai bine știind că n-ai de gând să tai beregata nimănui ca să-ți iei... scrisorile înapoi.

– Ești așa de sigur pe tine.

– March face comerț cu secretele oamenilor de ceva timp. Pare că a pus mâna pe un secret care contează pentru tine.

– Deci, o să funcționeze planul?

– Nu.

Îi dăduse, totuși, o idee. Se pare că găsise o metodă de a rezolva problema fără riscuri pentru ea. Și el se gândise în timp ce mâncase-ră. Să o lase să se întoarcă în acel loc păru o idee destul de proastă, dar ezitarea lui îl nedumeri. Jafuri, masacru, viol, le văzuse pe toate. Câte vieți eșuase să salveze? Un raport întârziat, informații greșite, documente pierdute. Prea multe pentru a le ține socoteala. Grija lui pentru destinul unei virgine necunoscute era ridicolă.

Cu siguranță nimeni nu își mai făcea griji pentru ea. Îl pusese pe Harding să se uite prin ziare după anunțuri. Nimic. Will se gândi că Elena nu avea nici un bărbat în casă pentru a duce această luptă pen-tru ea, așa că trebuise să fugă pentru a o duce singură. O gospodărie

întreținută doar de femei nu era probabilă, având în vedere referirile ei frecvente la figuri masculine autoritare.

Will o privi luând o bucățică delicată de portocală între buze și simți lucrul pe care îl negase toată ziua trezindu-se la viață în interiorul lui.

Încă nu știa cine este. Tot ce știa despre ea arăta că nu era potrivită pentru el, o virgină educată din înalta societate englezească. Dar o va avea.

Ar începe cu gura aceea voluptuoasă, cu dulcea buză de jos ieșită în afară, ce dispărea în colțuri strânse, pentru că nu zâmbea cu ușurință. Ar face acele buze să se deschidă, și prinse sub ale lui. Știu deodată că era o idee proastă. Îi dorea corpul. Săruturile erau doar tatonările din întâlnire, înduplecarea adversarului înaintea unui atac în forță.

Caracterul ei era la fel de misterios precum viața ei. Nu fusese educată la școală împreună cu alte fete, altfel nu ar intra atât de bine în rolul Elenei. El înțelegea cum funcționează deghizarea, cum făcea pe cineva să nu tremure în fața dușmanului. Elena era bună la asta, ceea ce însemna că repetase. O singură dată văzuse Will cum îi căzuse acea mască.

Frumusețea ei trebuie să fi atras pretendenți, dar darul ei de a imita îi spunea lui Will că petrecuse timp neobservată în compania altora. Asta era enigma. În compania cui ar fi trecut neobservată o frumusețe ca a ei? În preajma ducelui de Wenlocke poate, iar dacă Elena îl întâlnise pe ducele puternic, însemna că aveau o legătură de familie. Fata era cu siguranță mai presus de el.

Spre deosebire de Xander, Will nu aspirase niciodată la paturile domnițelor cu titluri. Preferase mereu fetele muncitoare.

Problema era că mădularul lui credea că Elena era a lui. Un puls constant în venele sale bătea „a mea".

Elena nu era indiferentă față de el. Will simțise fiecare secundă în care îl studiase atentă înainte de cină. Îi văzuse încruntarea dintre sprâncene, nedumerirea unei femei lipsite de experiență încercând să înțeleagă ce se întâmpla între ei, și o văzuse roșind, conștientizându-și propriul interes carnal pentru un bărbat.

O putea face să îl dorească. Nu ar fi corect, nu ar fi decent, nu ar fi onorabil, dar nu îi mai păsa de mult de corectitudine, decență și onoare. O salvase de la Leary. Era a lui.

Will îi reumplu paharul.

– Povestește-mi din nou despre cum făcea dragoste Paris.

Ea stătea în fața lui, desfăcând bucăți din altă portocală, dând la o parte membrana albă dantelată, o regină pretențioasă, Elena a lui. Ea aruncă o privire cercetătoare spre el.

– Îți place că-l batjocorești. Ai fost un soldat bun?

– Un soldat bun? Cu gura spurcată, nerespectuos, nemilos în luptă, capabil de a rămâne în viață până când vreun superior îi cere să moară? Nu. Am fost un spion mai bun.

Dorise să o șocheze, dar privirea ei nu șovăi. Elena scutură din cap.

– Spune-mi un lucru pe care l-ai făcut pentru a merita buna părere a lui Harding.

– Buna părere a lui Harding?

– Da, Harding are o părere bună despre tine. Te-ar urma în orice luptă, nu?

– Ar face-o.

– Știu. Deci spune-mi de ce? Trebuie să poți numi un lucru bun pe care l-ai făcut în ultimii, cât, șapte ani sau mai mult?

Will luă o înghițitură mare de vin. Elena era foarte mulțumită de sine pentru că reușise să schimbe subiectul conversației.

– M-ai blocat, drăguță.

Ea pufni.

– Niciodată.

Până la urmă, Will trebui să îi spună trei povești modificate înainte ca pleoapele ei să se închidă și mâna să i se deschidă pe masă în jurul unei felii de portocală. Poate că ea îi scăpase, până la urmă. Will se întinse peste masă, luă bucata de portocală din palma ei deschisă și o bagă în gură.

Se întrebă dacă tutorele care o învățase atât de multe despre greci se aventurase și în alte opere decât ale lui Homer. El își amintea bine de lecțiile cu Hodge. Will i se alăturase lui Xander hotărât să îl ajungă din urmă, să nu îl lase pe fratele său mai mare să îl întreacă în cunoștințe. Era un obicei de-al lui Hodge pe care și-l reamintea.

„Dragii mei băieți", spunea Hodge, dându-și la o parte ochelarii de pe nas, iar Xan și Will știau că urmează să le împărtășească aspecte mai picante din marii clasici.

Will se ridică, înconjură masa și privi în jos spre ea. Picioarele ei erau încrucișate la glezne, astfel că genunchii se deschideau într-un V al invitației. Nu era intenția ei, dar gura lui se uscă, iar mădularul i se întări ca piatra. O ridică din scaun pe picioarele ei. Ea se sprijini de el ca un copil somnoros, ușor de condus spre pat. În ușa dintre camere se trezi mai bine cu o tresărire lipsită de grație ce trimise în coastele lui o lovitură cu cotul. El inspiră adânc brusc, clătinându-se înapoi spre tocul ușii.

Ea se îndreptă, prinzându-se de umărul lui, privind în sus cu ochi speriați, mâna ei liberă apăsându-l într-o parte.

– Coastele tale.

Will începu să răspundă în glumă, dar se pierdu în ochii ei, plini de regrete pentru durerea minoră pe care i-o provocase.

– Greșeală, Elena. Niciodată să nu-i arăți diavolului simpatie.

Îi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui și o strânse aproape, cu mâna lui lată pe spatele ei, ținându-o în loc sprijinită de el, tot corpul vibrând doar de la contact. Își coborî fața spre a ei.

Will intenționase să acționeze încet, să o învețe cum gurile se pot prinde, explora și ceda, dar Elena avea gust de Spania, de vin, de mirodenii și portocale, ca un oraș deschizându-și porțile în fața unui învingător, iar el intră, luând prizonier oftatul ei.

Își puse mâna mai sus pe spatele ei pentru a o aduce mai aproape, pentru a o strivi de el, și simți materialul strâns care îi cuprindea sânii. Își dorea acei sâni, amintindu-și senzația acestora pe pieptul lui în acea primă noapte.

Ea purta veșminte bărbătești ca ale lui, o vestă și o cămașă de bumbac peste pantaloni de lână. Mâna ei încă apăsa neajutorat pe coastele lui. Will îi desfăcu nasturele de la încheietură și duse mâna în jos pentru a-i scoate cămașa din pantaloni. Îi atinse pielea fină de pe spate, și mintea i se goli. Își strecură palma pe sub veșmintele ei pipăind marginea materialului, atât de strâns că îi rănea pielea.

O întoarse în brațele sale, cu o mână pe abdomen, ținând-o strâns lipită de el, cealaltă mână desfăcând nasturii vestei. Haina căzu desfăcută, apoi Will o ridică pe brațe și o duse până la pat. O lăsă jos pe cuvertură și o prinse între coapse în timp ce îi dădu jos vesta și cămașa.

Ea privi năucită la pieptul lui în timp ce el își trecea mâinile peste umerii ei goi și în jos peste brațe. Carnea ei ca mătasea avea o transparență cremoasă. El observă nodul din prinsoarea materialului chiar sub sânul ei stâng și, cu degete tremurânde, îl desfăcu și dădu la o parte materialul. Ea îi privi fața, absorbită. Will se simțea expus în timp ce îi descoperea sânii, incapabil de a-și ascunde dorința, fără nici o mască la îndemână.

O dungă adâncă și roșie îi marca pielea deasupra și sub sâni, sânii pe care și-i amintea, atât de rotunzi și de plini, cu sfârcuri roz-deschis. Își duse mâinile în sus pe corpul ei peste coaste pentru a cuprinde fiecare colină și a-și trece degetele peste vârfuri, iar ea se arcui, cu capul dat pe spate, mâinile ei prinzându-l de brațe, ținându-l acolo, pierdut în senzație.

Virtutea îngropată sau o fantomă a lecțiilor bătrânului Hodge ieși la suprafață și își zgâlțâi lanțurile și jeli că Will ar trebui să o avertizeze. Era prea neexperimentată pentru a-și cunoaște slăbiciunile corpului așa cum le cunoștea el, și le-ar fi folosit împotriva ei. Will își ridică privirea.

Pentru un moment era din nou înapoi în birou cu Hodge și Xander, Hodge reamintindu-le că erau bărbați rațional. Monștrii, le spunea, devorează virgine înlănțuite de stânci. Bărbații ar trebui să se limiteze la un clapon bine fript și să își caute un partener, nu un sacrificiu, în pat.

Alungă amintirea incomodă.

– Elena, o să fac dragoste cu sânii tăi.

Ea îl privi, amețită de vin și de săruturi, ca și cum ce spunea el nu avea nici un sens.

Conștiința insistă să îi ofere încă un avertisment.

– Poți să-mi spui cine ești, Elena. Oricine ai fi, amândoi știm că acea femeie nu ar minți niciodată în patul lui Will Jones. Ai putea

să mă lași să te duc înapoi la familia ta. Ai putea avea încredere în mine să recuperez ceea ce vrei din bordel.

– Nu.

Atunci el plecă. Elena rămase întinsă unde o lăsase. Aer rece trecu peste sânii ei și se cutremură. Auzi încă o ușă deschizându-se și închizându-se. Până acum înțelesese că apartamentele lui se întindeau pe un rând de clădiri pline cu intrări și ieșiri misterioase. Închise ochii pentru a se gândi la acel paradox. Will Jones nu o voia în patul lui pentru că o voia acolo. Voia să facă cu ea lucrurile pe care Lord Împingemaimult le făcea cu Domnișoara Cedează, lucruri pe care Elena însăși afirmase că le făcuse cu Paris. Voia să facă dragoste cu sânii ei.

El recunoscuse un interes carnal sincer în ea. Ei bine, asta era ceva nou. Nici unul dintre pretendenții ei nu exprimase, precum privirea arzătoare a lui Will Jones o făcuse, un interes pentru trupul ei. Râse la acea idee. Cum ar fi putut? Primise o dată un sonet dedicat frunții ei. Versurile nu o impresionaseră suficient cât să își dorească ca autorul acestuia să o scape de nici măcar o piesă din vestimentație.

Dorise să vadă coastele lui Will Jones, să pună mâna pe carnea lui, ca și cum ar fi putut să îl vindece cu atingerea ei. Strânse mâna în jurul unui fald al cuverturii de mătase. Era un gând stupid, deloc tipic Elenei. Vecinele lui flirtaseră și îl numiseră diavol. Era doar o vorbă, dar era adevăr în ea. Nimeni nu îl vindeca pe diavol.

Dar diavolul ei o văzuse. Chiar se uitase la ea așa cum nici unul dintre pretendenții ei politicoși, virtuoși nu o făcuse. O curtaseră pentru a atrage atenția tatălui ei și pentru a-i obține consimțământul. Poate că ar trebui să îl lase pe Will Jones să o ducă acasă direct la ușa tatălui ei. Poate că îl putea întâlni pe tatăl ei. Și-i imagină pe cei doi stând față în față, tatăl ei îmbrăcat în robă, sever și încercând să îl înspăimânte pe Jones, iar Will fiind sfidător. Ar spune pur și simplu: „Îmi pare bine să vă cunosc, Excelența Voastră, am sărutat-o pe fiica dumneavoastră și am făcut dragoste cu sânii ei și mi-a plăcut foarte mult". La gândul că Will Jones l-ar înfrunta pe tatăl său, un tremur scurt o zgudui, jumătate râs, jumătate suspin.

Elena privi la draperiile din damasc ale patului mare, vii în contrast cu lambriurile închise la culoare. Aerul rece îi făcu pielea

de gâină. În timp ce ea stătea întinsă în patul lui, mama ei era trează și neajutorată. Fără o fiică să o consoleze ori să-i abată gândurile, mama ei putea fi mistuită de griji. Fără o fiică acolo, tatăl ei putea pune la îndoială dispoziția proastă a soției sale. Putea obține o confesiune de la ea. Dacă o dezamăgea pe mama ei... Se cutremură.

Fusese norocoasă în această noapte. Will Jones plecase. Înțelegea de ce. Chiar mai mult decât își dorea să facă lucrurile pe care le spusese, voia să îl învingă pe March și să își găsească fratele. Parteneriatul lor era ceva fragil. Avea nevoie de un plan al ei. Ideea de a-l imita pe Wilde, care păruse atât de promițătoare după-amiază, se prăbușise sub pragmatismul dur al lui Will Jones. Dar dacă poliția cerceta casa înainte ca Elena să ajungă acolo, scrisorile mamei ei ar ajunge în mâinile lor.

Se ridică pentru a se uita din nou la planurile lui Harding ale bordelului. Trebuia să existe o metodă de a lua scrisorile acelea.

Will Jones se întoarse în cameră la mult timp după ce ea deja se băgase sub pătură, în patul mare. Elena nu avea nici un dubiu unde fusese. Plăcerile cartierului său îi atrăseseră atenția. Nu îi mai păsa unde va ajunge ea. Acela era un gând dureros. Tot timpul în care ea insistase să se întoarcă în bordel, împotrivirea lui însemnase că nu voia ca Leary să o prindă din nou. Acum părea să fi renunțat la ea. Nu merita problemele în care se băga pentru ea. Nici faptul că ea știa identitatea lui Wenlocke nu îl putea lega în parteneriatul lor.

În timpul nopții, Elena se trezi dintr-un vis cu mama ei aflată pe puntea unui vas, clătinându-se pe valuri purpurii violente. Îl găsi pe Will Jones adormit lângă ea, ca și cum ea nu ar fi existat.

Capitolul 12

Elena deschise ochii când ceva lovi patul. Buf! Harding stătea lângă capul ciufulit al lui Will Jones, cu un exemplar din *Morning Chronicle* în mână.

– Domnule. Harding privi în gol, părând să nu îi vadă întinși în pat. Avem probleme.

Will Jones se trezi imediat, ridicându-se pe coate și apucând ziarul. Se împinse în tăblia patului, ochii cercetând pagina.

Elena nu își putea lua privirea de la umerii lui puternici. Barba crea umbre sub buză și de-a lungul mandibulei. Părul său negru sălbatic îi cădea peste frunte.

– La naiba!

Will aruncă repede cuverturile și se azvârli din pat cu o privire în urmă spre ea.

– Fă ce ai de făcut. Plecăm în jumătate de oră.

Elena ridică ziarul aruncat. Sub titlul „Scrisoarea unei mame către fiul său", citi:

Dragul meu fiu,

Vești cum că ești în viață mă aduc înapoi în Londra. Acești ani fără tine nu au fost viață. Oriunde ai fi în Londra, te implor să te întorci acasă. Trebuie să fii cu frații tăi, cu propria familie. În fiecare zi așteptăm întoarcerea ta și ne dublăm eforturile de a te găsi.

Mama ta iubitoare,

Sophie Rhys-Jones

Urma un mesaj separat care oferea o răsplată informatorilor.

Familia Jones de pe Hill Street caută persoane care au informații ce pot conduce la găsirea lui Christopher Granville Jones, n. 16 noiembrie 1803, în parohia St. Martin. Vă rugăm aduceți informațiile între orele nouă și prânz, în oricare zi. Toate rapoartele vor fi primite cu recunoștință.

Ceea ce se întâmpla în fața casei mamei sale într-o dimineață londoneză încețoșată era perfectă pentru scopul lui Kit. O mulțime de oameni, îmbrăcați bine contra frigului, se înșirau pe trotuar. Hawkers mergea de-a lungul mulțimii încercând să atragă cumpărători cu brioșe, turtă dulce și cântece. O mișcare neîncetată scutura parcă mulțimea ca o coadă de pisică când oamenii se fâțâiau ori își suflau în mâini ori se răsuceau pentru a vorbi cu vecinii. Câțiva țineau strâns ziarul cu mâinile băgate în mănuși.

Era ziarul care îl adusese înapoi în cartierul mamei sale de data aceasta. Se temea că această căutare a ei îl va alunga din Bread Street înainte de a avea o șansă să îl salveze pe Robin. Nu reușise încă, și o armată de oameni pe urmele lui Kit nu era de ajutor pentru planul de salvare.

Mergând de-a lungul cozii, nimeni nu îl băgă în seamă pe el ori gașca lui. Nu mai era îmbrăcat cu haina obișnuită și purta o pălărie veche de pescar pe cap. Îi trimise pe băieți în perechi să se agite intrând și ieșind din coadă. Jay mergea de-a lungul cozii în mâini pentru a-i distrage pe oameni, în timp ce ceilalți băieți se uitau după orice putea să fi căzut.

Kit scrisese răspunsul la rugămintea mamei chiar pe ziar. Acum avea nevoie de cineva care să îi ducă mesajul în interior. Decise că cel mai bun candidat era un bărbat masiv, cu o haină larg deschisă și cu o pălărie mototolită, undeva pe la jumătatea cozii. Individul era sociabil și vorbea ușor cu oamenii din jurul său. Kit porni spre bărbat, când o trăsură neagră apăru în viteză de după colț. Toate capetele se întoarseră spre trăsură în viteză, iar Kit profită de moment pentru a-l pune pe micul Finch să paseze mesajul în mâna bărbatului.

Pe măsură ce trăsura se apropia, birjarul păru să piardă controlul cailor. Vehiculul vira strâns, roțile sărind pe pavaj. Biciul birjarului

trosni, împrăștiind oamenii din drum. Omul cu brioșe își pierdu echilibrul, iar tava cu prăjituri de pe cap se înclină, împrăștiind marfa pe pavaj.

Trăsura dispăru în viteză și oamenii se îndreptară, înjurând și scuturând pumni după trăsură, alții ridicând de jos brioșele. Kit fluieră după cei din gașcă și se strecurară în ceată în direcția opusă, pe după colțul unde un câmp larg înghețat ducea la Shepherd Market.

În timp ce mergea pe Hill Street, birjarul opri brusc pentru a evita o caleașcă neagră ieșită de sub control. Will observă coroana ducală pe ușă când vehiculul trecu pe lângă ei. În urma lui, el și Elena coborâră pe lângă un rând rupt de oameni la ușa mamei sale. Mulțimea agitată încerca să reformeze o linie. Will ghici ce se întâmplase. Nu era o răscoală, dar era o neliniște în mulțime ce amenința ordinea. Oamenii își pierdeau cumpătul. La ușa mamei sale, Amos se chinuia să mențină ordinea.

Will merse în ajutorul servitorului asaltat, pentru a potoli o discuție în jurul unui bărbat care sărise rândul și insista că are un mesaj important pentru doamna casei.

Will îl măsură din privire pe bărbat, mare, musculos, dar părând prietenos.

– Unde-i graba, amice?

– Un băiat mi-a dat asta. Arătă o bucată ruptă de ziar împăturită. Păr șaten, atât de înalt. A spus că doamna va ști de la cine e. Chiar acum când individul ăla și-a scăpat caii de sub control. Cred că băiatul nu avea cum să fi ajuns departe, dacă vrei să-l interoghezi.

Will cercetă strada. Nu era nici un băiat misterios la vedere.

– Ce a zis băiatul?

– „Vă rog, domnule, o scrisoare pentru doamna tristă. Va ști de la cine e." Nu o să uit curând privirea băiatului. Era desculț. Și în frigul ăsta:

Will încuviință către Amos și se întoarse spre mulțimea aliniată de-a lungul grilajului de fier. Fluieră strident și, când le captă atenția, se făcu auzit.

– Sunt Will Jones. Pe fratele meu îl căutăm. Vă vom asculta pe toți, dar acest individ vine cu mine acum.

În salonul elegant albastru cu auriu al lui Sophie, oaspeții lor se holbă și rămase stânjeniți la distanță, pierzându-și pentru moment stăpânirea de sine când Sophie îl privi. Femeia, în obișnuita ei mătase neagră, stătea pe o canapea de catifea albastră cu ciucuri. Ținea strâns la piept țesătură înrămată ce fusese atârnată deasupra paturilor băieților ei. Maiorul Montclare se afla în spatele ei.

Xander stătea la biroul lui, cu tocul în mână, încruntându-se la niște pagini. Îi aruncă lui Will o privire recunoscătoare. La o masă alăturată, Cleo Jones turna ceai cu un calm admirabil. Văzând-o, Will realiză de ce o adusese pe Elena cu el. Își dorise un aliat pentru întâlnirea cu familia sa, dar trebuia să o trateze ca Troy Tibbs, așa că o duse în colțul de lângă Cleo, unde nu va fi distras de ea în mijlocul dramei lui Sophie.

Will o auzi pe Cleo întâmpinând-o și le văzu pe cele două schimbând o privire. Cleo recunoscu deghizarea Elenei. Will își imaginâ ce îi spusese Xander soției sale despre scena la care fusese martor în camera lui Will. Dar cumnata lui cu capul pe umeri îl invită pur și simplu pe domnul Tibbs să servească niște pâine și gem.

– Dă-i mesajul, îl îndemnă Will pe gigantul împietrit de lângă el.

Individul masiv înaintă, înclinându-se și întinzând bucata de hârtie din mâna lui.

– Milady.

– Ce este?

Privirea tragică a lui Sophie parcă îl paralizase pe omul masiv.

– Un mesaj dat acestui om...

El clipi.

– John Neale, doamnă. Un băiat micuț mi-a dat asta pentru dumneavoastră, chiar acum, afară.

– Un băiat?

Speranța din vocea lui Sophie era neîndoielnică.

– Nu mai mare decât cureaua mea, doamnă, spuse Neale.

Figura lui Sophie se trezi la viață și luă biletul, desfăcându-l. Îl deschise și îl citi într-o clipă.

– Xander.

Întinse biletul, privindu-l pe Xander cu o expresie neajutorată. Will știa că mama lui era departe de a fi neajutorată.

Xander veni lângă ea. Citi biletul și privi spre Will.

– Este anunțul din ziar, tăiat și modificat cu cărbune.

Îi dădu hârtia lui Will. Peste anunțul original, cineva scrisese cu litere mari:

OPRIȚI CĂUTAREA. ACEL BĂIAT NU MAI EXISTĂ.
DUȘMANUL VOSTRU NU SE VA OPRI.

Will studie fâșia ruptă din mâna sa. Putea să fie adusă de unul din băieții de la școala lui Bredsell, chiar de Nate Wilde, ori de vreun sărman înfometat. Dar cel care adusese biletul menționase „doamna tristă" și crezuse că aceasta va ști cine îl trimisese. Nu părea unul din mesagerii lui March. Nici urgența concisă din mesaj nu era stilul lui March.

– Ce crezi că înseamnă „acel băiat nu mai există"? Kit e în viață și știe că îl căutăm.

Xander nu răspunse. El și Cleo schimbară o privire lungă. Apoi Xander se întoarse către informatorul lor stânjenit.

– Ne scuzi, domnule Neale, am auzit informații contradictorii în această dimineață. Ai primit acest mesaj în timp ce așteptai afară?

– Îhî.

– Ce informație veniseși să oferi înainte ca acel copil să îți dea biletul?

– Văd mereu o bandă de băieți când îmi fac livrările. Eu duc o căruță spre Smithfield Market. Sunt tot timpul băieți după căruțe, știți, uitându-se după ce cade ori făcând ceva să cadă. O bandă neobișnuită, aș putea spune. Liderul e un individ înalt și slab într-o haină neagră, arată ca cineva din lumea bună, dar cu haine zdrențuite. Iar pe băieți îi strigă pe toți după nume de păsări, Lark[1], Jay[2]. Și i-am văzut pe acoperișuri, sărind de colo-colo fără să le pese, țin să spun.

[1] Ciocârlie
[2] Gaiță

Sophie aruncă un ofițat fermecător ce îi costă din nou mințile pe John Neale pentru o clipă.

Kit e în viață. Oh, îți mulțumesc, dommule.

Will o privi pe Sophie.

– Cudat atunci, cu anunțul tău în ziar, mamă, să primești un mesaj pentru „doamna tristă" care ne spune să ne oprim din a i căuta pe „acel băiat".

Femeia se întoarse spre el furioasă.

– Crezi că mesajul ăla a venit de la Kit, că a fost aici, în fața casei lui și nu a venit la noi?

Xander păși între ei, cu soția lui alături.

– Eu și Cleo avem o teorie legată de motivul pentru care nu vine acasă, Will.

– Sunt bucuros să o ascult, Xan, dar avem și un mesaj clar de la Kit însuși, care ne spune că e conștient de un dușman periculos și pretinde că el însuși este, ce – schimbat? Nimic din ce era înainte? Și cred că mama știe de ce a primit avertizarea aceea.

Sophie aruncă o privire spre maiorul ei.

– Tot ce știu este că Kit este în viață și că au trecut trei ani și nu mai pot îndura așteptarea asta supărătoare.

Xander îi mulțumi bărbatului pentru informații. Îi dădu cinci-sprezece șilingi, salariul pe o săptămână, și îl conduse la ușă.

Will se întoarse către maior.

– Dacă ne permiteți, maior Montclare, aceasta este o problemă între mamă și fii.

Maiorul se crispă, dar se retrase lângă o fereastră și privi în stradă.

Xander reveni, iar Will se așeză la celălalt capăt al canapelei față de mama lui. Ea îl privi cu neliniște.

– De ce îi pasă lui Wenlocke de unul dintre odraslele tale, mamă?

– Wenlocke?

Sophie își trecu degetele peste marginea broderiei, acum evitându-i privirea.

– M-ai auzit, mamă. Trăsura lui tocmai a trecut cu zgomot pe stradă, făcându-i pe toți informatorii tăi să sară la o parte pentru a se salva.

– Nu se poate să îi pese. Nu am pretins nimic niciodată. Niciodată.

Clătină ferm din cap, strângând țesătura la piept.

Intuiția lui Will îi dădu un fior de avertizare.

– Se aștepta să pretinzi ceva. De ce?

Chipul lui Sophie se întunecă, aruncând o privire stăruitoare spre spatele maiorului. Montclare nu se clinti.

– M-am căsătorit cu Daventry.

Capitolul 13

Xander încremeni. Will își auzi propria voce ciudat de goală, întrebând:

– Când? Unde?

Sophie își îndreptă umerii.

– Înainte să plece în India. Aici în Londra, la St. Anne, în aprilie 1803. Un bebeluș urma să se nască. Era o alinare pentru el să se gândească la asta. Își dorea un fiu. Credea că se va putea înțelege mai bine cu familia lui când s-ar fi întors. Credea că ducesa l-ar putea ierta pentru mezalianță, chiar dacă ducele nu ar fi făcut-o.

Will nu avu încredere să vorbească.

„Căsătorită." În tot acest timp fusese văduvă. Îi abandonase cu șaisprezece ani în urmă pentru o respectabilitate pe care ei nu ar fi putut-o avea niciodată. Ca Lady Daventry, trecutul ei scandalos ar dispărea, în timp ce fiii ei, păcatele ei vii, ar rămâne bastarzi, toți mai puțin unul. Kit nu era născut ilegitim, dar aparent fusese în pericol din momentul în care bunicul său lipsit de scrupule, ducele de Wenlocke, aflase de legitimitatea lui.

– Mamă, ai dovezi ale acestei căsătorii? întrebă Xander încet, din nou stăpân pe sine, din câte își putea da seama Will.

Xander o va ierta. Will nu putea.

Sophie încuviință din cap.

– Cred că ar trebui să examinăm această dovadă.

– Am scrisori.

Sophie întinse mâna, iar Xander o ajută să se ridice. Încăperea era tăcută, cu excepția foșnetelor rochiei ei.

În lipsa ei, nimeni nu se mișcă ori vorbi. Will se uită la Elena și surprinse o privire plină de dragoste de la Cleo către Xander.

Când Sophie se întoarse cu o cutie de piele și o ținu în poală, Will realiză că mai văzuse acea cutie anume de nenumărate ori.

o cutie simplă pentru zorzoanele unui bărbat, pentru acele lui de lavalieră. Amintirea veni neașteptat, mama lui plângând peste acea cutie, comoara ei, alinarea ei, un bun care o consola. Will o privi deschizând-o cu un fel de venerație, scoțând o scrisoare și citind-o cu un zâmbet tremurând.

– „Draga mea soție." Îi plăcea să mă strige „soție", noutatea lucrului. A scris scrisori și pentru Kit.

Will îl auzi pe Xander întrebând:

– Există și alte dovezi în afară de scrisori, mamă?

– Avea o casă. M-a dus acolo după nunta noastră pentru a sta peste noapte. Hodge a stat cu tine, Will.

Aruncă o privire spre el, cu ochi înlăcrimați.

– Daventry i-a dat bătrânei sale doici să țină jurămintele de căsătorie în siguranță până la întoarcerea lui.

Will nu putu să creadă că se gândise la el în ziua nunții. Doar obișnuința interogării îl făcu să pună întrebările pe care trebuia să le pună.

– Cine altcineva mai știa de căsătoria voastră? Cine îl însoțise pe Daventry?

– Alt soldat, un locotenent din regimentul lui.

– Cine?

Sophie ridică bărbia.

– E colonel acum, Ned Drummond.

– Dar nu ai mai spus nimănui. Nu a apărut vreun anunț de căsătorie?

Sophie scutură din cap.

– Am fost foarte grijulii. Ne-am căsătorit cu certificat special. Ned l-a procurat.

– Ai avut vreodată vești de la Wenlocke? întrebă Xander.

– Niciodată. Daventry a plecat în India după o săptămână. Am vrut ca ducele să creadă că... aventura se încheiase.

Will se ridică. Trebuia să se îndepărteze de ea.

– Fir-ar să fie, mamă, Kit este moștenitorul lui Wenlocke.

Sophie scutură din cap.

– Nu am pretins nimic niciodată. Kit nu l-a vrut pe Wenlocke. Ne avea pe noi.

Xander vorbi:

– Dar Norwood ar trebui să înainteze o acțiune în instanță. Kit ar trebui să-și primească moștenirea. Mă întreb dacă doica lui Daventry mai e în viață.

Will se mișcă prin cameră încercând să nu se gândească la Sophie și la Daventry, ci la Kit, care credea că îi pune pe ei toți în pericol din cauza urii unui bătrân rece și puternic. Prinse privirea Elenei și știu că îl înțelegea. Se întoarse spre mama lui.

– Cum a descoperit Wenlocke adevărul? Despre asta e vorba, mamă. Wenlocke nu vrea să ai un drept asupra lui prin Kit.

– Cred că acum știu răspunsul, Will.

Xander și Cleo schimbară o privire.

– March.

Sophie se întoarse spre Xander.

– Nu îl știu pe domnul March. Nu am avut niciodată nici o treabă cu el.

Xander vorbea mai blând decât ar fi putut Will.

– Dar March a aflat de la banca lui Evershot, mamă, banca ta. Până în noiembrie anul trecut a avut acces la toate chestiunile private ale lui Evershot cu clienții. Ce aveai în banca aceea care îl putea informa pe March despre căsătoria ta?

Sophie păru incapabilă să înțeleagă.

– Daventry a avut investiții. Le-a pus pe numele meu când a plecat în India. A vrut ca eu să am un venit. Dar nu le-am atins ani întregi, nu după ce au ajuns veștile despre moartea sa.

Will trebui să pună întrebarea următoare:

– Când ai început să retragi din ele, mamă?

– Nu știu, acum patru, poate cinci ani, pentru educația lui Kit.

Sophie se prăbuși în canapea, înțelegerea citindu-i-se în ochi. Privi din nou către spatele rigid al maiorului. Mâinile lui erau prinse strâns la spate. Vocea ei deveni o șoaptă:

– L-au luat pe Kit pentru că am folosit banii lui Daventry?

Xander vorbi:

– Nu. Kit a fost luat pentru că este fiul legitim al lui Daventry. March a descoperit adevărul când ai retras din acele fonduri.

– Şi s-a folosit de asta pentru a ajunge la Wenlocke, adăugă Will. L-a vrut pe Wenlocke îndatorat. Aşa lucrează March.

– Rătrănul ăla malefic! Mă duc la el. Mi-a luat fiul.

– Ah, mamă, asta e exact ce crede Wenlocke despre tine. Că i-ai luat fiul. Will ridică bucata de hârtie. Mamă, ai pus până şi numele Granville al ducelui în anunţ.

Privirea lui Sophie deveni încăpăţânată şi distantă. Îşi îndreptă rigid spatele, cu mâinile încrucişate peste ţesătura din poală.

– Fiul meu, copilul soţului meu, tot ce a mai rămas din el, e viu undeva în oraşul ăsta. O să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-l aduce acasă. Crezi că doar fiindcă tu şi fratele tău sunteţi atât de grijulii cu ce spuneţi nu ştiu ce a îndurat? Prin ce suferinţe a trecut?

Maiorul Montclare îşi părăsi locul de lângă fereastră, veni în spatele lui Sophie şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea conştientiză susţinerea, dar nu se lăsă copleşită de ea. Maiorul rămase în faţa lui Will şi Xander cu cea mai războinică postură a lui.

– Domnilor, mama voastră a îndurat destulă suferinţă în această dimineaţă.

Will acceptă acest lucru. Sophie avea alt bărbat care să o susţină în acţiuni. Nu mai putea sta nici un minut. Să continue Xander discuţiile.

Will coborî scările cu Elena alături. În stradă, oamenii încă stăteau aliniaţi pe drum, aşteptând să ofere informaţii. Îi ignoră, mergând rapid spre centrul învăluit în ceaţă.

Nu o privi pe Elena în timp ce aceasta se chinuia să ţină pasul cu el.

– Mergi înapoi la oricine te-a ajutat să scapi de părinţii tăi, Elena.

– Nu pot.

Se opri brusc şi se întoarse spre ea.

– Vezi care e treaba cu mine. Fii fată isteaţă, Elena. Părăseşte-mă. Mergi înapoi acasă.

– Noi avem un plan.

– Nu există nici un noi. Nu mai există. Tot mai vrei să îl înfrunţi pe March? Poftim, ia nişte bani. Plăteşte un curier şi ia-i locul. Vezi dacă poţi să laşi o fereastră deschisă.

Îi apucă mâna, o desfăcu şi puse bancnota în palma ei.

– Unde te duci?

– Să-mi găsesc fratele. Fratele meu legitim, moştenitorul ducelui de Wenlocke, dacă bătrânul nu-l omoară.

– Pot să te ajut.

– Să mă ajuţi? Despre asta crezi tu că e vorba între noi? Doi oameni buni ajutându-se reciproc, ca nişte sfinţi binecuvântaţi?

– Ca parteneri.

Îi aruncă zâmbetul său sardonic.

– Nu suntem parteneri. Tu mă tragi pe sfoară, iar eu vreau să mi-o trag cu tine. Aşa că acum, cu puţin noroc, drăguţă, ai o şansă să scapi. Profită! Din momentul în care te-am văzut, te-am dezbrăcat în mintea mea, m-am bucurat de buzele tale, de sânii tăi şi m-am înfipt aşa de adânc în tine că nu mi-am mai ştiut numele.

Ea îi trase un pumn în coaste, o lovitură rapidă şi dură, care îl făcu să vadă stele în faţa ochilor.

– Ăsta e primul lucru raţional pe care l-ai făcut toată săptămâna.

El zâmbi cu dinţii strânşi.

– Ascultă-mă. Informatorul tău, căruţaşul ăla John Neale, a zis ceva care explică ce mi-a zis un copil pe care l-am întâlnit în şcoala lui Bredsell.

– Ascult.

– Băiatul nu avea mai mult de cinci ani. Zicea că numele lui e Robin[1], un nume de pasăre, înţelegi? Era nou în şcoală. M-a trezit când a încercat să deschidă o lucarnă spre acoperiş, în miezul nopţii. Zicea că trebuie să o deschidă pentru că „Băiatul" va veni după el pe acoperişuri.

– Cine eşti?

– Elena...

Puse o mână peste gura ei, ochii întunecaţi de furie.

– Să nu-mi trânteşti povestea aia iar. Ştii adevărul urât despre mine, dar eu nu ştiu nimic despre tine, nu-i aşa?

Elena se lăsă în voia atingerii lui, iar el luă mâna.

– Sunt partenerul tău. Am făcut un târg. Amândoi vrem să scoatem la iveală secretele acelei... case.

---

[1] Măcăleandru

El înaintă spre ea, forțând-o înapoi prin ceturile de pe Hill Street

– Du-te acasă, Elena. Du-te înapoi la cine ți-a dat drumul în Londra. Lasă-mă să îl distrug pe March. Dacă reușesc, nu va mai distruge pe nici unul dintre oamenii ăia buni pentru care îți faci tu griji.

Nate Wilde își băgă mâinile în buzunare și își croi drum în biblioteca lui Bredsell pe după un dulap răsturnat. Locul era o ruină. Lui Nate îi plăcea o luptă bună și tot timpul oferea pe cât primea când cei de pe Bread Street îi înfruntau pe cei din bande de pe alte străzi. Văzuse cum o încăierare distrusese o crâșmă, dar biblioteca lui Bredsell îi dădea fiori. Nimic nu scăpase violenței metodice intenționate.

O și auzise, sunete de topor tăind. De la micul dejun fusese încuiat cu ceilalți băieți în sala de mese în loc să fie liber să hoinărească prin Londra. Când băieții își curățau bolurile de terci, Bredsell dăduse buzna în cameră și îi ordonase domnului Coates, unul dintre profesori, să blocheze ușa din spatele lui. Cu ajutorul băieților mai mari, bărbații baricadaseră ușa cu mesele grele. Băieții se strânseseră grămadă, ascultând strigăte, lovituri și lemn făcându-se țăndări pe hol.

Acum Nate vedea ce însemnaseră acele zgomote. Cineva întorsese cu susul în jos toate piesele de mobilier din biroul lui Bredsell. Sertare și rafturi fuseseră golite. Podeaua era plină până la genunchi cu hârtii. Cotoare de cărți cu paginile smulse fuseseră aruncate într-o grămadă înaltă ca un rug de cochilii. Pereții aveau găuri imense unde lambriurile fuseseră smulse. Ferestrele erau distruse, iar bucăți de porțelan dintr-un ceainic scrâșneau sub ghetele lui Nate.

– Nu sta acolo, Wilde, îi ordonă Bredsell. Îndreptă un fotoliu verde din catifea. Ajută-mă să curăț. Adu un coș din spălătorie.

Când Nate reveni, Bredsell era adâncit în fotoliul verde, cu mâna peste față și bucăți din umplutura scaunului agățate de haina sa neagră. Bredsell își ridică mâna și îi făcu semn lui Nate să ridice hârtiile împrăștiate. Nate începu cu un exemplar din *Morning Cronicle*. Văzu zeci de exemplare ale ziarului împrăștiate peste tot, unul dintre ele bătut în perete.

Bredsell părea neputincios în acel scaun pentru că cineva înfricoșător și puternic intrase în viața lui și o făcuse bucăți. Părul lui auriu stătea ridicat în țepi dezordonați. Stătea și se holba în gol în timp ce Nate își croi drum prin hârtiile împrăștiate până ajunse în locul din care putea citi din priviri scurte anunțul bătut în perete. *Dragul meu fiu*, începea o scrisoare.

Nate citi mai departe. O mamă își voia fiul înapoi. Dorința din anunț era ca un pumn în spate la care nu te așteptai. Numele ei era Sophie Rhys-Jones și locuia pe Hill Street, unde Nate îi spionase pe Xander Jones și pe soția lui. Puse totul cap la cap în mintea sa. Will Jones era celălalt frate, copoiul. Erau o familie ciudată, cu un fiu nobil, dichisit ca Xander Jones și un fiu ca Will Jones. Era copoi, dar era dur și isteț ca un șobolan de pe Bread Street.

Nate îl știa și pe băiatul pe care îl căutau, cel despre care Will Jones întrebase când luase marfa lui Nate. Băiatul era un mister, tot timpul pe acoperișuri cu banda lui. Nate îl văzuse o dată sărind peste un gol mare între clădiri, ca și cum era un fleac. Doar privind acel salt îi făcuse lui Nate inima să bată.

Se întoarse la strânsul hârtiilor în coș. Se gândi la băiatul din anunț, dar se gândi și la situația lui. Alți băieți puteau să răspundă la anunț și să primească bani pentru ce știau. Chiar și o minciună putea aduce unui băiat niște bani, dar el, Nate Wilde, nu putea intra în acea casă. L-ar recunoaște acolo de pe vremea când îi spionase, și mai mult de atât.

Nate se gândi la dezastrul din jurul lui. Faptul că ziarul fusese lăsat în urmă era un fel de a spune că Bredsell fusese pedepsit pentru că băiatul era în viață. Pedeapsa rapidă, brutală îl neliniștea pe Nate. Cineva știa că domnul March ținea lucruri în cărțile sale. Oricine ar fi fost, alesese biblioteca greșită, dar avea să afle curând unde erau celelalte cărți ale lui March. Nate nu voia să facă un comision pentru domnul March la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit. Trebuia să facă o schimbare de carieră. Privi ferestrele sparte.

Ceața făcea să fie aproape la fel de întuneric ca noaptea afară și era cât se poate de frig, așa că nu era o zi bună pentru a băga mâna în portofelul cuiva. Oamenii vor fi înfofoliți până la ochi și s-ar

grăbi pe străzi, fără să se oprească să privească la vitrinele magazinelor ori vreun artist de stradă. Nate înțelese că nu avea prea multe variante la acel moment. Dacă Will Jones nu i-ar fi luat marfa, putea pur și simplu să plece. Refuză să se gândească la cât de mult durase să strângă grămada aceea.

Se gândea exact la acest lucru când March intră în cameră. Pasul său era dur și rapid, nu mersul lui lejer obișnuit. Era acoperit și înfășurat cu lână până la ochi. Era frig, dar lui Nate i se părea că March voia să se ascundă.

Bredsell se plânse imediat:

– Ce-o să facem acum, March? Cine o să plătească pentru toate astea?

March traversă camera, smulse anunțul prins în perete și îl azvârli pe podea.

– Bredsell, sper că ești revoltat de un astfel de atac asupra unei instituții caritabile. March privi în jur. Ai pregătit un anunț? Ai trimis un mesaj la ziare?

– Ziare?

– Să le spui că ai făcut tot ce-ai putut pentru a-i proteja pe băieți de sălbaticii care ți-au atacat școala.

– Mă mir că ești suficient de îndrăzneț să vii aici, March. Este evident că Wenlocke supraveghează școala.

– Crezi că Wenlocke a fost în spatele acestui atac, nu Xander Jones? Nu aș spune asta ziarelor.

– Uită-te în jurul tău, March. Jones își caută fratele, nu...

O privire a lui March îl întrerupse pe Bredsell, dar March se opri la birou și își dădu jos încet pălăria și mănușile, uitându-se în jur cu o privire cercetătoare.

– Au luat încasările de ieri?

– Wilde trebuie să le aibă.

– Atunci adună-te, Bredsell. Baricadează ferestrele alea.

– Nate, băiete, ce ai pentru mine?

Tonul domnului March era cald, dar fața lui era rece, privirea lui acum distrasă cu cât vedea mai mult din dezastrul din cameră. Observă că fiecare carte fusese distrusă.

Nate scoase teancul pe care îl primise înapoi de la Will Jones, îl înmână și privi cum March numără și se încruntă.

– Asta e tot ce ți-a dat Leary?

– Da, domnule March.

– Nimic nu ți-a căzut din buzunar ori nu s-a pierdut pe drum?

– Nu, domnule March. Eu nu-s unu' să vă dea de gol, domnule.

Nate se menținu nemișcat sub o privire căutătoare, ascuțită.

– Bine atunci. Evident, va trebui să vorbesc cu Leary direct, dar nu vreau să îmi anticipeze vizita.

– Uită de Leary, March. Du-te pe continent înainte să te găsească Wenlocke.

– O să mă duc când primesc plățile care-mi sunt datorate.

Bredsell își ridică mâna din buclele dezordonate.

– O să-ți fiu recunoscător dacă nu le mai direcționezi aici de acum înainte.

– Unde altundeva ar putea fi trimisă o donație generoasă către o școală? Cum o să aduci tu lumină în sufletele băieților fără sprijinul generos al protectorilor tăi?

Bredsell mormăi.

– Când te aștepți să ajungă această plată?

– În cel mult două săptămâni.

March îi făcu semn lui Nate să ridice alt scaun răsturnat.

– Cum o să dau de tine?

– O să dau eu de tine. Tu doar ține marfa.

– Și dacă bătăușii angajați de Wenlocke te văd aici?

– Nu mă vor vedea. Au făcut ce au fost trimiși să facă.

– Nu te poți lupta cu Wenlocke, știi doar. Ai citit *Chronicle* de azi-dimineață? Aparent, Wenlocke a citit. Nepotul lui e în viață, și el știe.

– Un bastard tare incomod, nu-i așa? Ai crede că Wenlocke s-ar ocupa singur de dispariția băiatului.

– De ce nu îi trimiți pur și simplu un cadavru, March? Un băiat de pe străzi. Ei mor cu o regularitate convenabilă. Cureți cadavrul, și cum o să știe Wenlocke?

– Bredsell, mă surprinzi! Un jaf de morminte? Sau sugerezi crimă? Vreun biet băiat, ca Nate Wilde?

– Vrei să scapi de Wenlocke, nu?

– Am o modalitate mai bună de a mă ocupa de Wenlocke. Pentru un om al bisericii, ai atât de puțină credință. March zâmbi către Nate. Nate Wilde, iată treaba ta pentru azi, băiete. Am o carte pe care aș vrea să o muți pentru mine dintr-o bibliotecă în alta. Depozitul ăla al meu, știi tu care.

Ridică o bucată de hârtie din coșul pe care Nate îl umpluse și scrise un mesaj pe ea. I-o înmână lui Nate.

– Ai înțeles?

Nate o citi și încuviință din cap.

March băgă mâna în buzunar, scoase o monedă și i-o dădu lui Nate.

– O să mai primești una când o să termini treaba, băiete. Nici un cuvânt lui Leary, ai grijă.

Bredsell se ridică. Sub privirea lui March, își scutură bucățile din umplutura scaunului de pe haină și din păr.

– Amintește-ți cine te ține în afacere. O să continui să primești donații și o să le păstrezi pentru mine. Așteptă ca Bredsell să încuviințeze. Și cred că vei plănui o călătorie la țară pentru a-ți reveni după lovitura asta nemiloasă asupra muncii tale de o viață. Cred că ar trebui să aranjezi o trăsură pentru mâine-dimineață în zori. Să vină să te ia de aici.

March își luă pălăria și mănușile și se înfășură până la ochi cu un fular gri.

– Și Bredsell, să mă anunți dacă auzi de vreun posibil cadavru al unui băiat de cincisprezece sau șaisprezece ani.

Nate așteptă ca domnul March să deschidă ușa și să îi dea drumul. Se va duce încă o dată. Se va uita în jur cu atenție și nu se va lăsa prins.

Capitolul 14

Elena se plimbă prin cartier timp de o oră până când furia clocotindă pe care Will Jones o stârnise în ea se reduse la o furie mocnită. Măcar îi ținea de cald. Nu avea nevoie de el. Avea nevoie doar de hotărâre și de noroc. Își croi drum spre Shepherd Market. Planul ei inițial încă părea cel mai bun – să se dea drept curier. Avea banii lui Jones, iar de data asta avea de gând să îi cheltuiască pe toți și să nu dea înapoi nimic. La Kirby & Sons, Fruiters, arătă banii proprietarului și ceru un săculeț de alune și un platou de mere coapte. Când i se ceru numele stăpânului ei, Elena spuse numărul de lângă clădirea lui March.

– Ah, pentru doamna Fairchild, de ce nu ai zis așa de la început, băiete?

Elena obiectă un pic și privi în timp ce el aranja cu mândrie merele într-un platou Kirby & Sons. Alunele le puse într-o pungă de hârtie.

Elena luă marfa și își dădu silința să se îndepărteze agale. Pe strada din spatele clădirii lui March spuse o rugăciune scurtă, sperând ca bărbatul cu fața de cărămidă să nu păzească ușa și să nu îl vadă pe Nate Wilde prin apropiere.

Nu era nici un paznic, ceea ce sigur însemna ceva, dar însemna, de asemenea, că avea și o șansă. Un individ slab ștergându-și mâinile uleioase de șorț îi răspunse la ușă.

– Alune și mere coapte pentru doamna Fairchild, anunță Elena.

– Ai greșit casa, băiete.

Bărbatul se sprijini de tocul ușii deschise.

– Nu se poate, zise Elena.

Spuse numărul lui March.

Numărul îl făcu pe individ să își scarpine capul și să se holbeze la platou. Elena ridică învelișul de pânză, iar parfumul dulce al merelor zaharisite umplu aerul.

– Faine bunuri, băiete, dar nu e nici o doamnă Fairchild aici.

– Am numărul ei, în buzunar. Mă lăsați să mă uit?

– Ești cam prostănac, așa-i?

Omul ridică din umeri, iar Elena săltă platoul în fața sa. Bărbatul îl luă de la ea.

Elena căută în buzunar în timp ce strânse fundul pungii de alune. Alunele se rostogoliră zgomotos peste tot pe podeaua bucătăriei.

– Uite ce-ai făcut, nătărău neîndemânatic.

Bărbatul se duse în bucătărie și puse platoul cu mere pe o chiuvetă de tinichea.

Elena îl urmă și se lăsă în genunchi, târându-se după alunele rostogolite.

– Le strâng eu, numa' dă-mi un minut.

– Grăbește-te, băiete, ori îți trag câteva peste urechi.

Un ceainic fluieră, iar bărbatul se întoarse cu spatele. Elena se uită rapid prin cameră după un zăvor de fereastră. În schimb, privirea ei căzu pe un inel de chei atârnând de un cui lângă ușă.

Elena se ridică, trase inelul și îi dădu drumul în geantă. În genunchi din nou, ținu geanta sub ea, încercând cu mâna să elibereze o cheie de pe inel. Se târî după alune cu o mișcare largă ca de mătură a mâinii libere, zăngănind alunele în timp ce le strângea. Imediat ce eliberă o cheie de pe inel, o strecură în buzunar și se ridică. Bucătarul era încă lângă foc. Elena agăță inelul în cui și ridică platoul cu mere.

– Le-am strâns, spuse ea.

– Atunci ai face bine să te duci la treaba ta, băiete.

Nu se uită la ea.

– Așa fac, domnule.

Ieși cu spatele pe ușa deschisă, cu o privire rapidă către încuietoare, și se forță să se răsucească și să meargă încet prin grădina goală până în stradă.

Evită piața și își făcu drum înapoi spre Piccadilly. Ar fi trebuit să se simtă invizibilă, o pată de gri și maro în ceața și burnița Londrei

din mijlocul după-amiezii. Dar simțea că parcă era în flăcări, ca o cometă pe pietrele înnegrite de funingine, ca și cum oamenii aveau să se întoarcă și să se holbeze. Încercă să își controleze euforia, încetinind pasul și ținându-și mâna în buzunar pentru a simți cheia. Îi umplea palma, un cap plat și un corp solid și rotund, ce se termina într-un rând cu trei pătrate, cu muchii ascuțite.

Avea o dorință inexplicabilă de a o trânti pe masa din camera interioară a lui Will Jones. Un gând nebunesc. Îi arătase clar ce voia cu ea. Dar ca să îi arate cât de neînfricată fusese, împărtășirea triumfului era tentantă. Ca să îi arate că devenise cu adevărat Elena.

„Vezi care e treaba cu mine."

Îi spusese cuvintele, iar ea nu îl înțelesese în acel moment, dar acum înțelegea. Avea ochii mamei sale și abilitatea ei pentru extreme. El era leul cu un spin în labă din poveste. Rănit, prizonierul furiei față de răul din lume, nu avea să își găsească fratele. Putea căuta toată Londra și ar fi găsit doar nedreptate și durere.

Ea era șoarecele, partenerul, care îl putea elibera, așa cum el o eliberase. Râse la cheia din mână. Era cea mai mică dintre puterile ei. El îi permisese să devină Elena. Ea cine îi putea permite lui să devină? El nu era nici Paris, nici diavolul. Cine era în realitate?

Nu avea să afle decât dacă se întorcea la el și stătea întinsă cu el în patul imens de sultan.

Când Will ajunse la Bread Street, găsi biroul lui Xander o ruină fumegândă. O mulțime abătută și tăcută se strânsese în spatele căruțelor de pompieri. Oamenii treceau de la unii la alții halbe de bere, dar nu erau binedispuși și nu prea discutau. Will le simți neajutorarea. Oamenii obișnuiți cu greul credeau în viziunea lui Xander despre Londra care renăștea și devenea măreață când ghinionul părea a fi destinul perpetuu pe Bread Street.

Căpitanul căruței de pompieri explică faptul că oamenii lui fuseseră încetiniți de șanțul lung din josul străzii. Nu putuseră salva nici o unealtă, echipament ori planuri pe care Xander le ținea în interior. Urma să fie o întârziere de săptămâni în a aduce lumina în acest colț al Londrei. Will auzi curând vorbe că și la școală

fusese un atac. Asta însemna că Wenlocke, nu March, era în spatele acestei distrugeri. Oamenii sufereau azi nu pentru că Xander ori Bread Street dăduseră greș în vreun fel, ci pentru că un bătrân puternic își ura propria carne și propriul sânge. Gândul aduse un zâmbet sumbru cu el. Poate că el, Will, era cel norocos până la urmă. Tatăl său, desfrânatul conte de Oxley, era doar indiferent față de plodul său, nu avea în plan distrugerea lui.

Will se plimbă prin mulțime, vorbind cu oamenii. Se regăsi invocând numele lui Xander, ca o amuletă norocoasă, întărind ideea hotărârii lui Xander și a planurilor sale de reconstrucție. Nu avea nici un dubiu că „Sfântul" Xander va reveni cu un plan și echipamente noi într-o săptămână.

Întrebă despre Kit. Câțiva pretindeau să fi văzut mișcare pe acoperișuri, dar, așa cum îi spusese un om mai isteț, toată lumea din cartier se uitase la pământ de săptămâni, la șanțul înfloritor ce se întindea pe Bread Street, care în curând va adăposti marea conductă de gaz a lui Xander.

Will părăsi mulțimea din curte și intră în cârciumă. Locul lucea de la noile mânere ale pompei, o oglindă imensă și lemn ceruit pe bar. Will văzu din nou că mâna lui Xander, ori cel puțin portofelul, fusese implicat în finanțarea reconstruirii locului după inundație. O conversație cu proprietarul îi permise lui Will accesul la o scară către mansardă. Împreună deschiseră o ușă plină de funingine spre acoperiș. Suprafața abruptă a acoperișului se oprea în peretele clădirii alăturate. Will alunecă în josul pantei și păși pe un acoperiș plat și în lumea lui Kit.

Londra se întindea în toate direcțiile, deasupra unui râu lat și leneș de ceață cu frontoane umbrite, hornuri și spire ca bărcile împotmolite în mocirla Tamisei la debit scăzut. Noile cuve ale berăriei dominau orizontul la vest, peste drum de clădirea de cărămidă simplă a școlii lui Bredsell.

În timp ce Will scană întinderea, o văzu pentru prima dată ca un fel de teren de explorat. De pe stradă, acoperișurile păruseră o altă lume inaccesibilă, dar acum Will văzu că, odată ajuns acolo, legături

și drumuri puteau duce un băiat îndrăzneț în călătorii nenumărate prin toată Londra.

Porni deasupra Bread Street pentru a vedea unde poate ajunge. O adiere gri de cenușă umedă de la foc plutea deasupra străzii. Ici-colo, un grup de forme îngrămădite sugera o bandă de băieți în negru, dar se dovedi a fi un rând de hornuri strâmbe ridicându-se din același coș.

Will se sprijini într-un final pe un fronton, privind jos spre curtea școlii lui Bredsell. Se apropiase de școală cât de mult posibil pentru cineva care venea pe sus. O curte largă, înconjurată de ziduri înalte, separa clădirea de vecini. Pentru a merge de pe acoperiș la școală, un om trebuia să coboare un zid vertical și să meargă de-a lungul unui zid înalt care înconjura curtea.

Elena credea că unul din banda fratelui său era închis în școală, așteptând să fie salvat de Kit. Gândurile la ea nu îi ieșiseră nici un moment din minte de când o văzuse prima oară pe scena improvizată de la bordel. Nu era de mirare că Xander îl acuzase că își abandonase datoria.

Era obișnuit cu misterele și pericolul, obișnuit să fie mai deștept decât inamicul, de unul singur. Neîncrederea, pe care o simțeau din plin amândoi, nu făcea un parteneriat bun. Secretele păstrate însemnau că, într-o situație dificilă, celălalt putea acționa în vreun mod imprevizibil. Nimeni, în experiența sa, nu acționa într-un mod mai previzibil decât Elena din Troia. Se săturase de ea.

Dar trebui să admită că ea îl condusese în acest loc. Dacă Kit plănuia o salvare, probabil studiase școala exact din locul în care Will respira acum aerul umed și plin de funingine al bătrânului oraș.

Will se rostogoli pe spate și râse. Era probabil mai aproape de fratele lui dispărut decât fusese în căutarea lor îndelungată, nu din cauza muncii lui de polițist, ci pentru că avea mai mult din Sophie în el decât oricare altul dintre frații săi, cel puțin emoțiile ei catastrofale. Sophie și Elena, mama lui mincinoasă și scumpa lui mincinoasă, îl provocaseră. Desigur, va da greș în căutarea sa.

Se ridică. Era cine era. Unicul bastard al lui Sophie. Îi lipseau reținerea pioasă a lui Xander ori încrederea lui în viitorul măreț

al Londrei. Miracolul găsirii fratelui lor pierdut nu era pentru el. Rolul lui era acela sumbru de a înfrunta cei mai răi oameni care se găseau în bătrânul oraș viclean – March, dacă îl putea găsi, și Wenlocke, dacă se putea apropia de un personaj așa puternic. Își va juca rolul pe care destinul i-l atribuise.

Capitolul 15

– L-ai găsit?

Stătea ghemuită lângă un foc aprins în camera lui *exterioară*, purtând un halat ciocolatiu de mătase de-al lui cu un *prosop* peste genunchi.

– Cum ai găsit drumul înapoi aici?

– L-am urmărit pe Zebediah cel orb din Oxford Street. Harding mi-a dat drumul înăuntru.

Nu trebuia să se întoarcă. Se resemnase cu ideea pierderii ei. Nu era pentru el. Să o elibereze când plecaseră din casa mamei lui fusese posibil cel mai nobil lucru.

– Nu e o mișcare prea isteață, să umbli în garderoba mea, Elena.

Își dădu jos pălăria, mănușile și paltonul, ținându-se în umbră, departe de ea.

– Este apă lângă foc pentru o baie. Eu am făcut una.

Se aplecă înainte, mătasea alunecând pe ea, și își frecă vârfurile părului scurt cu prosopul. Sânii, eliberați din legăturile lor, tremurau sub mătase, o vibrație dulce ce îl ținu nemișcat pentru o clipă.

Will privi către pat. Posibilități sălbatice îi trecură prin minte. Cada de cupru aștepta cu un prosop gros pe bancă. Câteva lumânări luminau dublu în oglinda de deasupra dulapului. Era scena pe care o lăsase în urmă în noaptea în care mersese în bordelul lui March pentru a o salva.

– Ce ai mai făcut?

Ea ridică privirea și își puse mâinile pe prosopul din poală. Un triunghi de carne cremoasă strălucea în contrast cu mătasea închisă a halatului, iar un șnur sau un cordon îi atârna peste piept.

– Am citit Lord Împingemaimult.

El înghiți în sec.

– Treburi blânde după Paris, bănuiesc.

– Instructiv, aș spune. Nu cred că Domnișoara Cedează ar fi putut avea un profesor mai bun ca Lordul Împingemaimult.

Lejeritatea ei îi stârni un puseu de furie.

– Ai fost atentă azi-dimineață în casa mamei mele? Poate că frații mei sunt sfântul Sir Alexander și nobilul Lord Daventry, dar eu rămân un bastard.

Își dădu jos haina și se uită după brandy.

– Tot timpul ești foarte explicit.

Își turnă în pahar și se așeză în fața ei.

– Partea din tine pe care o vreau nu e mâna ta în căsătorie. Nu sunt un bărbat care să-ți facă o propunere onorabilă mâine dacă îți răpesc virtutea în noaptea asta.

Ea nici nu clipi.

– Singura promisiune la care mă aștept de la tine este târgul nostru. Mâine mă duci înapoi în bordelul lui March.

– Nu fi prostuță, femeie. Dacă o fac pe Elena din Troia să cedeze în noaptea asta, cealaltă fată, cea din spatele acelei măști istețe și desfrânate a ta, fata pe care crezi că o ascunzi așa de bine, își pierde și ea virtutea.

– Nu o cunoști deloc pe cealaltă fată și nu ți-ar plăcea de ea.

Elena zâmbi trist. El știa acel zâmbet al ei. Apărea de fiecare dată când vorbea despre cealaltă viață a ei, viața pe care era dispusă, fără ezitare, să și-o riște.

– Deci noaptea asta e noaptea Elenei.

Ridică paharul în cinstea ei.

– În noaptea asta e vorba de vindecarea acelor coaste. Așa cum ai plănuit.

Cu o mișcare a brațului învelit în mătase arătă spre pat.

– Ești destul de interesată de coastele mele.

– Sunt singura parte din tine care nu e făcută din fier, aparent. Vrei să faci baie?

Will bău ce rămăsese din brandy și o studie. Era deodată atât de sigură pe sine că îl nedumerea. Încercă să își dea seama de ce, iar privirea îi reveni la șnurul nepotrivit de sfoară ce atârna în jurul gâtului ei.

– Te-ai întors acolo, nu-i așa?

– Da.

– La naiba!

De ce insista să se pună în pericol?

– Poți vedea că am ieșit de acolo din nou.

– Cât de departe ai ajuns în casă?

– Bucătăria.

– Ai furat un ghem de sfoară de la pisică?

Rânji la el.

– Ce?

Din deschizătura halatului scoase un șnur de care atârna o cheie de metal.

Se aplecă înainte, iar el o luă. Mâna lui se închise în jurul fierului încălzit de trupul ei, sânii ei la câțiva centimetri de degetele lui.

– Bună treabă; foarte probabil se potrivește la o încuietoare de la o ușă exterioară.

Will crezu că vocea lui suna normal, dar ea se îndreptă imediat și cheia îi alunecă din palmă.

Elena se ridică.

– Ar trebui să faci baia aia acum.

Vocea ei avea un tremur ce trimise un fulger de dorință direct în vintrele lui.

Nu se mișcă.

– Elena, nu o să mai îndur încă o noapte în patul ăla lângă tine fără să facem dragoste.

Privi în jos spre el ca și cum era un prostănac cu probleme grave de înțelegere.

– Ai face bine să mă ajuți cu apa. Gălețile sunt grele.

Will lăsă jos băutura și o ajută să care gălețile la cadă. Nu îi putea citi gândurile. Îl înțelesese? Că putea oferi plăcere și pasiune și nimic mai mult? Era atât de pierdută în viața ei imaginară ca Elena, că nu recunoștea consecințele reale ale actului de a face dragoste?

– Toată Grecia o ura pe Elena, spuse el.

Ea avea capul plecat, concentrându-se la un ceainic aburind cu apă pentru baie.

– Toate femeile din toate timpurile ar trebui să îi mulțumească pentru că a îndrăznit să fie ea însăși și pentru că a refuzat să accepte să fie pedepsită pentru asta.

Goliră gălețile pline, apa făcând să răsune cada de cupru. Avea prezervative, nu-i așa? Privi spre dulapul de lângă oglindă. În altă viață, îl aprovizionase pentru o seară cu o profesionistă, genul de plăcere pe care și-o permitea ocazional de când revenise în Londra.

Puse deoparte găleata cu apă și scăpă rapid de haine. Când ea va vedea starea în care era, va dori să se oprească. O putea închide în camera lui interioară peste noapte.

Dar când el rămase în picioare dezbrăcat, văzu nu frică în privirea ei, ci un bun venit, ca și cum mădularul lui erect, încordat pentru ea, era un prieten vechi și drag pe care era bucuroasă să îl vadă. „La naiba!"

Păși în cadă.

Elenei îi plăcea să îl privească dezbrăcat. Dădea sens persoanei lui, energia lui înăbușită care putea fi eliberată în mișcări bruște, cicatricele, mândria și gloria lui neînfricată. Oglinzile camerei i-l ofereau din toate unghiurile. Pielea lui părea turnată peste silueta lui, scoțând la iveală mușchii puternici și liniile tendoanelor și ale oaselor. Era un studiu în întuneric și lumină, albul umerilor și al șoldurilor, un contrast puternic cu părul închis de pe piept și dintre coapse. Avusese dreptate că el ar putea conduce o încăpere întreagă chiar și dezbrăcat.

Îl înțelegea mai bine acum. Nu avusese dreptate crezând că înșelăciunea ei îl va răni mai puțin decât loviturile lumii ori jignirile familiei. Avea nevoie să creadă în bunătate, acest bărbat care se credea al diavolului. Ceea ce nu trebuia ea să rănească era capacitatea lui de a crede în bunătate.

Will se cufundă în căldură și o lăsă să îl învăluie. Fusese nevoie de multă hotărâre pentru a nu o împinge pe patul acela luxos și a nu-i trage cordonul de la halat. Se felicită singur pentru cumpătare.

Ea își trase un taburet, își trecu degetele prin părul lui și începu să îi maseze capul în jurul urechilor, tâmplelor, cefei și umerilor încordați.

– De unde știi să faci asta?

- O bătrână m-a învățat șiretlicul... în Troia, un talent util pentru acele zile în care Paris era într-o stare proastă.

- Am crezut că era iubitul tău veșnic fermecător.

- Tu ai impresia că știi povestea.

- Deci spune-mi despre latura „nefermecătoare" a lui Paris.

Avea nevoie de o distragere a atenției de la partea din corpul său care deja bătea cu un puls constant de dorință. Nu se gândise ce o să facă atunci când apa avea să se răcească inevitabil. Să stea acolo până părțile intime îi intrau la apă?

- Când lustruia armuri? Ăla era Paris îmbufnat. Se bosumfla și se distanța de fiecare dată când cineva îi punea la îndoială calitățile de soldat. Avea cincizeci de frați care rareori îi respectau eforturile în război.

- Cum și-au permis?

- Îl nedreptățești, ca toți ceilalți. Era rapid și precis cu lancea, un pic prea ostentativ în armura lui, dar toți troienii își iubeau aurul, știi. Aveau găleți întregi.

- Ai învățat o mulțime de lucruri în Troia.

Mâinile lenețe care desenau cercuri pe capul lui păreau că trag de sfori invizibile atașate de mădularul său.

- Un om ar putea înnebuni în spatele zidurilor fără să studieze - oameni, acesta era subiectul meu.

- Virtuțile sau defectele lor?

- Vocile lor, cine erau cu adevărat.

Will râse în sine la ce pereche nebună erau. Elena, gângurind întruna despre Troia, în timp ce el se gândea la următoarea mișcare a Lordului Împingemaimult.

Când nu mai putu să îndure, se ridică pur și simplu și păși afară din cadă, o ridică de pe taburet și merse cu ea spre patul imens. Îi dădu drumul grămadă și trase cordonul ce ținea strâns halatul de mătase.

Elena se rostogoli de lângă el râzând, dezbrăcându-se de veșmântul larg pentru a sta întinsă, dezbrăcată, pe cuvertura albastră. Era tot ce Will își amintea din prima noapte, tot ce îl înnebunise zile întregi.

Se șterse și uscă cu prosopul și azvârli la o parte cuverturile, așezându-se în pat lângă ea. Ea își dădu jos de la gât sfoara și i o întinse, o ceremonie solemnă a încrederii. El o puse pe dulap.

Stăteau pe o parte, cu fața unul la celălalt. El privea în ochii căprui adânci, întunecați de dorință. Vârfurile părului ei ciopârțit i se încrețeau ușor în jurul feței de la căldura aburindă a băii. Sânii pe care Will făcuse tot posibilul să îi uite se ridicau rotunzi și liberi, cu doar o linie roz fină unde prinsoarea din material îi strânsese carnea.

Întinse o mână ce se temea că are un mic tremur și cuprinse un sân rotund, neted. Fineța sa îl ameți. Își desfăcu degetele și își coborî palma pe corpul ei până la adâncitura taliei și înapoi în sus peste curba șoldului, ca apoi să o la în jos pe coapsă, în spatele genunchiului.

Îi putea auzi respirația agitată, inegală, deși stătea nemișcată sub atingerea lui. Will își îndreptă palma în sus și trecu cu degetele în apoi pe interiorul coapsei către valea dintre coapsele ei și în sus pe abdomen. Apăsă palma pe pântec, degetele împrăștiate peste buclele ei auriu-închis, în contrast cu pielea ei palidă.

– Îl ai pe Lord Împingemaimult, Elena, nu pe Paris, dispus să moară pentru dragoste. Eu voi oferi plăcere și pasiune, nu dragoste.

Elena știa că ar fi trebuit să se simtă rușinată, expusă, înspăimântată, dar nu simțea nici unul dintre acele lucruri. Se simțea la fel de puternică precum Afrodita însăși. El avea nevoie de ea. În acest moment avea nevoie de ea ca de aer. Toate membrele i se bucurau de puterea acestui lucru.

Știa că puterea se va muta de la ea, că în final zeița presupunea neajutorare înainte de dorință. Dar cum Elena rezistase, și ea va rezista. Zâmbi către el.

Will o urmări zâmbind într-un fel la care nu se aștepta de la o virgină, ca și cum știa ceva ce el nu știa.

Îi va arăta el că povestea cu Lord Împingemaimult nu însemna nimic. Se întinse, îi prinse talia și îi trase corpul în sus, lipit de al său, modelând-o după el, cu sânii striviți de pieptul lui, ridicându-i piciorul peste șoldul său astfel încât mădularul înghiontea faldurile intimității ei. Își coborî gura peste a ei.

Ea își deschise buzele pentru a primi contopirea mai completă pe care o cerea el și își împleti membrele cu ale lui.

Dură câteva minute ca el să realizeze că strategia lui nu funcționa. În loc de o fecioară roșind, jignită de gustul, de mirosul și de fierbințeala îmbrățișărilor carnale, era în pat cu un partener doritor și atent. Își ridică gura de pe a ei.

– Ne putem opri acum. Tehnic, rămâi virgină, iar eu nu recomand testarea mai departe a graniței dintre virginitate și experiență.

Căzu pe spate lângă ea, sângele pompând ca un motor cu aburi.

Respirația ei, ca a lui, era neregulată. Sânii se ridicau și coborau cu fiecare expirare caldă. Pielea ei aurie era înroșită, iar sfârcurile, lucind de la atenția lui, stăteau ridicate ca două vârfuri dulci.

– Ai ceva cunoștințe să iei cu tine înapoi la cealaltă viață a ta după ziua de mâine. Poate o să vrei să îl adaugi pe Lord Împingemaimult în poveștile tale.

Will spusese un lucru dur. Făcea din actul lor de a face dragoste o farsă, o lecție.

Răceala lui scoase din ea zâmbetul acela, dar Elena se ridică, având picioarele îndoite sub ea. Will nu se putu abține; întinse o mână pentru a cuprinde un sân, pentru a ține acea plenitudine tremurândă în mâna sa.

Ea îngenunche deasupra lui și își trecu mâinile peste piept și abdomen și în jos pe coapsele lui. O văzu aruncând o privire la mădularul lui pulsând, tentată să atingă și acolo. El ar fi râs la acea ezitare de fecioară, dar ea se aplecă și îi sărută coastele. Sânii ei îi atinseră pieptul și mădularul.

„Nu. Să nu mă vezi. Să nu îmi vezi nevoia. Nu te oferi cu atâta generozitate."

Săruturile ei se schimbară, iar el știu că adevărata femeie, persoana din spatele măștii, îl sărută. Înțelese ce se întâmpla cu fata din spatele măștii – renunța la demnitatea ei pentru el.

Will se ridică și îl lăsă pe Lord Împingemaimult să preia controlul, împingând-o înapoi pe spate, sărutându-i buzele, sânii, abdomenul, mângâindu-i buricul cu degetul și coborând pentru a-i mângâia despicătura, până când Elena se arcui sub atingerea lui. Se opri, se rostogoli înapoi și se ridică pe picioare tremurânde

lângă pat pentru a deschide un sertar al dulapului de unde și scoase un prezervativ.

– Nu așa se termină, nu? întrebă ea spre spatele lui.

– Deloc. Doar pregătesc ceea ce urmează.

Se întoarse cu obiectul în mână și văzu cum bucuria dispare din ochii ei. Și simți cât de nerezonabil era să regrete dispariția acelei priviri.

– Doar susțin industria locală – este un depozit de prezervative peste drum.

Elena rămase întinsă pe cearșafuri, corpul ei pulsând cu viață, spiritul ei înălțat momentan ținut în frâu.

Când împlinise cincisprezece ani, stătuse invincibilă pe o stâncă, în bătaia unui vânt de octombrie, lăsându-l să-i fluture fustele și pelerina și să o înalțe. Dar vântul capricios se oprise, iar ea abia se trăsese înapoi de pe marginea stâncii, la timp.

– În sfârșit simți gustul realității, Elena?

Will se întoarse cu spatele la ea, prinzând afurisitul obiect de mădular, legând funda frivolă cu o eficiență nemiloasă. Privi peste umăr la fața ei, ascunsă momentan.

– Eu nu aduc bastarzi pe lume.

Se rostogoli înapoi peste ea, prinzându-i mâinile deasupra capului cu una din mâinile sale, sărutându-i sânii și ducând cealaltă mână să tachineze din nou locul pe care îl pregătise pentru împreunarea lor.

– Tot va fi plăcere, îți promit.

Elena se deschise pentru el. Aceasta era neajutorarea pe care o presupunea zeița. El putea fi rațional, se putea retrage și gândi la lumea de dincolo de patul pe care îl împărțeau, în timp ce ea nu putea, corpul ei protestând pentru o finalizare pe care el trebuia să i-o ofere. Se abandonă plăcerii. Domnișoara Cedează, într-adevăr.

Își strecură mâna sub ea, ridicându-i corpul către al lui, și se înfipse adânc în ea. Îi auzi icnetul la durerea actului și se opri. Apoi începu o mișcare lentă și, pe măsură ce creștea în intensitate, Elena descoperi ultimul secret pe care zeița avea să îl ofere, secretul puterii misterioase a dragostei în sine – în neajutorare, un om devenea complet viu.

Plăcerea veni și îi umplu trupul.

El se întoarse din nou, pentru a-și scoate prezervativul, bariera ce oprise să se elibereze așa cum făcuse ea.

– Dormi. Te trezesc mâine când e vremea. Ai cuvântul meu.

El ridică șnurul cu cheia de fier. Simți cheia rece în mâna lui și o văzu pe Elena tremurând când i-o puse în jurul gâtului și lăsă fierul să cadă peste sânul ei.

Elena strânse pumnul în jurul fierului rece. Își simți inima rănită, dar numai de cât de tare bătuse. Sentimentul avea să treacă.

Will trase cuverturile peste ea și se strecură în camera interioară. Dacă avea de gând să o ducă și să o scoată în siguranță din bârlogul lui March, era înțelept să studieze din nou schițele lui Harding.

Capitolul 16

Will aprinse din nou lămpile după ora două. Deși lambriurile antice ale camerelor lui înăbușeau zgomotele clopotelor bisericilor din apropiere, în acea noapte auzise dangătul fiecărei ore.

Ea nu se trezi imediat, regina lui adormită, și Will își permise plăcerea de a o privi în timp ce se îmbrăca. O luase din mijlocul unor oameni josnici fără vreo idee despre adevărata ei valoare. Până și el, care oferise o sumă imprudentă pentru a o recupera din mâinile lor, îi subestimase adevărata valoare.

Era mult mai curajoasă decât el, pentru că îl înfruntase pe March doar cu inteligența și deghizarea ei de regină. Obstacolele nu o opriseră, nici el cu batjocura sau dorința lui. În seara asta, el avea să își folosească priceperea și instinctele pe care și le perfecționase ca spion și ca polițist, pentru a o ajuta să reușească în misiunea ei.

Îi puse mâna pe umărul atât de cald și de mătăsos că aproape îl făcu să geamă, iar ea deschise ochii, acei ochi căprui-închis cu pete aurii și violet ca de regină, care păreau să îl știe mai bine decât se știa el însuși.

– A venit timpul?

El încuviință din cap.

Ea se ridică fără falsă modestie sau fără să se ascundă și începu să se îmbrace.

– Sper că nu te aștepți la vreo etalare subită de galanterie.

– Doar la planul nostru.

Ea luă bucata de pânză din grămada de haine și își legă sânii.

La ușa către stradă, câinele mârâi încet, iar ea făcu animalul să tacă doar cu un singur cuvânt.

Will o prinse de braț.

– Un sărut pentru noroc, drăguță?

Ea se ridică pe vârfuri și îi întâlni gura. Se desprinse prima și păși pe strada întunecată.

•

Pe strada din spatele bordelului lui March, Will Jones îi reaminti:

– Regulile mele, drăguță.

Cheia pe care Elena o furase deschise o ușă de la nivelul inferior către bucătărie. Will Jones intră înaintea ei, mișcându-se rapid și si gur, în timp ce ea se opri pentru a se obișnui cu întunericul. Focul din cămin lumina mese, scaune și dulapuri. Pentru un moment, nervii ei zdruncinați o ținură pe loc. Dacă s-ar fi mișcat, s-ar fi lovit de ceva. Singurul motiv pentru care se afla în Londra se rezuma la această șansă de a-și salva mama. Trebuia să se gândească la asta și nu să se lase pradă fricii. I-ar putea întâlni pe oamenii lui March, dar Will Jones era înarmat, iar dacă el îi arătase pumnalul din mânecă însemna că avea și alte arme ascunse în alte locuri.

De la bucătărie, un coridor se bifurca spre stânga ducând într-un hol lung și întunecat chiar pe sub casă, care ducea într-un mic pasaj către baza unor scări. Will Jones deschise un dispozitiv de cositor care scoase o singură rază de lumină de lumânare. Lumina dezvălui un rând de uși închise și blocate cu zăvoare de-a lungul peretelui interior. Pe una din uși două lacăte atârnau de zăvor. Deși Will Jones respinsese ideea beciului ca loc în care se găseau documentele secrete ale lui March, se uită cu atenție de-a lungul pasajului până să urce scările către casa principală.

La primul nivel, se strecurară prin întuneric trecând pe lângă un dormitor din spate. Elena știa că el număra fiecare pas, bazându-se pe desenele lui Harding. Se opri, iar Elena simți cum spațiul din jurul lor se schimbă. El o prinse de mână în momentul în care ea recunoscu locul ca fiind puțul întunecat din amintirile ei încețoșate.

Rămaseră în umbră între două coloane pale de marmură. Lumina slabă cădea de pe candelabrele aflate mult deasupra lor, acolo unde balustrada marca ultimul etaj. Amintirile Elenei o făcură să se gândească pentru o secundă la un moment când ea se aplecase peste acea balustradă. Odată ce ochii i se obișnuiră, putu să vadă că acea cameră era o bibliotecă, nu un puț, înălțimea sa dublă fiind susținută de opt coloane maiestuoase, cu segmentele curbate dintre ele pline de cărți de sus până jos. Priveliștea dădea sens comentariului

obraznic al lui Nate Wilde, că își petrecea timpul în bordel citind cărți într-o bibliotecă.

La naiba! March a cumpărat locul ăsta pentru bibliotecă.

Will Jones întinse mâna în întuneric pentru a lua o carte. Cărțile erau înghesuite, iar el reuși să scoată una din rândul ei. Îi înmână Elenei cutia cu lumină și întoarse cartea în mâini, deschizând-o și fluturându-i paginile. Paginile erau tăiate. Cartea era reală. O luă de cotor și o scutură ușor. Nimic. Luă alta și încet, cu grijă și fără zgomot repetă mișcarea.

La capătul primului rând, o scrisoare căzu dintre paginile cărții. Will se dădu înapoi pe coridor și ținu scrisoarea în lumina dispozitivului, citind rapid. Se uită de la scrisoare către cotorul cărții din mâna lui.

– Este un sistem de arhivare infernal. Și totuși, alfabetic. March are probabil sute de documente depozitate aici. El îi arătă cum prima literă a semnăturii se potrivea cu prima literă a numelui autorului de pe cotorul cărții. Știi unde să găsești ceea ce cauți.

El își ridică mâna ținând degetele desfăcute. Era semnul lui. Cinci minute. Îi promisese cinci minute singură. Lumânarea nu avea să țină mai mult. Atunci când avea să se stingă, cu sau fără el, cu sau fără ceea ce căuta, Elena trebuia să îl găsească pe Harding la locul de întâlnire stabilit. O făcuse să jure. În acea oră întunecată înainte de zorii zilei nu existaseră sărutări, nici atingeri.

Acum el îi dădu dispozitivul cu lumină. Era o reamintire, acea lumânare, de cât de mică era șansa să își salveze mama. El păși înapoi în întuneric și dispăru. Ea nu auzi nici un sunet.

Elena se întoarse către pereții bibliotecii, mișcându-se cu grijă, citind cotoarele. La jumătatea camerei, își dădu seama că R, litera de care avea nevoie, era în spațiul de deasupra uneia dintre deschizăturile dintre coloane. Se uită în jur pentru o scară, dar nu găsi nici una, deși văzu șina de metal de care o asemenea scară s-ar fi agățat. Nici o scară. O făcu să se îndoiască de teoria lor. Poate era altfel de sistem, nu nume, ci numere. Luă un volum scris de Papă, îl trase din spațiul înghesuit și scutură ușor paginile. O scrisoare fâlfâi la picioarele ei. Elena se aplecă să o ridice și citi semnătura. *Palgrave*.

Se întoarse către cameră atunci, cercetând mobila – un birou greu, două fotolii, un scaun fără spătar și un sfeșnic înalt. Chiar și urcată pe un scaun, nu putea ajunge la înălțimea necesară. Se forță să se uite din nou. Nimic. Trase încet aer în piept. Nu putea să fie așa de aproape și să dea greș. Se întoarse către rafturi, își puse piciorul pe un raft cam la șaizeci de centimetri deasupra podelei, se apucă de raftul de deasupra cu ambele mâini și se trase. Rafturile țineră.

Nu putea să se cațăre și să care lumina. Coborî, poziționă unul din fotolii lângă raftul țintă și așeză suportul lumânării pe el, agățând lumina cât mai sus posibil. Apoi începu să se cațăre din nou. Când puse piciorul pe al cincilea raft, se simți ametită din cauza înălțimii. Brațele îi tremurau din cauza efortului, iar sub ea micuța lumină începu să pâlpâie.

Inima îi bătea foarte tare în urechi. Voci îi împuiau capul. Părea să își audă tatăl spunând: „O, slăbiciune, numele tău e femeie", mama ei murmurând o rugăciune, și „drăguță" spus sec de Will Jones. Își rezemă fruntea de raft și își scoase batjocura bărbătească din cap. Doar mama ei conta acum. Deschise ochii și citi cotoarele cărților de deasupra deschiderii. Reeve, Reynolds, Richardson, Robertson, Rousseau, Rymer.

Lumina licări din nou. Dacă March avea scrisorile mamei ei, erau cel mai probabil băgate într-una din acele cărți, și avea o singură șansă de a alege. Rousseau. Era aproape cea mai îndepărtată de ea. Se dădu cât mai aproape de marginea deschiderii și se întinse până ce degetele care o susțineau începură să doară și umărul stâng trosni ușor. Degetul mijlociu al mâinii ei drepte atingea cotorul cărții lui Rousseau.

Se întinse și mai mult, în ciuda durerii din umăr. Cu unghia agăță cartea de deasupra cotorului și trase până se mișcă. Continuă să tragă de ea până ce o prinse în mână și o trase afară. Când mâna ei stângă tremurândă dădu să cedeze, rezemă cartea pe marginea raftului și se prinse cu ambele mâini.

Will se mișcă repede. Mintea lui era neîmpăcată, pentru că trebui să o lase singură pentru cele cinci minute promise. Gânduri despre Leary, Față-de-Cărămidă și March îl distrăgeau. Nu credea

că March părăsise Londra. Disperarea Elenei era un semn că March era aproape și începuse să devină imprudent în eforturile de a stoarce bani de la cei pe care îi avea la mână. Pe oricine voia Elena să salveze, nu era una din victimele obișnuite ale lui March. Iar Castle care dădea târcoale prin cartier era un semn că Bow Street, prin intermediul lui March, ascundea ceva urât. Lui Will nu îi plăcea cum se legau detaliile.

Coborî pe scările din spate, trecu prin bucătărie și în pasajul lung în mai puțin de un minut, după socoteala lui. Nu avea să o lase singură o secundă mai mult decât promisese.

Toate ușile de-a lungul pasajului aveau zăvoare simple atât sus, cât și jos, cu excepția celei pe care o văzuse mai devreme, unde zăvoarele fuseseră dublate de lacăte. Zâmbi în întuneric. Un amator întotdeauna își însemna ascunzișul. Își băgă șperaclul în primul lacăt și apoi în celălalt și intră în întunericul și mai adânc al unei cămăruțe. Mâna lui întinsă atinse imediat o stivă de lăzi.

Will își liniști mintea concentrându-și toate simțurile, în timp ce mâinile lui lucrau să numere lăzile. La un moment dat, în cameră trebuie să fi fost depozitate beri mici și alcool. Alcool stătut era mirosul care domina încăperea, alături de umezeală și mucegai. Apoi era mirosul lemnului proaspăt tăiat care venea de la lăzi și mirosul paielor de împachetat. Mai era ceva. Will aștepta ca creierul lui să își dea seama de celelalte mirosuri ascunse de cele puternice. Sub mirosul de paie era alt miros pe care îl știa foarte bine – vaselină pentru pușcă.

Numără cel puțin douăzeci de lăzi, în rânduri de câte patru, în grămezi de câte cinci. Acestea umpleau camera în așa fel încât Will nu putea să se strecoare pe după ele. Scoase cuțitul din mânecă și înfipse vârful la capătul unei șipci, acolo unde întâlnea colțul cutiei. Desfăcu șipca și băgă mâna printre paie, unde găsi o tijă rece de metal, cel mai bun prieten al soldatului britanic. Duse mâna până la pat, măsurând, verificându-și suspiciunile legate de modelul puștii. Optzeci de centimetri, mai mult sau mai puțin. Nu era îndoială. Lungimea, adâncitura specifică din mâner indica pușca drept Baker.

March vindea arme. Către cine era întrebarea.

Mâna lui Will tremură puțin în timp ce împinse șipca înapoi la locul ei. Mai deținuse informații periculoase în Spania, în Franța,

dar nu în centrul Londrei. Înainte, ar fi știut exact unde să se ducă cu asemenea informații. Aici, își punea întrebări. Ce știa Castle? Cine plănuia să folosească asemenea arme împotriva cui în inima Londrei? L-au condus pe Castle cumpărătorii la March? Întrebările se înmulțeau în mintea lui în timp ce își acoperea urmele. Se strecură în pasaj, închise ușa în spatele lui, puse lacătele la loc, cu mișcări rapide și ferme. Trebuia să o scoată pe Elena din locul acesta până să aducă autoritățile.

Ajunse la capătul scărilor, auzi plesnitura puternică a unei cărți lovind podeaua de marmură. „Elena." Mai rapid decât crezu că putea să se miște, ajunse la ușa bibliotecii.

Prea târziu. Ea atârna de mâini tremurânde la jumătatea rafturilor. Lumânarea pâlpâind din dispozitivul ei proiecta umbra Elenei pe cotoarele cărților. Will se uită la ele și văzu o carte lipsă de pe raftul de deasupra deschiderii din dreapta ei. Ea o luase doar pe aceea. La naiba, și era doar o amatoare.

– Ce hoț ambițios! spuse tărăgănat o voce bărbătească.

March aprinse lampa de pe birou și păși în mijlocul bibliotecii, fața lui netedă fiind luminată clar. Will se trase înapoi în întunericul pasajului. Arhitectura bibliotecii nu îi oferea nici o cale să înconjoare biblioteca pentru a veni în spatele Elenei sau al lui March.

– Nu ai unde să fugi, așa că cel mai bine cobori, băiete.

March era îmbrăcat de drum, într-un pardesiu, pălărie și ghete. Se potrivea teoriei lui Will cum că omul aduna cât mai multă marfă până să părăsească Londra.

Măcar March credea ca ea era băiat. Pentru moment.

Când picioarele ei atinseră podeaua, se clătină lângă rafturi, se redresă și se întoarse cu fața spre March. Ea nu se afla direct în lumina lămpii, dar Will văzu tremurul ce o încerca. Cercetă podeaua după cartea lipsă. Un volum subțire și roșu stătea deschis pe podeaua din marmură, la baza raftului de pe care căzuse. Oare își recuperase scrisorile?

Ea deschise gura și se auzi accentul lui Nate Wilde.

– Nu-s hoț, dom'le. Doar citeam. Aveți o bibliotecă frumoasă, dom'le.

– Totuși, este cam târziu pentru citit și cam știi exact ce vrei să citești, nu-i așa?

March se apropie de ea, blocând-o, privirea lui îndreptându-se către fotoliul poziționat ciudat și lumânarea lui Will care atârna de dispozitiv. În momentul în care privirea lui March își schimbă direcția, Elena se duse către cartea căzută. Inima lui Will bătu cu putere. La naiba! Avea să se dea de gol din cauza acelor hârtii nenorocite. Singura șansă ca March să o lase să plece era să pretindă că hârtiile nu sunt importante, iar fața ei spunea clar că acele hârtii înseamnă totul pentru ea.

În clipa aceea March găsi cartea lipsă din alinierea lui perfectă. Nu era nici urmă de îndoială că știa exact ce volum lipsește. Will citi calculele din privirea lui. Încă puțin și ar rezolva misterul identității hoțului.

În acel moment lumânarea din dispozitivul lui Will fâsâi, pâlpâi și se stinse. Elena reacționă și se aruncă într-o parte, lovind cu piciorul cartea și trimițând-o de partea cealaltă a camerei cu un șuier pe marmură.

Instinctul îl făcu pe Will să se aplece imediat ce piciorul ei atinse cartea, oprindu-i alunecarea prin întuneric și ridicând-o. O scuturâ și două scrisori pe hârtie scorțoasă cu parfum de liliac căzură în mâna lui. El le băgase deja în mânecă înainte ca March să o apuce pe Elena și să îi dea un dos de palmă peste față, făcând-o să cadă la pământ, lăsându-l pe Will fără nici o opțiune bună.

El păși în cameră în timp ce ea cădea în urma loviturii. Ținea volumul în mâna întinsă, controlând o furie ce amenința să îl orbească.

– Bună seara, March, văd că mi-ai întâlnit ucenicul neîndemânatic. Căutai ceva să citești?

Will așeză cartea pe marginea biroului și își puse mâna pe ea. Captase atenția lui March pentru moment. Elena se ridică, privirea ei disperată fixată pe volumul subțire. Ochii ei șocați nu puteau să înțeleagă trădarea lui.

Lovitura îi aruncase pălăria de pe cap, dar Will avea atenția lui March și intenționa să o păstreze.

– Jones. Încă o dată invadezi spațiul privat al unui domn. March îl măsură de sus în jos. Nu mai lucrezi în poliție, nu-i așa? Nu mai

ai autoritate, nici un baston cu o coroană aurie pe el. Ești doar un hoț pe care pot cere să fie arestat. Și deportat. Sau spânzurat. Tu și... complicele tău.

Will își apăsă palma peste carte.

– S-ar putea să nu ți se pară convenabil să aduci poliția aici în seara asta, March. Bow Street este cu ochii pe tine. Ei cred că ascunzi ceva de interes pentru guvern.

– Jones, tu și fratele tău îmi subestimați influența asupra guvernului.

– Nu cred, March. Suntem doar curioși despre natura acelei influențe.

Era genul de conversație cu un bătăuș, pe care Will o avusese des pe parcursul vieții. Era deja plictisit de ea. Dacă nu ar fi trebuit să îi distragă atenția lui March de la Elena, ar fi încheiat-o.

Trebuia să îl provoace îndeajuns pe March ca el să se îndrepte spre Will, pentru ca fata să poată fugi. Dar ea nu se mai mișcă. Privirea ei era fixată pe cartea de sub palma lui Will. El repetase intenționat numele lui March. Deci ea știa cu cine se confruntă.

– Jones, oamenii ca voi nu sunt în stare să aprecieze acțiunile caritabile pe care eu și Bredsell le facem.

– March, dacă te-ai opri la filantropie, aș fi bucuros să las asta în mâinile tale. Ceea ce găsesc inacceptabil sunt... crima, șantajul, furtul și... trădarea.

Trădarea îi captă atenția lui March. Will își ridică palma și mișcă ușor cartea sub degetele lui, ca un farsor care încearcă să le distragă atenția spectatorilor, păcălindu-i să îi urmărească mișcarea mâinii.

– Jones, ai cea mai plictisitoare metodă de a-mi întrerupe treburile și de a te amesteca în planurile mele. Serios, chiar mă plictisești.

March își mută privirea de la carte la frânghia pentru clopoțel.

Will se uită la Elena. „Fugi." Tot ce primi în schimb fu privirea plină de furie a trădării.

Undeva, un clopot sună și în pasaj se auziră pași rapizi. „La dracu'!" Leary și Față-de-Cărămidă intrară în cameră, primul un pistruiat plin de răutate, iar celălalt, un grăsan cu picioare umflate. Cel din urmă avea un pistol. Îl îndreptă către Will.

– E timpul să îmi fac plecăciunea, Jones, și să plec. Londra nu mi se mai potrivește. O să te mai deranjez pentru carte și am să îmi văd de drum.

Fata încremeni, atrăgând privirea lui Leary. Will simți cum stomacul i se încleștează. Bătu ușor cu degetele pe carte. Atât timp cât March credea că scrisorile sunt încă acolo, ea era în siguranță. Will își putea face griji pentru Leary și Față-de-Cărămidă după aceea.

– O ediție princeps rară, nu-i așa?

– Doar ceva de citit pentru drum.

March încuviință către Leary, care păși în spatele lui Will și îi prinse mâinile într-o prinsoare exagerat de strânsă.

– O să-mi las oamenii să se ocupe de intruși. Oricare ar fi defectele lui, domnul Leary este un farmacist eficient. Sunt sigur că în grija lui nu veți mai simți nici o durere.

– Așa a murit și fratele tău, March? Drogat și împins pe scări?

– Jones, se cunosc anii trăiți în mahala. Tu chiar nu știi cum să le vorbești celor superiori ție.

March luă cartea și o puse în buzunarul paltonului.

Toată atenția Elenei era la carte, iar situația se înrăutăți când March se întoarse și prinse acea privire.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am să-ți iau asistentul cu mine.

Din doi pași, ajunse la ea și o prinse de mână, expresia lui schimbându-se când simți carnea de femeie din prinsoarea lui.

Will se forță să vorbească calm:

– Este neimportant, March. Aruncă-l în mare și scapă de el.

– Asigurare, Jones.

March se uită atent la ea, iar inima lui Will se opri.

– Domnule March, nu m-ai da pe mâinile poliției doar pen' că-ncercam să citesc și io o carte, nu-i așa?

Mimica era perfectă, destul cât să îl facă pe March confuz.

– Încă un cuvânt, îi spuse, și o să rămâi fără limba aia mincinoasă.

– Nu-l asculta, Troy! Țipă cât te țin plămânii. Ai încredere în mine.

Will speră ca ea să înțeleagă.

Capitolul 17

Acelea fură ultimele lui cuvinte pe care ea le auzi în timp ce March o trăgea după el prin casă. Will Jones voia ca ea să țipe ca să îl atenționeze pe Harding, dar dacă acesta ar fi intervenit, March ar fi scăpat cu scrisorile mamei ei. Ea îl lăsă să o târască prin grădină către o birjă care aștepta. March deschise portiera cu o smucitură și o împinse pe treaptă. Doar pentru o secundă, Elena se prinse de acoperiș, împotrivindu-i-se, încercând să îi facă semn lui Harding să o urmărească.

– Repede, îi spuse March birjarului. Bread Street.

Ea îl văzu pe Harding ridicându-se de unde era ascuns și pornind după ei. March se întoarse și trase cu pistolul. Urechile îi țiuiră în timp ce Harding căzu la pământ. Aproape că țipă, dar March o apucă de mână și i-o suci. Birja o luă din loc și ea căzu pe bancheta îngustă. March se aruncă lângă ea. Trăsura se înclină când birjarul luă curba.

March o apucă de bărbie și îi întoarse fața către a lui.

– Ei bine, domnișoară, hai să nu ne mai ascundem după deget, ce zici? Dintre toate tinerele care puteau ajunge în patul unuia dintre bastarzii Jones, tocmai o fecioară cu o educație impecabilă ca tine! Dar probabil sângele tău nu este așa de curat, până la urmă. Poate este un caz în care fiica îi calcă mamei pe urme.

Ea îl scuipă în față.

El își șterse scuipatul de pe obraz și își trase pumnul.

Elena se aruncă către peretele trăsurii. Pumnul lui March îi lovi umărul, în timp ce obrazul stâng i se lovi de rama birjei și se răni. Simți sânge.

El o ridică.

– Ce imprudent din partea ta. Eu sunt salvatorul tău, draga mea. Fără mine ai fi pur și simplu amanta de care Will Jones s-a descotorosit. Scandalul, cred, ar omorî-o pe mama ta și l-ar ruina pe tatăl tău.

Cine l-ar mai asculta predicând despre moralitatea fem
propria fiică a căzut în dizgrație?

Elena nu spuse nimic. Sub sângele și tăietura de pe obraz sim
o usturime mai puternică, precum niște ace sub piele. Nici un tro
ian păcălit de zei și dus spre moarte între zidurile citadelei nu fusese
păcălit de soartă mai mult decât fusese ea păcălită de Will Jones
Prima ei greșeală de a se arăta la bordel fusese doar un calcul greșit
din partea ei, dar să se încreadă în Jones fusese o greșeală colosală
a inimii ei.

Se chinui să respire în ciuda apăsării teribile din piept. March avea cartea cu scrisorile mamei ei în buzunarul paltonului. Trebuia să se gândească doar la asta. Nu își permitea să se gândească deloc la trădătorul ei.

– Te știu, viconte, sâsâi Leary în urechea lui Will în timp ce Față-de-Cărămidă ținea pistolul.

Față-de-Cărămidă cu un pistol nu era de bine. Leary avea de gând să îl ucidă încet pe Will, dar Față-de-Cărămidă ar putea-o face doar pentru că degetul lui era prea gros pentru trăgaci.

– *Bien sûr.*

– El e bogătanul care o furat-o pe fată?

Mintea înceată a lui Față-de-Cărămidă se prinse.

– El e, Noakes.

– Îs bucuros să-l fac să sufere pentru dumneavoastră, dom'le Leary.

Will nu se răzvrăti împotriva strânsorii vânoase a lui Leary, ci își ținu privirea la Față-de-Cărămidă, Noakes, care avea pistolul. Într-un final, idiotul îl puse jos pe masă.

– Țineți-l bine acu', dom'le Leary.

– Rupe-i coastele pentru mine, Noakes.

– Coastele să fie.

Uriașul veni în fața lui Will și zâmbi. Încă zâmbea când pumnul său drept lovi coastele lui Will. El văzu stele albe în fața ochilor. Se lăsă greu în prinsoarea lui Leary și, în ciuda durerii, își luă avânt cu piciorul, lovindu-l pe Noakes în boașe, chiar în momentul când acesta își trase pumnul pentru a-l mai lovi o dată.

Noakes se îndoi, cu mâinile pe testicule, un șuierat ieșindu-i pe gură. Se clătină, dându-se în spate și căzu. Leary începu să îl insulte, dar Noakes nu se ridică.

Will lovi în spate cu capul, nimerindu-l pe Leary în nas și auzi cum cartilajul se rupe. Leary îi dădu drumul. Will se rostogoli departe de picioarele lui Leary, ducând mâna la cuțitul pe care îl avea în gheată. Se ridică în picioare.

Leary se rezemă de rafturile cu cărți, presându-și mâneca la nas pentru a opri sângele care curgea, cu mâinile însângerate și privirea turbată de furie.

În clipa următoare îl atacă pe Will, încercând să ia cuțitul. Mâinile lui nu reușiră să îl prindă, iar Will îl făcu să se dea înapoi, lovindu-l cu umărul în stomac și întinzându-l pe birou, cu capul atârnându-i pe margine. Will tăie cu lama cuțitului la subrațul vestei și cămășii lui Leary și legă mâna liberă și plină de sânge a acestuia de mânerul unui sertar, cu eșarfa lui, țintuindu-l neputincios de birou.

Îl lăsă pe Leary urlând după Noakes în timp ce alerga prin casă, fiecare gură de aer înjunghiindu-l de durere.

Îl găsi pe Harding întins în mijlocul drumului și căzu în genunchi lângă el. La atingerea lui Will, acesta deschise ochii și ridică ușor capul.

– Doar o zgârietură, domnule. March a luat-o cu el.

„Unde?" cuvântul i se opri în gât.

– Bread Street.

„La școală." Will realiză că putea vorbi din nou.

– Harding, poți să te duci la Castle? Sunt mai mult de douăzeci de lăzi cu puști Baker în pivnița lui March, doi angajați nervoși și nimeni de pază.

Harding încuviință din cap, iar Will plecă. I se păru că îl aude pe Harding spunând ceva când dădu colțul.

Kit se uită peste marginea acoperișului să își vadă oamenii puși să spioneze la locurile lor. Era o oră de liniște, ultima oră din noapte înainte să înceapă să apară pe străzile Londrei căruțele îndreptându-se spre piețe. Era foarte frig. Kit fluieră ca o pasăre și auzi răspunsurile, unul câte unul, venind din locurile lor de-a lungul clădirii.

Băieții lui erau gata, înarmați cu un plan și buzunarele pline de pietre. Lark găsise un fel de cuțit, un obiect ruginit pe care îl culesese de pe malul râului când avusese apele mici în septembrie, și care nu fusese încă folosit.

Planul lor să îl salveze pe Robin fusese întârziat de atacul asupra școlii. Kit se gândi cu atenție la semnificația atacului. De atunci, lucrători reparau geamuri și pereți. Oamenii aceia vorbeau despre frica lui Bredsell și despre distrugerea minuțioasă a bibliotecii. Nimeni nu crezu explicația lui Bredsell cum că vina ar fi fost a unei bande rivale.

Kit dădu semnalul. Ghetele îi atârnau în jurul gâtului, iar uneltele se aflau într-unul dintre buzunarele adânci ale paltonului de velur. Traversă acoperișul și se lăsă să alunece până la peretele înalt dimprejurul școlii și merse cu picioarele goale lungimea înghețată a acestuia până la marginea clădirii, prinzându-se de țeava de metal pentru a urca pe acoperișul școlii. Alergă ușor de-a lungul acoperișului până la prima lucarnă și încercă geamul. Închis, după cum se aștepta. Lovi geamul deasupra mânerului, spărgându-l cât să bage mâna să răsucească mânerul și să deschidă larg fereastra. Intră și închise geamul repede. Inima îi bătu puternic pentru scurt timp, simțind imediat cum pereții din jur și tavanul de deasupra îl sufocă. Dar rămase nemișcat să audă dacă cineva fusese trezit de geamul spart. Murmure, sforăituri și ușoara respirație a celor care dormeau întrerupeau liniștea.

Știa cum erau aranjate camerele de dormit pe baza a ceea ce îi povestise Lark. Băieții dormeau de la cei mai mari la cei mai mici, de cele mai multe ori câte doi în pat. Micul Robin s-ar fi aflat către capăt, lângă ușa dinspre interior. Kit merse tiptil, numărând tăbliile paturilor cu o ușoară atingere, dar cel mai mic băiat pe care îl găsi era ceva mai mare decât Robin.

Se întoarse către lucarnă, puse piciorul pe marginea celui mai apropiat pat, se ridică și ieși. Din nou pe acoperiș, el dădu un semnal celor care stăteau de pază, le auzi răspunsurile și traversă către al doilea fronton.

•

Nate nu putea să doarmă. Trebuie să fi fost aproape de ziuă, dar în mintea lui păru să existe o cușcă din sârmă în care un câine alerga, învârtind la frigare[1]. Să se întoarcă la școală după ce mersese la bordel fusese o greșeală. Toate îl tulburau. Leary nu-i dăduse lui Nate nici o scrisoare și nici un ban să aducă înapoi. March și Bredsell se întorseseră unul împotriva celuilalt, și era clar că le era frică de persoana cu influență care distrusese școala. Nate realiză că acum March era un om căutat. Trebuia să părăsească Londra pentru a scăpa de dușmani.

March fusese primul bogătan pe care Nate îl văzuse de aproape. Primul lui gând fusese – ce avere putea aduna careva vânzând așa o afacere. O familie de pe Bread Street putea trăi bine timp de un an cu hainele lui March. Metri de pânză albă, o vestă de culoare verde sticlă, o jachetă și pantaloni buni de lână, două ceasuri de buzunar magnifice cât ceasurile de perete, ghete moi ca untul și un inel cu sigiliu cu atâta aur în el că ar asigura dantura unui bărbat adult. Al doilea gând fusese ceva mai înțelept. Să porți asemenea haine cum domnul March purta în mod regulat dovedea o bogăție fără limite. I se păru lui Nate că, dacă intra în grațiile lui March, ar putea avea și el buzunarele zăngănind de monede.

Însă acum, acea amintire avu un gust amar. Nate îl auzea pe curcanul Will Jones avertizându-l să nu aibă încredere în March, să nu se întoarcă la școala lui Bredsell.

În seara aceea nu-i plăcu să-l vadă pe domnul Coates încuind ușile camerelor de dormit. Avusese un sentiment ciudat că nu mai urma să iasă vreodată de acolo. Ceva rău era pe cale să se întâmple, și cineva, poate poliția, avea să vină și să preia controlul asupra școlii. Băieții care erau prinși înăuntru puteau fi trimiși la case de corecție sau chiar mai rău. El, Nate, nu avea să primească din partea judecătorului doar o bătaie cu nuiaua, ci o arestare. Deportare. Acel gând îl făcu să tremure așa tare, încât și patul se zgâlțâia.

Will Jones râsese la ideea de deportare ca și cum ar fi fost o glumă, dar stomacul lui Nate se strângea doar la gândul acesta. Putea să vadă

[1] Pe vremuri, exista o rasă de câini cu picioare scurte și corp alungit, crescuți și antrenați special pentru a alerga în interiorul unei cuști, punând astfel în mișcare un mecanism care învârtea frigarea. În prezent, rasa nu mai există. (n.red.)

un mare val ridicându-se, și în spatele lui încă unul și încă unul. Să traversezi mii de kilometri peste ocean, să nu vezi pic de pământ timp de zile întregi, să vâslești printre acele valuri imense, el, care nu știa să înoate, nu se putea gândi la ceva mai rău. Îi făcu inima să bată așa de tare, că aproape nu auzi geamul spărgându-se.

Încremeni, ascultând, și simți un curent de aer rece și zgomotul unui geam închizându-se. Deschise o pleoapă, dar nu văzu nimic. Apoi auzi o mișcare ușoară la capătul camerei unde erau băieții mai mici. Se întoarse pe o parte pentru a vedea mai bine. O umbră înaltă stătea peste unul dintre paturi.

– Băiete.

Nate auzi bucurie pură în acea exclamație șoptită. Micuțul sări către silueta slabă în manta neagră.

Silueta rămase nemișcată, suportând o îmbrățișare puternică.

– Vino, Robin, trebuie să te scoatem afară de aici.

„Afară." Cuvântul i se întipări în minte lui Nate. Dacă ei plecau, pleca și el. Își ținu ochiul întredeschis pentru a le urmări mișcările. Băiatul înalt așteptă în timp ce Robin puse pe el pantalonii, jacheta și șapca. Pantofii copilului dispărură într-unul dintre buzunarele largi ale paltonului străinului.

Silueta înaltă se îndreptă către ușă, deschise încuietoarea, ascultă și apoi ieși pe palierul de la capătul scărilor principale. O lumină slabă de la o lampă ce fusese lăsată să ardă acolo i-l arătă lui Nate, iar el știu cu siguranță că acesta era băiatul pierdut pe care toți îl căutau, cel pe care March îl voia mort. Avea să coboare scările și...

Nate se ridică și se îmbrăcă într-o clipită. Dacă cineva avea să scape din școala lui Bredsell, acela avea să fie Nate.

Kit îl conduse pe Robin pe scara largă și întunecoasă din lemn, care cobora în spirală în interiorul școlii cufundate în liniște. Doar o lampă ici-colo mai lumina calea. Merseră cu grijă, atenți la cei matinali. Planul depindea de coordonare. Odată ce birjele începeau să apară pe străzi, orice sunet al evadării lor putea fi acoperit.

La capătul ultimului șir de scări, Kit se opri să cerceteze situația. Un palier cu balustrade se afla pe trei părți ale intrării de dedesubt, iar pe cea de-a patra parte, două șiruri de trepte coborau către

un palier și se uneau, formând o scară mai mare care ducea către intrarea placată cu gresie. Vizavi de capătul scărilor mari era ușa care dădea afară.

Dar pe o ușă deschisă a unei camere de lângă intrare veni lumină și dinăuntru se auzeau sunetele făcute de cineva care se grăbea. Kit auzi sertare închizându-se și deschizându-se, un bărbat murmurând și foi foșnind. Kit și Robin ar fi trebuit să treacă direct prin fața acelei uși pentru a ajunge la intrarea principală. Singura altă ușă de la parter ducea către curtea înconjurată de ziduri.

Kit ar fi vrut să știe dacă ușa principală era încuiată. O ușă deschisă le-ar acorda timpul necesar să scape. Se puteau baza pe faptul că persoana din camera iluminată era preocupată, dar dacă ușa era încuiată și erau văzuți, un strigăt i-ar bloca acolo.

Îl așeză pe Robin în umbrele balustradei pentru a-i pune pantofii și pentru a-și pune și el pantofii în timp ce se gândea cum să rezolve cel mai bine problema cu ușa. Ar putea să îl trimită pe Robin singur. Dacă băiatul ar fi prins, nimeni nu s-ar gândi la un intrus, dar dacă Robin ar fi prins și nu ar reuși să scape, băiatul ar fi sever pedepsit. În timp ce își cântărea opțiunile, ușa principală zdrăngăni și se deschise brusc.

Un băiat înalt intră clătinându-se, urmat de un domn îmbrăcat în haine de drum, ținând un pistol. Kit se trase înapoi din instinct. Băiatul înalt se împletici, căzu și se ridică încet. Unul din obraji îi sângera dintr-o rană deschisă. Când ridică ușor capul, Kit văzu că tânărul nu era băiat. Lângă el, Robin tresări.

– Troy! strigă Robin înainte ca Kit să îl poată opri. Băiatul a venit. Băiatul e aici.

Micuțul îi făcu vesel cu mâna fetei rănite.

Ea și domnul cu pistolul se uitară amândoi în sus, iar domnul îndreptă pistolul către Kit, apoi zbieră:

– Bredsell!

– Du-te înapoi, Robin, strigă fata.

Bărbatul în pardesiu o împinse în genunchi, Robin se puse în mișcare în timp ce Kit întinse mâna, prea târziu să îl oprească.

– Robin, rămâi acolo, strigă fata din nou.

Gentilomul o lovi puternic.

Un bărbat în haine preoțești veni alergând din camera iluminată.

– March, ce se întâmplă aici? Se uită în jos la fată. Pe cine ai prins?

Omul în straie bisericești se opri când văzu pistolul și se dădu înapoi.

– Ești nebun? Ești în drum spre continent.

Domnul o ținu pe fată la pământ cu gheata.

– Calmează-te, Bredsell. Ia uite pe cine am găsit eu.

Arătă cu pistolul către Kit și Robin pe scări.

În timp ce vorbea, o ușă de mult închisă în memoria lui Kit se deschise. „March", știa acel nume și știa și vocea. Auzise vocea vorbindu-i răpitorului său, Harris: „Băiatul dispare – înțelegi, Harris?" „Da, domnule March." Acelea erau cuvintele. Câte nopți se gândise la misterul acelor cuvinte? De ce fusese ales să dispară? Cine fusese cel care ordonase acest lucru? Acum se afla față în față cu omul care îi furase viața, un om pe care nu-l știa. Ura și confuzia îl țineau țintuit în acel moment.

Îl reținu și precauția, cea pe care o învățase într-o școală grea. Ar putea fugi. Ar putea urca pe scări și afară pe lucarnă până ce March sau cel numit Bredsell i-ar fi prins. Kit ar fi putut evada pe acoperiș, dar nu cu Robin. Băiatul nu putea merge pe acel perete. Robin se ținea de balustradă, corpul lui micuț înclinat către fată.

– Dumnezeule! exclamă Bredsell uitându-se la Kit. El este? Nepotul lui Wenlocke?

Capitolul 18

Elena îngenunche, rugându-se cu toată ființa ca cei doi băieți să dispară în sus pe scară, dar nici unul nu se mișcă.

– Un singur glonț, Bredsell, și câștig recunoștința pe viață a Excelenței Sale.

Bredsell se uită de la băiat la March.

– Ești nebun? Nu poți să-l împușți pe nepotul lui Wenlocke aici.

– Cheamă-i pe Coates și Syme. Îi vreau afară cu arme. March zâmbi, debordând de satisfacție. Am un motiv atât de bun să capăt recunoștința Excelenței Sale pentru munca mea în numele lui, că nu va mai putea niciodată să ridice un deget împotriva mea. Mișcă-te, Bredsell!

În timp ce Bredsell apucă frânghia pentru clopoțel, băiatul în paltonul zdrențăros de velur fluieră înspre Robin, dar acesta se uită neputincios la Elena și coborî mai departe de-a lungul balustradei pe palierul unde cele două scări se uneau. Băiețelul stătu cu mâna pe capul balustradei, cu obrajii de un roșu aprins.

Un clopot sună în depărtare. Băiatul mai mare – trebuia să fie Kit Jones – putea să scape cu ușurință, dar Elena văzu că nu avea să o facă. Figura lui, furioasă că fuseseră prinși în capcană, spunea că nu îl va lăsa pe Robin. Rămase nemișcat la capătul scărilor, cu privirea la March și la pistol.

Băiețelul mai coborî o treaptă. Un foșnet al paltonului de velur îl făcu să se întoarcă și să verifice. De deasupra băieților, doi bărbați mari se apropiară din fiecare parte.

Kit Jones sări cu eleganță peste balustradă și aterizâ pe podeaua de dedesubt. Fusese o mișcare așa de asemănătoare cu a fratelui său, că inima Elenei tresări.

Bredsell scoase un țipăt ascuțit. March făcu un pas înapoi fără să vrea.

Una dintre cele două brute îl luă pe Robin şi îl cără jos pe scări, aruncându-l la picioarele Elenei. Ea se ridică şi îl luă pe cel mic în braţe.

Două vehicule parcate la capătul Bread Street îi dădură lui Will un moment de alinare atât de profund, încât îşi sprijini mâna de cărămizile peretelui de lângă el. Un birjar îşi peria calul încins şi o trăsură mare pentru călătorie stătea pe drumul din faţa şcolii. March încă nu părăsise Londra cu Elena. Will putea să o aducă înapoi.

Birjarul şi un paznic se încălzeau împărţind sorbituri dintr-o ploscă. Două matahale purtând haine groase peste pijamale păzeau uşa principală a şcolii. Fiecare bărbat avea un pistol, nu unul elegant de duel, doar un instrument grosolan menit să facă o gaură într-un om. March ştia cum să găsească brute, Will îi recunoştea meritele măcar pentru atât.

Se ţinu în umbre şi se apropie. Intrând pe o alee, se lovi de un copil micuţ care mârâi şi îl tăie cu lama pe antebraţ. Will îl îngenunche pe băiatul care se zvârcolea, ţinându-l strâns. Prizonierul fluieră, iar un cor de fluieraturi ca răspuns se auziră din colţuri întunecate din apropiere.

Will îl lăsă pe băiat să îi simtă puterea strânsorii.

– Tu eşti unul din băieţii lui Kit. Unde e?

Băiatul nu răspunse, se auzi doar respiraţia rapidă şi panicată a unei creaturi prinse în capcană. Dar Will puse lucrurile cap la cap.

– E în nenorocita de şcoala, nu-i aşa? S-a dus să-l ia pe unul din voi. S-a dus să-l ia pe Robin. Cine altcineva mai e acolo?

Will aşteptă până ce respiraţia băiatului se calmă. Ştia că nu trebuia să dea drumul prinsorii până când băiatul nu se calma şi putea gândi din nou. Acesta vorbi când răbdarea lui Will ajunsese la limită.

– Cin' eşti tu?

– Fratele lui. Tu şi prietenii tăi puteţi să mă băgaţi înăuntru?

Elena încercă să gândească. Stătea cu Robin lipit de picioarele ei. Bredsell avea un pistol, dar tremura aşa de tare, încât îi era frică că pistolul va trage în orice clipă. Ea şi Bredsell probabil voiau acelaşi lucru – ca March să plece fără să omoare pe nimeni, dar Bredsell părea incapabil să-l oprească pe March.

Privirea lui March era fixată pe băiatul care căzuse de sus.

– Alt Jones. Ar trebui să fii mort.

Fața aspră a băiatului nu trăda frică.

– Lasă-i pe Robin și pe fată să plece.

– Potaie absurdă ce ești! March gesticulă cu pistolul. N-ai nici un cuvânt de spus în privința asta.

– Ia-mă pe mine cu tine, nu pe ei.

– March, nu poți să ucizi copii aici.

Vocea lui Bredsell era guturală.

– Bredsell, calmează-te. Fata vine cu mine. Ea este soluția perfectă pentru niște dificultăți apăsătoare. Odată ce ne vei căsători, familia ei va veni cu bani frumoși, iar prezența ei va atrage mai puțină atenție asupra călătoriei. Voi fi pur și simplu un domn care își duce tânăra soție peste hotare.

Bredsell se uită la March ca și cum acesta ar fi fost nebun.

– March, nu are nici un sens ce spui. O căsătorie forțată?

– Oh, este destul de dornică să se mărite cu mine, Bredsell. În schimbul tăcerii mele legate de cineva apropiat și drag ei.

– Dar nu ai certificat.

– Bredsell, încep să cred că ești nerăbdător să mă vezi plecat. Cuferele mele sunt gata? Ai împachetat tot ce ți-am cerut?

– Cuferele sunt în bibliotecă. Tocmai terminam când ai sosit. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

– Nu, eu mă voi ocupa. Ține pistolul ferm, Bredsell.

Imediat ce March părăsi camera, Kit Jones începu să se miște. Se duse către dreapta, înspre capătul scărilor. Bredsell mișcă pistolul să îl urmărească pe băiat.

– Oprește-te acum.

Elena văzu că mișcările băiatului îl împiedicau pe Bredsell să îi aibă pe amândoi în vizor. Ea luă mâna lui Robin și îl trase pe cel mic către ușa din față. Privirea lui Bredsell oscilă îngrijorată între băiatul care se mișca, Elena și copil.

Will intră într-una din camerele de dormit de la mansardă și îl trimise pe băiatul Lark în cealaltă. În calea lui, îi trezi pe toți cei care dormeau. Era timpul pentru o vacanță de la școală. Le spuse să-l

urmeze și vor fi liberi. El și Lark conduseră trupele zdrențuite jos, pe scări. Băieții care se trezeau mergeau târșâit, șoptind printre dinții care clănțăneau pe măsură ce înaintau, o distragere care Will spera că va fi auzită jos cât de curând.

Ajunse la etajul de deasupra holului de la intrare când sunetul unei uși care se deschide îl făcu să se întoarcă, ținând cuțitul în mână, dar se opri când Nate Wilde ieși dintr-un dulap cu un rânjet pe buze. Veni lângă Will.

Will cercetă ce se întâmpla dedesubt, și nu-i plăcu ce văzu. Mâna tremurândă a lui Bredsell ținea pistolul nesigur. Țeava se clătina ca un pește care încerca să înoate împotriva curentului. Într-un moment îi amenința pe Elena și pe băiatul roșu în obrăjori care stătea agățat de ea înspre ușă, în celălalt era îndreptat către Kit. Will nu-l văzu pe March.

Will vorbi încet cu Wilde, spunându-i planul care i se conturase în minte. Wilde încuviință din cap.

Cu câte un băiat din banda lui Kit poziționat la fiecare coloană, Will îi făcu semn lui Nate Wilde să le dea drumul copiilor zdrențăroși și tremurânzi. Bredsell cu siguranță nu irosea banii donatorilor să încălzească locul. Băieții porniră pe scări până ce umplură cele două părți care duceau la ultima bucată de scări, murmurul vocilor lor și tropăitul picioarelor auzindu-se până jos.

Bredsell se uită în sus și țipă:

– Hei, băieți, întoarceți-vă în pat, cu toții. Profesorul Coates o să vă biciuiască. Plecați!

Totuși, băieții nu se opriră din mers, orfani în pijamale și haine zdrențăroase se învolburau precum spuma murdară de pe Tamisa. Sub Will, Kit se apropie de Bredsell dintr-o parte. Acesta se dădu înapoi, fluturând frenetic pistolul.

– March, strigă el.

March păși afară pe holul de intrare, cu un pistol și un registru negru în mâini.

– Fugiți, băieți! țipă Will.

Toți țâșniră, împrăștiindu-se într-o mulțime către ușă, Nate Wilde alergând odată cu ei.

Bredsell se lipi de perete. Elena îl dădu pe cel mic într-o parte în timp ce băieții umplură intrarea, bătându-se care să ajungă primul la ușă. March se îndreptă spre Elena, țipând după Coates și Syme.

Ușa se deschise brusc când băieții ajunseră la ea. Aceștia năvăliră afară. Cei doi profesori, prinși în mulțime, îi apucară pe băieți de gulere și își îndreptară pistoale către capetele lor. Urlete și țipete izbucniră. Banda lui Kit răspunse de sus aruncând pietre, făcându-i pe Coates și Syme să se retragă. Cei doi profesori se chinuiră să închidă ușa.

– Lăsați-i, urlă March. Aveți grijă la fată. N-o lăsați să scape.

– 'Neața, March, strigă Will de pe scara cea mare.

March se întoarse.

– Jones.

Toată lumea încremeni, cu excepția ultimilor băieți care o luaseră la fugă. Patru pistoale erau acum îndreptate către Will. Și când se gândi ea că nu-i plăcuse de Noakes cu un singur pistol.

– Neașteptat din partea mea să te strig, știu.

Will prinse privirea plină de recunoștință a fetei. Cel puțin așa crezu, pentru o secundă, că gratitudinea îi luminase ochii negri. Avea să explice despre scrisori odată ce pistoalele nu mai erau îndreptate spre el.

– 'Neața, drăguță.

Coborî în continuare pe scări.

March îi făcu semn uneia dintre matahale să o apuce pe fată. Acesta încercă să despartă copilul care era lipit de ea, dar nu putu. Will știa ce simțea băiatul. Nu avea de gând, nici el, să îi mai dea drumul odată ce urma să o aibă înapoi.

– Jones, dacă vii mai aproape, fratele tău moare.

Will se opri, se întoarse către Kit și rânji.

– Salut, frățioare! Îmi pare bine să te văd. Probabil te întrebi de ce viermele ăsta tot încearcă să te omoare.

– Jones, suntem pe cale să avem o nuntă aici. Am să fac o femeie cinstită din această biată fată pe care ai dezvirginat-o.

– Chiar așa?

Will întâlni privirea șocată a Elenei. Era o prostie, dar zâmbi. Era atât de bucuros să o vadă.

– Ţi-a câştigat iubirea cu acele scrisori, aşa-i, drăguţă? Will clătină din cap. În locul tău, aş cere să le văd înainte să spun jurămintele.

March tresări ca şi când ar fi fost înţepat. Aruncă repede cartea neagră din mână, căută în buzunarul paltonului şi scoase volumul de pe Half Moon Street. Îl prinse de cotor şi scutură. Nimic nu căzu dintre pagini.

În clipa în care îşi mută privirea neîncrezătoare, Will îşi aruncă cuţitul care îl lovi pe Coates în mâna cu care ţinea pistolul. Matahala ţipă şi îi dădu drumul Elenei. Will porni către balustradă, rostogolindu-se peste ea şi căzând când Syme trase cu pistolul. Glonţul îl lovi undeva sus în partea dreaptă, şi Will căzu într-o poziţie nefirească.

Când se întoarse, March avea pistolul ţintit către Elena şi copil.

Will simţi cum începe să ameţească. Se zbătu să nu se lase pradă inconştienţei. Avea nevoie de un singur moment de luciditate pentru a-l termina pe March. Făcu un pas înainte cu grijă şi calculat.

În acel moment, Kit prinse mâna instabilă a lui Bredsell cu ambele mâinile. Îndreptă pistolul către March şi apăsă degetul lui Bredsell pe trăgaci. Glonţul îl lovi pe March chiar în piept, şi reculul îi dădu pe spate pe Kit şi Bredsell, care ţipă.

– Bună treabă, frăţioare, reuşi Will să spună, până să-l întâmpine podeaua.

Elena privi surprinderea înflorind pe faţa lui March, iar apoi mâna îi căzu şi corpul se prăbuşi. Capul lui lovi podeaua cu un trosnet puternic.

Bredsell aruncă pistolul din mână şi acesta zăngăni pe podea.

Elena se grăbi către Will şi se opri alunecând pe genunchi. El stătea întins pe o parte, cu mâna întinsă către fratele lui. Îl întoarse uşor pe spate şi se aplecă peste el, sărutându-l frenetic pe gură, pe obraji, pe ochi. El deschise ochii.

– Drăguţă, am scrisorile tale.

– Unde eşti rănit?

– Coaste. Spune-i fratelui meu că nu-i un copil din flori. Spune-i că este nenorocitu' marchiz de Daventry.

Ochii i se închiseră din nou, iar Elena îi rupse nasturii, deschizând vesta. Cămaşa de sub mâna lui dreaptă era plină de sânge. I-o scoase

din pantaloni. Coastele lui erau vinete-albăstrui și dintr-o gaură din partea de sus a pieptului curgea sânge.

Îi luă mâinile într-ale ei. Ale lui erau pline de sânge. Încercă să îi rupă mâneca, dar nu putu. Apoi Kit îngenunche lângă el cu un cuțit ruginit, tăind mâneca vestonului și a cămășii.

Elena dădu la o parte materialul și văzu o tăietură pe antebraț și una plină de sânge de-a lungul pielii albe de la subraț. Își rupse o bucată din cămașă pentru a-i lega rana. Când ridică mâna ușor să pună materialul în jurul rănii, găsi, prinse în manșeta mânecii rupte, două scrisori din hârtie scorțoasă cu parfum de liliac, pătate de sânge.

Scrisorile mamei ei. Le ridică cu grijă.

„Of, iubirea mea, dacă te-am omorât pentru aceste scrisori!"

Își aplecă ușor capul și își apăsă buzele de palma lui deschisă. Îl iubea. Oh, Doamne, era îndrăgostită de el, de nebunul morocănos care se arunca în fața pericolelor. O duru așa de tare, că pentru un moment nu mai putu respira.

Fără lacrimi.

– Elena nu plânge niciodată, se auzi spunându-și.

Îl sărută pe buzele nemișcate, iar el respiră.

O ușă care se închise o făcu să privească în sus. Coates și Syme dispăruseră, iar Bredsell se ridicase în picioare și se îndrepta către ușă.

– Opriți-l! țipă ea. Nu-l lăsați să ia trăsura. Avem nevoie de ea.

La strigătele ei, băieții din banda lui Kit aruncară cu mai multe pietre, făcându-l pe Bredsell să se întoarcă în bibliotecă. Elena îl auzi cum pune zăvorul la ușă.

Zdrențuiți și răsuflând din greu, băieții coborâră tropăind pe scări. Părură gata să o ia la goană.

– Troy? se auzi o voce. Pot să te ajut?

– Nate Wilde?

Stătea în ușă. Ea zâmbi prosteşte la el.

– Desigur. Pregătește trăsura să-l ia pe Will. Trebuie să-l ducem la el acasă.

El rânji înapoi la ea, toți dinții lui puternici și albi strălucind.

– S-a făcut, Troy.

Se întoarse către băiatul care îngenunchease lângă ea. Pe fața lui nu se citea nimic.

– Are nevoie de Xander.

– Îl aduc eu, spuse el.

Kit se ridică de pe podea, traversă camera, aplecându-se peste corpul lui March. Fără probleme îl întoarse pe bărbatul mort, bagă mâna în buzunarul paltonului, căutând până găsi un portmoneu din piele. Îl deschise și luă o mână de bancnote.

Se întoarse apoi și aruncă portmoneul către băiatul care părea a fi secundul lui. Acesta întinse mâna și prinse portmoneul. Kit se uită către banda lui până ce toți se uitară înapoi la el.

– Rămâneți cu fratele meu, le spuse. Nu plecați de lângă el. Se întoarse către cel mai înalt. Lark, stați împreună, da? Și să faceți ce vă spune ea.

Lark încuviință din cap.

Capitolul 19

În fața școlii, Kit îl găsi pe Nate Wilde convingându-l pe birjar să facă loc pentru Will. Căruțe începuseră să umple strada. Kit merse rapid de-a lungul străzii până ce găsi o birjă. Îi arătă celui care conducea sulul de bancnote și îi spuse:

– Jumătate acum, jumătate când am ajuns pe Hill Street.

Nu putu să estimeze cât avea să dureze călătoria, o oră sau câteva minute. Nu mai călătorise cu un vehicul de patru ani și era ciudat să se zdruncine odată cu trăsura, zgomotele cailor și ale roților ținându-l departe de zgomotele orașului.

Ajuns la destinație, birjarul luă și restul banilor și plecă. Kit se cățără peste zidul grădinii și sări chiar în fața bucătăriei. Venise în această gradină de multe ori, dar stătuse întotdeauna afară uitându-se înăuntru.

Doamna Wardlow se întoarse la sunetul ușii de la bucătărie deschizându-se, îl văzu și scăpă cratița cu terci din mâna ei osoasă. Aceasta aterizâ pe podea și terciul se împrăștie fierbinte și aburind peste tot.

– Conașule Kit, băiete, de când ne doream să te întorci acasă!

Își șterse mâinile de terci pe șorț, cu lacrimile curgându-i pe față.

– Doamnă Wardlow, spuse el. Am venit pentru că Will are nevoie de Xan. Will are nevoie de un doctor. Imediat, doamnă.

Ea se uită neînțelegând, dar spuse:

– Am să-l chem pe Amos. Porni cu un foșnet de fuste, dar se întoarse imediat. Acum ascultă-mă, băiete, să nu pleci din camera asta. Vom chema un doctor, dar....

Kit se așezâ.

– ... mama ta, vai, Doamne, mama ta trebuie să afle.

El încuviință din cap.

O auzi pe doamna Wardlow strigând după Amos. Își sprijini coatele pe masă și încercă să oprească șuvoiul de amintiri care îl copleși, precum Tamisa cu apele crescute, care lua după ea tot ce îi stă cale. Aici, în casa mamei sale, mânecile paltonului lui uzat, care mi roseau a Londra însăși, a cenușă și a piatră, și râu și a valuri, puteau. Simți cum identitatea lui – cea dură construită pentru a supraviețui –, era în pericol de a fi desprinsă ca un lemn luat de curenții unui râu și dus departe. Kit se luptă să nu îi dea drumul.

Fu avertizat doar de pașii grăbiți de pe scări, iar ea era acolo. Se ridică pentru a o întâmpina, frumoasa lui mamă, un vârtej de mătăsuri și miresme, cu părul negru, ochii mari și negri. Aceasta suspină și se opri.

Își aminti. Ea îl învățase să danseze, dar el voia să învețe box. Se certaseră, și Xander îl dusese să-l vadă pe campionul la box în acel meci demonstrativ.

– Îmi pare rău mamă, spuse el.

Ea nu se mișcă, nu îl îmbrățișă încă, doar rămase în loc și plânse, și plânse, zâmbind în ciuda lacrimilor.

Un lucru pe care îl uitase era cum o casă plină de servitori putea să pună lucrurile în mișcare. Isaiah apăru să spună că trăsura era gata. Amos veni apoi să spună că Xander fusese anunțat și se îndrepta către Will cu un doctor.

Kit îi întinse mâna mamei lui. De unde își aminti cum se făcea? Nu mai conta. O făcu, și ea o luă. Doamna Wardlow își aruncă propria pelerină peste Sophie, iar Isaiah îi conduse către trăsura care aștepta.

Sophie Rhys-Jones îngenunche la marginea patului lui Will, cu fruntea lipită de mâna lui lipsită de viață. Elena stătea în spatele fraților lui și a doctorului, care avea mânecile suflecate, instrumentele și ligheanul cu apă fiind acum pline de sânge. Muchiile scorțoase ale scrisorilor mamei ei, unde le băgase în pânza din jurul pieptului, îi înțepau sânii.

Doctorul își termină treaba. Agitația din jurul patului de sultan se opri. Familia lui Will Jones, de a cărui iubire se îndoise, venise pentru el. Avea să se trezească, în timp, înconjurat de bunătatea

în care avea nevoie să creadă. Poate că îl trădase aducându-i pe toți în camerele lui secrete, dar păru că acum îndelungul lui exil avea să se termine. Toți băieții pierduți fuseseră găsiți. Până și Nate Wilde privea îngrijorat în timp ce doctorul se ocupa de pacient.

Doar Cleo Jones lipsea, și absența ei de lângă patul lui Will îi dădu Elenei o idee. Se furișă afară făcându-se că vorbește cu un valet care aștepta la ușă pentru a-i duce vești lui Cleo despre starea lui Will. Era timpul să-și vadă de misiunea ei și să ducă scrisorile la mama ei. Dacă Sophie Rhys-Jones, cu susținerea băieților ei și a viitorului iubit, se simțea așa de îngrijorată pentru fiul ei, cât de îngrijorată trebuia să fie propria ei mamă, neajutorată, îndurând săptămâni de incertitudine fără nici o veste despre bunăstarea singurei ei fiice. Elena se putea întoarce acum la casa tatălui ei pentru a-și îmbrățișa mama și pentru a râde auzindu-și tatăl zicând: „O, slăbiciune, numele tău e femeie". Ce știa el despre femei? Nimic.

Într-un minut coborî scările și trecu de câinele adormit al lui Zebediah cel orb. După câteva străduțe întortocheate pe Strand, găsi un birjar care căuta să își facă primul drum al dimineții. Nu se uită înapoi să-l vadă pe tânărul care o urmărea și nici nu îi văzu rânjetul dințos în timp ce se urca într-o birjă care se îndrepta spre vest, în urma trăsurii ei.

Capitolul 20

Will se trezi singur în marele lui pat, dintr-un vis în care Elena se arcuia sub el, buzele ei deschizându-i-se pasional. Corpul lui reveni la viață într-un val de durere. Gemu.

– Te trezești, așa-i?

Vocea nu avea ce căuta în camera lui și crezu că își imaginează.

– Wilde?

– Da.

Will își ridică ușor capul. Băiatul stătea lângă foc, într-unul dintre fotolii, cu picioarele pe grătarul de la sobă. El rânji la Will.

– Am s' te las să m-aduci pe drumu' ăl bun, polițaiule.

– De când?

Will se ridică încet, verificându-și rănile. Una câte una se făcură cunoscute – mâinile lui, pieptul, coastele. Își simțea tot corpul dezamăgit, gol, dincolo de sursele clare de durere. Își frecă fața cu mâna, obrajii aspri de la barbă. Trei zile, poate. Gura lui era uscată și cu gust de medicamente. Cineva îi dăduse ceva oribil să bea.

Wilde își puse picioarele pe podea și traversă camera, să se uite la Will.

– De când March a dat ortu' popii.

Un amestec haotic de amintiri se rostogoli prin mintea lui Will, în urma acelor cuvinte: March îndreptând un pistol către Elena, Bredsell țintind un pistol către Kit, băieți alergând și căzând pe scara cea mare. El.... Reuși să reconstruiască scena numai până la un anumit punct, până să întâlnească întuneric peste întuneric. O singură întrebare îl ardea, dar nu l-ar fi întrebat pe băiat.

– Vrei cafea?

La încuviințarea din cap a lui Will, Wilde se întoarse.

– Încerci să-i iei locul lui Harding, Wilde?

Nu era normal ca Harding să nu fie prin preajmă când Will era rănit, așa că unde era? Fusese împușcat de March, dar cu siguranță un soldat dur și bătrân ca Harding ar fi supraviețuit.

Wilde se întoarse cu o tavă și cu o cană de infuzie neagră.

– 'mi place casa ta. E făcută bine. Poți să intri și să ieși în zeci de feluri.

Will primi tava și o puse pe pat lângă el. Luă cana.

– Se pare că te simți ca acasă, pui de diavol ce ești.

– Gustă cafeaua.

Will luă o înghițitură. Era mai mult decât bună.

– Tu ai făcut asta?

– 'Arding mă-nvață. Îți vrei instrumentele de bărbierit?

Wilde traversă către dulapul de lângă marea cadă de cupru a lui Will.

– Ce?! Ești valetul meu acum?

Will ridică din umeri.

– Mai degrabă ucenic.

– Ucenicul diavolului, atunci. Will se rezemă de perne. Ce vrei să înveți de la mine?

– Poliță.

Asta îl blocă. Mai luă o gură de cafea. Cel puțin băiatul nu îl furase și nu dăduse bir cu fugiții. Acesta, în sine, era un lucru remarcabil.

– Unde e Harding?

– Ajută la casa mamei tale.

– Se pare că te-ai familiarizat foarte bine cu detaliile vieții mele.

– Sunt băieții ăia. Au mers toți cu fratele tău la casa mamei tale. Era nevoie de cineva care să-i țină în frâu.

Will își aminti mai multe fragmente ale episodului pierdut.

– Kit a decis să se întoarcă acasă?

Wilde încuviință din cap.

Sophie trebuie să se fi bucurat. Will își imagină bucuria ei. Începu să tremure din tot corpul. Trebui să lase din mână cana de cafea și să se concentreze pe a se opri din tremurat.

– Cel mai probabil e de la febră. O să treacă, frații tăi vor veni în curând. Vin zilnic așteptând să te trezești.

– Vin amândoi?

Wilde încuviință din nou.

– Și Troy? Elena?

– A dispărut.

Băiatul nu ezită, dar fața lui ascundea parte din adevăr.

– Era multă lume aici când te-am adus înapoi de la școală.

– Multă lume?

– Frații tăi, Troy, 'Arding, eu și banda fratelui tău, doctor', mama ta.

– Exagerezi, Wilde.

– Adevăru' adevărat.

– Mama mea, aici?

– Jur.

Două zile trecură până ce Will se simți destul de bine ca să fie atât agitat, cât și posac. Se trezea în fiecare dimineață în absența Elenei. Dispăruse fără urmă în cealaltă viață a ei. Era ca și cum o visase. Era așa cum ar trebui să fie. Era sigur că nu concepuseră nici un copil. Va trebui ca ea să se justifice în fața unui soț până la urmă, dar va exista unul care să o elibereze din orice constrângere sub care ar fi trăit. Cel puțin el așa spera. Speră ca ea să găsească... ce? Ce era acel lucru greu de obținut pe care ea ar fi trebuit să îl găsească la altcineva, care nu era el?

Începuse să se obișnuiască treptat cu vigilența lui Wilde. Nu multe îi scăpau atenției. Petrecuseră ore în biroul lui Will, în timp ce el fusese mai mult prizonier în scaun, vorbind despre fiecare dintre hărțile de pe pereți. Băiatul știa o mulțime de informații de pe stradă, unele pe care le împărtăși fără rețineri. Will îl pusese să adauge nume și locuri pe harta lui a lumii interlope a Londrei. Și râseră de întrebările care îl făcuseră pe Wilde să clatine din cap și să spună că nu poate să pârască.

Wilde nu părea să aibă propria familie, la fel ca Harding. Nu dăduse explicații, iar Will nu întrebase. Recunoștea tipul de conexiune pe care bărbații îl împărtășeau cu semenii lor atunci când nu aveau familie.

Frații lui Will întrerupseseră una din după-amiezi. În timpul vizitei, Kit nu spusese aproape nimic. Se lăsase tuns și avea haine noi, dar tot purta paltonul lung de catifea neagră pe care îl găsise

într-un depozit cu articole de bal mascat. Will înțelese. Deghizarea devenise familiară, confortabilă, sigură. Era un drum greu să te întorci la persoana care erai cu adevărat, la realitățile inevitabile ale familiei și ale originii. Lui Kit nu avea să îi fie ușor să se transforme din cel de pe străzi în acea altă persoană care trebuia să fie, marchizul de Daventry. Totuși, Kit și Xander părură să se înțeleagă unul pe celălalt, iar cei doi frați avură aceeași părere în privința unui lucru – Will ar trebui să o viziteze pe Sophie. Totuși, el tot amâna vizita.

Încet, își formă în minte o imagine despre confruntarea cu March. Își aduse aminte ce se întâmplase până să devină inconștient. Odată ce amintirile se limpeziră, Will se trezi punându-și o mulțime de întrebări. Cum ajunsese de la a sângera întins pe podeaua școlii la a se trezi câteva zile mai târziu în propriul pat? O singură întrebare se impuse în fața celorlalte.

Wilde, care stătea la masă, puse mușchi pe o plăcintă de vită.

– Wilde, spune-mi din nou, de ce te țin aici?

Wilde își ridică privirea de la plăcinta care i se fărâmița în mână spre Will, cu un răspuns deja pregătit. Văzu fața lui Will și deveni serios. Puse plăcinta jos și își șterse mușchiul de pe mâini pe un șervet. Lucraseră la astfel de maniere.

– Pentru că știu lucruri pe care vei vrea să le știi.

– Precum?

– Unde este ea.

Will rămase încremenit. Simți cum începe să tremure și încercă din răsputeri să se oprească.

– Nu vrei s-o vezi acu'.

Wilde clătină solemn din cap.

– Nici nu era ăsta planul.

Nu avea să se amestece din nou în viața ei. Elena avusese succes în misiunea ei, iar el în a lui. Și acolo se sfârșise.

Wilde ridică din umeri și își luă iar plăcinta.

– Deștept. Arăți ca un șobolan pe care pisica l-a omorât și l-a trântit pe pragul ușii de la bucătărie.

– Pușlama impertinentă! Doar vreau să știu că este în siguranță.

Wilde încuviință, cu buzele strânse.

– E-n siguranță.

Mușcă din plăcintă.

Will își dădu seama că nu asta voia până la urmă. „Siguranța" părea să fie cuvântul potrivit pentru Elena din Troia. „În siguranță" însemna captivă, nefericită, lipsită de viață. Will avu impresia că siguranța era plictisitoare, constrângătoare, o viață trăită pe jumătate.

Asta îl făcu nerăbdător. Se hotărî să își viziteze mama până la urmă.

– Wilde, ies afară.

– Afară?

Băiatul lăsă din nou plăcinta jos.

– Mă duc la mama.

– Ah.

– Vino, să-i cunoști.

– Nu mă plac. I-am spionat pe fratele tău și pe soția lui.

– La dracu', ai încercat să ajuți la răpirea lui Cleo.

Wilde ridică din umeri. Păru incapabil să regrete viața de dinainte.

– Lasă-mă să te ajut să te aranjezi.

– Doar încălzește-mi apa pentru bărbierit, pușlama ce ești.

Will nu recunoscu salonul mamei lui. Nimic poleit cu aur, fără catifea, abandonate în favoarea stejarului și cretonului, camera păru călduroasă și primitoare. Nu erau ciucuri pe nicăieri. Scaunele, canapelele și mesele arătau solide și folosite, iar băieții se jucau jocuri peste tot – cu bețișoare[1], șah și un joc de-a aruncatul săculeților. Harding și maiorul Montclare, fiecare conducea un grup de băieți la câte un joc.

Harding traversă camera și dădu mâna cu Will.

Mama lui era în mijlocul camerei, râzând. Nu purta negru sau mătăsuri, ci un cașmir de un albastru aprins. Sophie simplă, Sophie râzând? Când văzuse asta ultima oară? Maiorul Montclare părea

[1] În engleză, termenul este *spillikins*. În varianta modernă, este vorba despre *Mikado* sau *morocco* – joc de dexteritate practicat de 2-6 jucători. Acesta constă dintr-un set de bețișoare lungi și subțiri, care sunt lăsate să cadă, apoi jucătorii încearcă să le scoată unul câte unul, fără a mișca altele (n.red.).

să se țină bine, dar Will știa ce îmbătător putea fi un asemenea râs. Femeia pe care un bărbat o iubea, râzând cu așa poftă, era irezistibilă. Will se întrebă dacă Xander îl întrebase pe maior despre intențiile lui legate de mama lor, deși intențiile păreau destul de clare.

Sophie se îndreptă către el imediat și îl luă în brațe. Se agăță de el ca întotdeauna, dar până și îmbrățișarea ei se schimbase. Will realiză că ea dăruia acum îmbrățișarea, nu o mai lua. Femeia se dădu înapoi să se uite la el și încuviință din cap.

– Îți revii, nu-i așa? Aveam nevoie să te văd cu ochii mei, oricât de mult m-aș putea baza pe Xan și pe Kit. Aș spune că ești încă puțin cam slab.

– Ai transformat locul.

Ea încuviință din cap.

– Cred că le era frică să se miște printre lucrurile vechi. Încă nu se simt ca acasă, dar mobila veche ajută. Și îți mulțumesc că ni l-ai împrumutat pe Harding.

– Desigur.

„Îl împrumutase pe Harding?" Se întrebă dacă ar trebui să iasă pe stradă să verifice numărul casei.

– I-ai adoptat?

– Temporar. Ei urăsc băile și pantofii, dar o iubesc pe doamna Wardlow. Kit va decide ce se va întâmpla cu ei, cred. Se pot descurca și singuri destul de bine, dar el este liderul lor.

– Este fericit?

O expresie dezamăgită umbri fața femeii.

– E mult prea devreme pentru asta. E mulțumit, cred. Cu timpul va învăța să fie fericit. Și îți mulțumesc ție pentru întoarcerea lui.

– Mie?

Evenimentele pe care și le amintea acum nu părură o povară pe umerii lui.

Ea se uită la el atunci, și Will încercă să își dea seama ce se schimbase. Era o privire onestă care nu căuta să-l judece. Sophie tocmai îi spusese ceva ce credea cu sinceritate. Will simți nevoia să se așeze.

– Mă bucur atât de mult că ai venit. Toții fiii mei împreună, sub acoperișul meu.

În timp ce vorbea, ochii i se înlăcrimară. Băieții văzură imediat și se opriră din jocuri, iar maiorul Montclare traversă camera până la ea pentru a-i oferi batista. Will râse. Frumusețea mamei lui încă deținea uimitoarea putere de a opri toate funcțiile creierului unui bărbat. Imediat își reveni și începu să râdă și ea, rugându-i să își continue jocurile.

În timpul cinei cu plăcinte de vită și bere neagră, un meniu neașteptat, Xander îl surprinse din nou pe Will cu altă ofertă.

-Wellington vrea să te întâlnești cu cineva.

-Îți petreci timpul în cercuri înalte zilele astea, nu-i așa Xan?

-El a venit la mine după ce a auzit despre ultimele tale isprăvi.

Will se juca cu mâncarea în farfurie. Nu-i era foame și se întrebă cum bătrânul bandit ar fi putut auzi despre orice Will ar fi făcut.

-Guvernul îți este foarte recunoscător că ai descoperit acel stoc secret de arme din beciul lui March. Castle i-a dat explicații direct lui Wellington, din câte am înțeles.

Will nu se uită la fratele lui.

-Cine este această persoană pe care Wellington vrea să o întâlnesc?

-Peel. Tocmai s-a întors de la un post administrativ din Irlanda și are o idee despre o forță de poliție metropolitană.

-Vrea să scape de forțele vechi?

-Cred că mai degrabă forța veche i-a dat o idee despre extindere, cu metode mai eficiente. Mi se pare un semn bun dacă vor să vorbească cu tine despre idee.

-Încerci să îmblânzești vagabondul, Xan?

-Sunt doar un locuitor al Londrei care își face datoria civilă. Cu un nou sistem de iluminat și o forță de poliție eficientă, Londra poate deveni un important oraș al lumii.

Will aruncă o privire către Kit.

-Tu ai văzut orașul în cele mai urâte momente; ce părere ai despre o nouă forță de poliție?

Kit puse furculița jos cu o mină serioasă. Dădea impresia unui vizitator din Asia sau India care nu reușea să înțeleagă obiceiurile ciudate ale locuitorilor Londrei. Dar în acel moment privirea lui păru foarte sinceră.

– Schimbați legea mai întâi. Nu mai trimiteți copii la închisoare pentru că fură pâine. Atunci poliția ar putea fi de ajutor cu adevărat.

– Pune-l pe Xan să candideze pentru parlament, aruncă în glumă Will ideea.

Kit era parcă altă persoană, acest frate al lor, care fusese pierdut și acum regăsit. Va fi nevoie de timp pentru a ajunge să-l cunoască Will își dădu seama că îi plăcea ideea. Văzu că Kit și Xander ajunseseră la o înțelegere între ei.

– Te vei întâlni cu Wellington atunci?

– Când?

Nu știa. Nu se grăbea să își reia viața.

– Glumești. Lui Wellington i-ar fi convenit ieri.

– Lucrez cel mai bine singur.

Piciorul drept îl deranja pe ducele de Wenlocke. Îl făcea irascibil și punea la încercare răbdarea nepotului său Aubrey. Wenlocke prefera să stea în picioare, înălțimea lui impunătoare nefiind umbrită în ciuda celor optzeci de ani. Dacă ducele stătea în picioare, bărbați de rang mai mic nu puteau să stea așezați în prezența lui. Sprâncenele înfricoșătoare și ochii cu pleoapele grele aveau energia care îl făcuse pe Wenlocke un oponent formidabil în orice demonstrație de putere de mai bine cincizeci de ani, dar fața necruțătoare era plină de riduri.

Acum piciorul ducelui avea momente în care ceda neașteptat, lucru care îl obliga pe Wenlocke să stea jos în cadrul unei întâlniri între avocatul lui și avocatul lui Sir Alexander Jones. Aubrey văzu că situația îl împinsese pe unchiul său într-o stare de furie irațională.

Aubrey consideră că era în interesul lui să îl readucă pe duce la starea sa obișnuită de nepăsare și viclenie. Nu era bine ca Wenlocke să comită o crimă reală și să fie judecat de Camera Lorzilor pentru uciderea nepotului său. Nu l-ar fi ajutat pe Aubrey, moștenitorul de drept.

– Se pare că puślamaua trăiește, unchiule.

Aubrey încercă să pară nonșalant. Turnă un pahar de vin de Madeira bun și i-l dădu ducelui. Nimic de băut nu îi fusese oferit

avocatului venit din partea bastardului, iar unchiul lui trebuie că avea nevoie de un pahar de băutură.

– Deci au conceput un copil.

Wenlocke își rezemă piciorul dureros pe un taburet acoperit cu tapițerie turcească.

– Cine poate spune că nu este vreunul care se preface? Au vreo dovadă legată de originile acestui șobolan de canal?

– Dacă nu mă înșel, există numeroși martori credibili.

– Chiar așa?

Un ton calm era cel mai bun, se gândi Aubrey. Luă un scaun și se lăsă pe spate în el, pentru ca ducele să se uite puțin în jos la el. Aubrey știu că parte din motivul pentru care intrase în grațiile unchiului său se datora staturii lui semnificative și reputației de călăreț dur. Ducele disprețuia doar bărbații cu putere fizică inferioară.

– Bucătari, valeți, colegi de școală, un învățător.

– Ah, tipul de martori pe care cineva poate să-i cumpere și care sunt mai ieftini cu duzina, suspectez.

– Acest avocat, Norwood, spune că are în posesie certificatul de căsătorie și dovada botezului, de asemenea.

Aubrey se încruntă. Nu era obișnuit ca unchiul lui să lase cealaltă parte să aibă vreo speranță de reușită. Poate că mintea bătrânului începea să cedeze la fel ca piciorul lui.

– Mă încred că ai verificat toate catastifele bisericilor și ai aranjat ca orice înregistrări supărătoare să fie șterse, unchiule.

– Am căutat în toate bisericile din Londra acum patru ani.

– Și?

– N-am găsit nimic.

Wenlocke privi mohorât paharul de vin fără să bea.

Aubrey luă o gură din propriul pahar.

– Acest lucru ne ajută, nu-i așa? Dacă „târfa de pe Hill Street" nu are nici o dovadă a căsătoriei cu fiul tău, atunci ce ar putea cere?

– La naiba cu ea, îndrăznește să poarte doliu ca o văduvă.

– Cu toate astea, rochiile negre nu prezintă un argument în sala de judecată, unchiule.

– Mergem la judecată atunci, Aubrey?

Aubrey își ridică din nou paharul, uitându-se cu atenție la unchiul său. Întrebarea putea fi o capcană, să îl facă să își dea cărțile pe față. Nu credea că Wenlocke se îndoia vreodată de ceva sau cerea sfaturi. Sau putea fi o oportunitate neașteptată, o șansă să își facă singur norocul.

– Unchiule, mă îndoiesc că ai putea pierde la judecată. Influența ta acolo este nemărginită. Poți să-l ții legat pe acest parvenit pentru ani buni. Mă îndoiesc că are bani să continue procesul pentru foarte mult timp.

– Și dacă avem nevoie de o rezolvare a problemei mai repede decât în câțiva ani de acum încolo?

Ducele îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Aubrey ridică din umeri. Tăișul acelei priviri îi spunea că starea irațională a unchiului său trecuse.

– Plătește pentru decizie dacă vrei ca lucrurile să se termine mai repede.

Wenlocke se ridică, cu piciorul destul de stabil sub el.

– Dacă îndrăznește să se numească Lady Daventry, am să o ucid.

Trecu o săptămână până când Will se întoarse la casa lui Sophie. Îl duse pe Wilde la cumpărături, transformându-l într-un băiat impecabil. Talentul natural al lui Wilde influență alegerea vestei și stilul eșarfei. Dar nici o haină rafinată nu putu ascunde înfumurarea din pașii băiatului sau rânjetului lui. Imediat ce deschidea gura, era un bădăran din East End. Problema era că Will nu putea să asculte acea voce obraznică fără să audă altă voce imitându-i accentul.

Cumpărăturile fuseseră răsplata pentru că Wilde fusese de acord să își pună economiile substanțiale la banca Evershot. Băiatul nu fusese foarte convins de siguranța mult mai mare a unei instituții financiare în detrimentul unui sac într-o criptă de la St. Clement Danes. Vorbiseră neîncetat de viitorul poliției din Londra. Lui Wilde îi plăcea ideea metodei ce avea să fie pusă în funcțiune. Sistemul lui Will de a nota pe hartă nelegiuirile îl atrăgea, iar împreună puneau cap la cap principiile unui sistem eficient. De asemenea, fuseseră și ore bune de mărturii și răspunsuri la întrebări despre March și Bredsell și pregătiri pentru judecata lui Bredsell.

Când Will se întoarse pe Hill Street, găsi casa mamei lui în dezordine.

– Bine că ați putut veni, domnule.

Fața lungă a lui Amos era mohorâtă.

Will se duse în salon. Locul păru să fi fost tâlhărit de o armată de pitici, care distruseseră tot ce era sub lambriuri. Săculeți abandonați, bețișoare, piese de șah și cuburi împrăștiate pe podea. Scaune împrăștiate și răsturnate. O cărare de pantofi și șosete aruncate ducea din mijlocul camerei către scări.

Sophie stătea epuizată pe canapea, plângând în hohote. Maiorul ei se afla în spatele canapelei, șoptindu-i numele, pumnii lui încleștându-se și descleștându-se neajutorați, împiedicat de absurda lui onoare să o atingă.

Xander stătea la birou, citind un teanc de foi.

– Ce se întâmplă? întrebă Will.

– Kit a decis să plece. Și-a chemat banda să le spună.

Xan era mohorât.

– Ești la fel de rău ca nătărăul ăla onorabil, Xan. Will îl salută pe maior. Nu este vina ta.

– Este.

Will recunoscu privirea mohorâtă de autoînvinovățire.

– I-am explicat lui Kit despre moștenirea lui azi-dimineață și i-am spus că Norwood pregătește o moțiune pentru Curtea de Echitate pentru a-i confirma legitimitatea. Nu i-a plăcut ideea.

– L-ai speriat, presupun.

– Uite, citește astea.

Xan îi întinse hârtiile lui Will.

– Ce sunt astea?

– Scrisorile lui Daventry către Kit, din India. Sper că dacă le citește se va răzgândi.

– La naiba!

Will luă scrisorile, îndreptă un scaun și se așeză. Tocmai ce avea nevoie – sentimentalismele unui viitor tată eroic, acum mort, către fiul pe care visa să-l întâlnească în vremuri mai bune.

Xan se uită iar la Will din ușă.

– Vorbești tu cu Kit?

– Eu? Crezi că eu îl pot influența?

– Vei vorbi cu el împreună cu mine?

Will încuviință din cap. Xander plecă.

La jumătatea primei scrisori, Will se uită către maior.

– Montclare, fă-te util. Așază-te pe afurisita aia de canapea și ia-o în brațe pe mama.

Expresia lui Montclare oscilă pentru un moment între ofensă și gratitudine. Apoi ocoli canapeaua, o luă pe Sophie în brațe și începu să o mângâie pe spate, șoptindu-i vorbe dulci într-o franceză liniștitoare.

Will se întoarse la citit. Cel puțin stilul lui Daventry nu era așa de bombastic precum al lui Montclare. Omul era destul de simplu în scris și direct, dar nu fără simțul umorului. Ar fi fost bun pentru Sophie dacă ar fi trăit.

Dintr-odată, Will dădu peste un pasaj care îl șocă. Lăsă scrisoare deoparte, surprins de reacția sa. Trecu un minut până să o poată relua.

Tatăl meu nu este un om foarte drăgăstos. Iar tu probabil nu îl vei cunoaște. Dar el nu va fi modelul meu pentru relația noastră. Te poți aștepta mai degrabă ca eu să îți fiu un prieten dezinteresat, care să-ți încurajeze studiile și interesele și care să recunoască și să-ți respecte firea, oricare ar fi aceea.

Will împături ultimele șase scrisori când Xander intră în cameră.

– Ne adunăm în camera pentru micul dejun.

Kit stătea la geam, uitându-se la stradă, paltonul lui negru de catifea fiind mare pe umerii lui slabi. Will recunoscu de unde venea haina, un depozit de costume de pe Holywell Street. Lui însuși îi plăcea zona pentru moda care îi permitea unui polițist să treacă neobservat printre locatarii cu proastă reputație din cartierele sărace ale Londrei.

Puse teancul de scrisori pe masă.

Kit vorbi către geam, aparent răspunzând la o întrebare pe care Xander o pusese.

– Această casă nu este locul potrivit pentru noi. Nu suntem obișnuiți cu pereți.

– Știi că mama va face schimbări dacă îi ceri? răspunse Xander.

Kit se întoarse.

– Băieții cred că sunt unul dintre ei, dar nu voi fi dacă rămân.

– Ești unul dintre noi, nu-i așa? întrebă Xander.

– Sunt?

Will putu să vadă că băiatul avea dificultăți să accepte asta.

Xander continuă:

– Mama nu vrea să-ți fure independența. Vrea doar să fii în siguranță.

– Nu există siguranță, Xan.

– Dar în fața pericolului ai frați pe care să te bazezi, interveni Will. Iar tu îți cunoști inamicul și poți să te lupți cu el în sala de judecată, unde ai șanse egale de câștig.

Fața lui încăpățânată rămase neschimbată.

– Lasă-l pe Xan să îl dea în judecată pe Wenlocke. Vei primi un loc pentru tine și pentru banda ta și cel mai probabil un venit pe viață – toată independența pe care un bărbat ar putea să o ceară.

Xander vorbi:

– Este o casă bună, Kit. I-a revenit lui Daventry la majorat. A fost a lui până să se însoare cu mama noastră. Doar venitul pentru proprietate vă va ajunge o viață.

– Asta înseamnă că voi deveni moștenitorul lui Wenlocke dacă voi accepta casa? întrebă Kit.

– Da.

Xan avea să fie întotdeauna onest.

– Moștenitorul bărbatului care a încercat să mă ucidă?

– Și care a eșuat, sublinie Will. Ești un bărbat greu de ucis.

– Și dacă nu vreau să fiu ducele de Wenlocke, acum sau vreodată?

Will întâlni privirea lui Xan. Kit era unul dintre ei, un om care respingea dorința lumii de a-i fixa valoarea în avans prin drepturile date de naștere, un bărbat independent.

Will aruncă teancul de scrisori pe masă din fața lui Kit.

– Uită de Wenlocke. O să ne luptăm cu el și o să câștigăm. Acest om bun – Will bătu peste scrisori – voia ca tu să îi fii moștenitor.

Àsta eşti tu – fiul lui, fiul unui om care ştia să iubească şi să moară. Era dispus să le facă pe amândouă pentru tine. Ce poţi face tu pentru el?

Will începu să tremure. Poate nu îşi revenise chiar atât de bine pe cât crezuse de pe urma rănilor. La dracu', vorbea ca un nenorocit de idealist, precum afurisita de Elena din Troia. Îşi ascunse tremuratul apăsându-şi palma pe masă.

– Citeşte-le. Este prea târziu pentru el, dar nu şi pentru tine.

Capul lui Kit era plecat. Will nu îndrăznea să se mişte. Nu ştia dacă reuşise să îl convingă sau făcuse o mare gafă, ireparabilă.

Băiatul întinse mâna şi luă scrisorile; şi iată, erau în mâinile lui. Le ţinu lejer în mână pentru un moment până să se uite în ochii lui Will cu privirea aceea mult prea serioasă.

– Dacă citesc aceste scrisori, te vei întâlni cu Wellington?

„La dracu'". Putu să vadă afurisita de capcană cum se închidea.

– Citeşte scrisorile azi, eu mă văd cu Wellington mâine.

Dintr-odată rânjiră cu toţii, Xander şi Kit schimbând o privire.

– Aveam un pariu făcut, mărturisi Xan.

Capitolul 21

Elena împinse scaunul mamei sale la loc în salonul roşu cu tavan înalt al casei episcopului de York din Grosvenor Square. Oaspeţi continuau să intre pe uşile duble, adunându-se pentru cina e[illegible] pului. Tatăl ei râdea cu poftă din mijlocul mulţimii de oameni ai clerului, lăsându-şi soţia şi fiica să se retragă într-un loc mai puţin vizibil al camerei. Mama Elenei venea rar în Londra. Îi era foarte greu să îndure mutarea scaunului ei în sus şi în jos pe scări. Iar jena pentru că trebuia să se plimbe cu scaunul prin mijlocul unei camere pline de oameni însemna că mama ei prefera să stea într-un singur loc pe care îl considera convenabil. La momentul respectiv, poziţia lor le permitea să îi vadă pe cei care veneau, dar nici nu stăteau în cale.

Încă de mică, Elena fusese obişnuită să fie picioarele mamei ei. Aproape de la naşterea Elenei, Jane suferise de artrită gravă, care ajunsese să îi veştejească picioarele şi să o facă prizonieră într-un scaun.

Elena revenise la vechile obiceiuri ale acelei vieţi mai uşor decât se aşteptase. Cu ajutorul lui Cleo Jones, din acea dimineaţă se întorsese la a fi o domnişoară dintr-o familie respectabilă. Împreună se gândiseră la o poveste pentru a-şi scuza absenţa. Până la prânz se întorsese la verişoara Margaret. Până la ora ceaiului o convinsese pe verişoara ei că povestea absenţei este adevărată. Fusese ultima ei incursiune în ficţiune.

Încă de la întoarcerea cu scrisorile mamei ei, Elena se gândise la viaţa ei şi la ce ar trebui să schimbe. Trebuia să se mărite. Will Jones spusese că nu se putea întoarce la viaţa aceea, dar o făcuse. Adevăratul Tibbs făcuse ca părul ei să pară legat în coc şi nu tăiat. Croitoreasa mamei sale îi făcuse o nouă garderobă, iar Elena fusese se acord să participe la orice întrunire la care aveau să fie prezenţi bărbaţi buni

de însurat. Încă nu reușise să zâmbească încurajator potențialilor pretendenți, dar acesta era un pas pe care urma să îl facă în curând, poate chiar în acea seară. „Dacă episcopul invită bărbați necăsătoriți sub vârsta de patruzeci de ani."

Zarva de la ușă însemna că un oaspete mult mai important decât ceilalți venise. De această dată era ducele de Wellington cu popularitatea lui și o suită de bărbați tineri, toți îmbrăcați la costum negru de seară. Unul dintre ei râse la o remarcă a companionilor lui, iar Elena înlemni, încleștându-și mâinile pe mânerele scaunului mamei ei.

– Ce este, dragă? întrebă mama ei, vigilentă.

Elena bolborosi că nu este nimic, ținându-și capul plecat. Camera era mare, oaspeții mulți, iar Will Jones era alături de cel mai de seamă om din Anglia acelui moment, cât prințul era încă bolnav la pat și neîncoronat. Will Jones nu avea să o observe pentru că nu se aștepta să o vadă. Era vizibilă și invizibilă în același timp, un truc bun pe care, se gândi ea, chiar și el, maestrul deghizărilor, l-ar fi admirat.

Ea uitase că Wellington nu neglija niciodată doamnele, iar în mulțime erau câteva tinere domnișoare. Rolul de ajutor al mamei ei era singurul motiv pentru care se afla acolo. Bătrânul soldat începu să se plimbe prin cameră, sărutând mâinile doamnelor și flirtând după cum spuneau zvonurile despre el.

Imediat, ea se gândi să se scuze pentru un moment, având în vedere că mama ei era bine, iar cina avea să înceapă abia peste o oră. Odată cu gândul, se aplecă să-i vorbească mamei ei. „Prea târziu." Grupul lui Wellington ajunsese la ele. Elena își îndreptă spatele.

– Doamnă Rossdale, bună seara. Întotdeauna e o plăcere să vă văd.

– Milord, ați cunoscut-o pe fiica mea, Marianne?

– Domnișoară Rossdale, încântat. Dați-mi voie să vi-i prezint pe însoțitorii mei, Sir Robert Peel, omul nostru de la Tamworth, și căpitanul Will Jones, care a lucrat în serviciile mele.

Elena făcu o reverență, mâinile încleștate pe scaunul mamei ei. Ea simți că lui Will Jones îi era indiferent momentul, spre deosebire de ea. Privirea lui era asupra mamei ei, cu doar un scurt salut pentru ea, Elena, doar că ea nu mai era Elena a lui. Cu siguranță văzuse asta.

Fusese cel mai inoportun moment să îl întâlnească chiar atunci când se gândea să o îngroape pe diavolița Elena pentru totdeauna și să accepte viața care era așteptată să o ducă. Inima ei începuse să bată mai tare din momentul în care îl văzuse, iar acum corpul ei era cuprins de agitație pe care nu putea să o arate. Strânse în mâini mânerele scaunului mamei ei și zâmbi și încuviință din cap la conversația ducelui. Într-un final, grupul ducelui plecă mai departe către următorul grup, iar Elena și mama ei fură abordate de Lady Bannister, o prietenă a mamei ei. Elena se străduí din răsputeri să răspundă bunăvoinței acelei doamne și bucuriei acesteia să o vadă pe mama Elenei în Londra.

Dar seara devenise o încercare dificilă pe măsură ce Elena se forța să nu urmărească grupul lui Wellington prin cameră. Corpul ei se întorcea ca o giruetă în direcția lui Will Jones. Tremura ca o pasăre idioată ghemuită în suferință, în vântul rece și indiferent.

Îngrijorarea ei se transformă în spaimă când grupul lui Wellington se alătură grupului tatălui ei. Își aminti cum crezuse că el nu avea să fie intimidat. Desigur că nu era. Orice ar fi crezut despre sine însuși, nu și-ar fi plecat capul și nu ar fi făcut plecăciuni sau nu ar fi fost lingușitor în fața unor oameni de rang superior, și cu siguranță nu în fața reverendului Arthur Percival Rossdale, episcop de Farnfham, invitat la Magdalen, New Trinity și St. John's Oxford.

În acel moment, Will Jones se întoarse de la grupul tatălui ei și îi prinse privirea, ținând-o captivă cu ochii lui pătrunzători. Pentru câteva momente, Elena nu mai auzi nimic în jurul ei, până ce vocea mamei sale o aduse înapoi în prezent.

– Cine este acel bărbat din grupul lui Wellington care vorbește cu tatăl tău?

– Te referi la căpitanul Jones?

– Mă dărâmi din scaun, Marianne. Stai jos.

– Îmi cer scuze mamă, eu...

– Cine este?

– Nu... Nu știu.

– Draga mea, s-a uitat la tine cu o privire care aproape ți-a dat foc la panglicile din păr.

Ea încercă să râdă.

– Nu asta am vrut, mamă? Cu Tibbs care mi-a aranjat părul, noua Marianne o să atragă domni care nu au treabă cu biserica.

– Acel bărbat este probabil cel mai nebisericos dintre toți domnii din Londra.

Mama ei își făcu vânt cu evantaiul ca și cum i-ar fi fost cald.

– Mamă, arată la fel de elegant ca oricare bărbat din cameră.

Își simți obrajii înroșindu-se la cât de repede îi luă apărarea.

– Dar de douăzeci de ori mai periculos.

– Mamă, ai observat toate acestea dintr-o privire?

– Draga mea, ce-ar fi să te retragi în salonul doamnelor pentru un moment?

– Desigur, mamă.

Mama ei avea dreptate. Avea nevoie să își revină în fire.

Will o privi cum își croia drum de scăpare. Bun. O tulburase. Ea cu siguranță îl tulburase pe el. Era bulversant ca un lucru pe care cineva credea că îl înțelesese să fie dat peste cap în mijlocul a unui eveniment obișnuit, în mijlocul celei mai simple conversații. Acum înțelese prețul pe care ea trebuise să îl plătească prin impostura ei nebună și pentru cine sacrificase totul. El venise la petrecerea episcopului pentru că afară, în întuneric, bărbați disperați așteptau să răstoarne guvernul. Pe dinăuntru, Will era răsturnat.

Făcuse ca fiecare moment să fie încet și chibzuit, conștient de echilibrul pierdut. Tot acest timp, planul lui fusese să aștepte. Nu avea încredere în sentimentele lui pentru ea. Mai întâi avusese nevoie să-și vindece gaura din piept și nenorocitele de coaste. Apoi fusese recrutat să se ocupe de conspirația pe care March ajutase să o înarmeze. După aceea, planul lui nu mai fusese așa de clar. Avusese de gând să îl facă pe Wilde să-i arate unde plecase ea.

Nu intenționă să se amestece în viața ei. Ea riscase totul pentru acele scrisori. Scrisorile erau cadoul lui pentru ea. Scrisorile o eliberau din scurtul lor parteneriat. Se putea întoarce liniștită la adevărata ei viață, unde nu era Elena, ci altcineva, fata cuiva, spusese ea, nu fiica unui afurisit de episcop.

Avusese o idee vagă să îi facă o vizită de dimineață, să întrebe despre o cunoștință, doar ca să vadă dacă este sănătoasă, doar

să o mai vadă încă o dată cu mintea limpede. Se gândise la acele scrisori de zeci de ori. Într-un final, se gândise doar la câteva posibilități legate de autor. O femeie cu un cont substanțial la banca Evershot le scrisese. În acele scrisori existase probabil, la un moment dat, un ordin de plată pe care purtătorul îl dusese la Evershot, despre care călosul de Evershot îi spusese lui March. Ce anume din acele s le făcea atât de periculoase pentru autor?

El se uită să vadă dacă Elena se întorsese, dar văzu în schimb că oaspeții o lăsaseră pe mama Elenei singură. Plecă de lângă Wellington și se îndreptă către ea, înainte ca mintea lui să apuce să contureze gândul.

– Doamnă Rossdale.

– Căpitane Jones. Ea îi întinse mâna, privirea ei fiind onest de curioasă. Mă bucur că ați venit până la mine. După cum vedeți, starea mea mă ține blocată într-un singur loc în timpul unor asemenea întâlniri.

– Starea dumneavoastră, doamnă, explică multe.

El se așeză pe scaunul de lângă ea. Părea delicată, pierdută din cauza unei boli care o lăsase cu picioarele precum rămurelele ce s-ar putea rupe la o adiere de vânt.

– Poate, căpitane, ați putea să-mi explicați de unde o cunoașteți pe fiica mea.

– Eu și Elena ne-am întâlnit în această iarnă când căuta să recupereze anumite scrisori de mare valoare pentru o persoană bună care ar fi putut fi compromisă.

– Elena?

El văzu înțelegerea din privirea ei.

– Ea va fi întotdeauna Elena pentru mine.

– Am înțeles. Deci sângele tău pătează anumite scrisori.

Fu rândul lui să-i evite privirea.

– Doar câteva picături. Nu trebuie să vă gândiți prea mult la asta, doamnă.

– Ba din contră, eu cred că vă datorez totul, căpitane, pentru ajutorul oferit în recuperarea acelor scrisori.

– Totul, doamnă, m-ar putea împinge să fac anumite cereri. M-ar face să cer anumite lucruri.

– Poftim?

– Sunteți dispusă să mi-o dați pe fiica dumneavoastră, doamnă? Pentru că asta e ceea ce vreau.

– Nu vă cunosc, căpitane Jones.

– Mama mea este Sophie Rhys-Jones, doamnă. Eu sunt unul din „fiii păcatului".

Intenția lui fusese să o șocheze, dar anunțul nu aduse decât un zâmbet ironic pe buzele ei. Ea se uită cu intenție către soțul ei.

– Eu vă întreb pe dumneavoastră, doamnă, nu pe bunul episcop.

– El se va înfuria și va urla și o va numi târfă și îi va interzice să se întoarcă în propria casă.

– Casa ei va fi cu mine, doamnă.

Ea trase adânc aer în piept și se aplecă spre el, punându-și mâna subțire înmănușată peste a lui.

– Ia-o, căpitane. Fur-o dacă trebuie.

El își întoarse mâna și o apucă pe a ei.

– O voi lua, doamnă. În seara asta. Spuneți-mi unde stați și care cameră este a ei. Va fi căsătorită până în zori.

– Îmi place cum gândiți, căpitane Jones.

Doamna Rossdale zâmbi, iar Will crezu că văzu în acea expresie dulce și onestă o fărâmă a unei priviri care îi plăcea foarte mult.

Când Elena se întoarse în salon, nu îl văzu pe Will Jones nicăieri. Mama ei vorbea cu doamna North, soția episcopului din Bexley. Când ajunse destul de aproape de ele, fu surprinsă să își vadă mama radiind, un zâmbet mare și larg, care nu-i stătea în fire. Se îndoia că doamna North putuse să îi spună ceva care să o facă așa de bucuroasă.

Nedumerită, își încetini pașii, iar o mână puternică o prinse și o trase lângă o coloană albă de marmură. Ea era cu fața la cameră în timp ce el stătea în umbra coloanei, dar atât de aproape încât putu să îl simtă cu fiecare nerv.

– Dacă nu mă înșel, îmi datorezi niște bani.

Răsuflarea lui mișcă niște cârlionți de deasupra urechilor ei.

– Ți-am spus că o să ți-i dau.

Ea încercă să nu tremure.

– Nu am primit nici un ban până acum.

– Acum lucrezi pentru Wellington, căpitane Jones? Te-ai însănătoșit?

Voia să se întoarcă să se uite la el, doar să mai aibă o amintire de adăugat la cele pe care deja le adunase. Will părea atât [illegible] în viață, prinsoarea lui pe mâna ei strânsă, rigidă.

– Coastele mele sunt foarte bine. Și care este situația ta, domnișoară Rossdale? Te-ai întors în spatele pereților, nu-i așa, locuind într-un palat al episcopului din Farnham Close?

– Poți să vezi că m-am întors la înălțimile respectabilității, acceptată chiar și aici, în salonul episcopului de York.

– Nu prea cred.

– Poți să vezi.

– La dracu', ce te gândeai? Că poți avea parte de o aventură și apoi să te întorci la broderii?

– Ai cunoscut-o pe mama.

El inspiră tremurător.

– Da.

– Ce altceva aș fi putut să fac?

– Ai fi putut să-mi spui că ești fiica episcopului de Farnham. Aș fi putut să nu fac dragoste cu tine, Elena, oricât de mult aș fi vrut.

– Nu-mi spune Elena.

Elena era moartă. Cum îndrăznise o asemenea mascaradă?

– Asta ești, la naiba, afurisita de Elena din Troia, nu timida domnișoară Rossdale, care o să împingă scaunul cu rotile și o să-și plece capul și o să aștepte ca tatăl ei să se descotorosească de ea dând-o unui neica nimeni pios care vrea să poarte mitră într-o zi.

– Greșești. Chiar asta sunt.

Se străduia să răspundă la vechiul ei nume, să se gândească că este Marianne Rossdale, să dea la o parte cealaltă viață.

– Doar dacă alegi să fii ea.

– Am ales, după cum vezi.

– Asta crezi? Ei bine, renunță la alegere, la naiba! Eu trăiesc într-un afurisit de iad, și la fel și tu.

– Ba nu.

– Poți să negi cât vrei. Uiți, Elena, că te-am furat din acel bordel. Pot să te fur și din casa episcopului. Vei pleca cu mine, drăguță.

Îi dădu drumul și traversă camera ca și cum nu ar fi existat nici o oprire în drumul lui. Când Elena se uită după el, îl găsi prins într-o conversație cu un grup de bărbați tineri care aveau o mină serioasă și umeri lați. El plecă imediat ce cina fu anunțată. Wellington se adresă grupului în ușile salonului și ei plecară, iar Elena rămase să se joace cu trei feluri de mâncare și două rânduri de farfurii cu margini aurite, cu o varietate de tacâmuri, în timp ce se gândea de ce o deranjase întâlnirea cu Will Jones.

Fusese, decise ea în timp ce mânca tarta cu caise, scopul plecării lor care o deranjase așa de tare; plecaseră ca niște bărbați care au un scop de îndeplinit, și fuseseră trimiși de singurul om pe care Will Jones l-ar urma voluntar într-o bătălie. În mulțimea oaspeților care se minunau de delicatesele de pe masa episcopului, doar ea știa că la nici un kilometru distanță de ei, un grup de radicali depozitaseră o căruță întreagă de arme.

Trei ore mai târziu, domnii tocmai se alăturaseră doamnelor când un tânăr care respira greu îl căută pe Wellington. Elena privi cum tânărul livră mesajul, iar Wellington se încruntă. Tânărul plecă, iar oamenii care erau cu Wellington începură să-i pună întrebări. Când alți domni se alăturară, iar întrebările deveniră prea numeroase, Wellington vorbi cu episcopul, care îi făcu pe toți să tacă pentru ca el să facă un anunț către toți cei adunați.

– Poliția a intervenit și a capturat un grup de conspiratori care plănuiau să-i asasineze pe membrii guvernului la cina lordului Harrowby din această seară. Toți făptașii sunt arestați.

Toată lumea se înghesui să-i pună întrebări ducelui.

– Lordul Harrowby locuiește alături, exclamă gazda lor. Suntem în siguranță?

– Complet în siguranță, doamnă, o asigură ducele, luându-i mâna. Și curajoși. Adunarea dumneavoastră i-a păcălit pe conspiratori să continue cu planul lor.

– Ne-ai folosit ca pe o afurisită de momeală, nu-i așa Wellesley?

Păru aproape o dojană din partea gazdei lor roșii la față, dar Wellington doar se întoarse către ceilalți bărbați care insistau cu întrebări, tot farmecul manierelor fiind șters de pe fața lui mohorâtă.

– Unde au fost opriți?

-Într-una dintre camerele de deasupra unui grajd de pe Cato Street.

-Câți erau?

-Douăzeci și șapte.

-Erau înarmați?

-Doar arme mici. Am reușit să-i împiedicăm să intre în posesia unor arme ascunse într-un depozit.

Doar Elena auzi icnetul mamei sale. Puse mâna pe umărul ei și o apăsă ușor.

-Vreo victimă? întrebă episcopul de Bexley.

-Cu regret raportez că un polițist a murit. Încă nu am numele lui.

Zgomotul din cameră deveni un bâzâit în mintea Elenei, iar cuvintele își pierdură înțelesul.

Oaspeții începură să plece la câteva minute de la uluitorul anunț al ducelui. Nici unul dintre tinerii care îl însoțiseră mai devreme pe Wellington nu se întoarse. Elena împinse căruciorul mamei ei până la capătul scărilor unde doi servitori îl ridicară și îl duseră până la ușă. Trăsura fusese chemată. Tatăl ei încă discuta cu episcopul și alți domni în timp ce doamnele plecară.

Capitolul 22

Ore mai târziu, piața era goală și tăcută. Elena, îmbrăcată în cămașă de noapte, stătea la geamul ei și se uita afară la parcul mohorât și iernatic din centru. Se simțea pustiită, ofilită ca o floare și încercă să se simtă altfel. Acel polițist fără nume putea fi oricine. Nu era posibil să-l fi pierdut pe Will Jones de două ori, nu când nu îl avusese cu adevărat niciodată, dar un mic adevăr ieși la suprafață în timp ce stătea acolo. Avea de gând să îl ia cu ea în imaginația ei, în orice viață ar ajunge să aibă. Gândul la el umblând pe străzile Londrei sau stând în patul lui mare de sultan îi va reaminti de cum era să fie în viață, să fie Elena, să fie ea însăși.

Dar în seara aceea, prezența lui reală, adevărată îi arătase cât de neagră și fără substanță era amintirea în detrimentul bărbatului adevărat.

Acum stătea în picioare și se simțea ca și cum ar fi pierdut legătura cu corpul ei, ca și cum era în altă parte. Se întrebă dacă și mama ei își simțea corpul ca pe un obiect separat de persoană, unul pe care acea persoană trebuia să-l împingă precum căruciorul unui negustor ambulant. Membrele ei nu păreau să aibă viață în ele.

Pe partea cealaltă a pieței o trăsură târzie se apropia ușor, caii mergând încet, ușorul zăngănit al hamului fiind înăbușit de ceață. Privirea ei se fixă pe trăsura în mișcare. Părea cunoscută, trăsura diavolului trasă de doi cai negri, ceața învolburându-se în jurul lor ca într-un vis. Fu sigură că visează când opri în fața casei ei. Birjarul cu păr alb, încovoiat sub palton și pălărie, vorbea încet cailor. Animalele loviră ușor cu copitele în pământ, sforăind vapori albi în aerul rece. Portiera se deschise, și coborî un domn elegant în negru, Will însuși – cu excepția unei cascade de mătase albă de pe umăr, care nu avea nici un sens.

Gentlemanul merse direct până sub geamul ei și își lăsă capul pe spate pentru a se uita la ea. Impulsul Elenei fu să se retragă în umbre, dar picioarele îi erau înțepenite și nu se supuneau gândului. Apoi începu să tremure și să plângă. Nu era mort. Își duse mâinile reci la față pentru a șterge lacrimile înghețate, iar când termină, el nu mai era. Nu putea să-l vadă.

Trăsura încă era pe stradă. Deschise brusc ușa micului balcon și îi auzi respirația grea în timp ce se cățăra.

– Ești nebun?

Se aplecă peste margine. Și respirația ei făcea aburi în aerul rece.

Își lăsase pălăria dedesubt, dar încă avea mătasea albă peste umăr.

– Ți-am spus... Își trase sufletul. ... că te-aș putea fura din casa episcopului.

Într-o clipă, el ajunse la balustradă și se cățără peste ea. Ea nu se putu mișca. Will veni înspre ea și o luă în brațe.

– Oh, Doamne, drăguță, ești reală. Credeam că te-am visat.

– Tu m-ai făcut, cred, m-ai făcut Elena. Nu am putut să mă întorc la Marianne. Credeam că pot, dar ea nu avea nici o viață.

– Alegi să fii Elena acum și pentru totdeauna?

Ea încuviință din cap pe umărul lui.

– Atunci căsătorește-te cu mine. În seara asta. Am un certificat în buzunar.

Gâtul o durea de atâta bucurie. Se agăță de el, el cel real. Când ea nu răspunse imediat, el îi oferi și altă tentație.

– O să ai toată viața să mă iubești.

Ea își făcu gâtul uscat să își revină, cu obrazul lipit de umărul lui.

– Am crezut că ai murit. Am crezut că trebuia să trăiesc fără tine. Nu am putut să îmi simt corpul în seara asta.

Ea simți cum Will îi sărută creștetul capului, o atingere așa ușoară, dar un semn că trupul ei era real.

– Încă nu mi-ai dat un răspuns.

– Da. Da. Da. Mă căsătoresc cu tine în seara asta.

Ea îl strânse și mai tare în brațe, agățându-se de lâna de calitate a paltonului lui.

– Bun. Ți-am adus o rochie. Hai să te îmbraci.

O învârti în brațe și o împinse ușor către garderobă.

În micuța cameră, ea se chinui să aprindă o lampă cu degetele reci și țepene, iar el preluă sarcina, mâinile lui cuprinzându-le pe ale ei pentru a le opri din tremurat.

– Ești înghețată, nu-i așa?

Lumina lămpii umplu camera, pe fața lui citindu-se hotărârea. Întinse mâinile și îi luă sânii în mâini, încălzindu-i prin mângâierile degetelor. Ea își simți corpul cum se întoarce la ea, devenind din nou al său, unit cu voința ei.

Se desprinse de atingerea lui și deschise dulapul, uitând pentru un moment motivul, și apoi râzând amintindu-și că voia o cămășuță, pantalonași și un corset. Când se întoarse din nou la el, se opri, surprinsă de privirea lui, care o făcu să se simtă în viață. Aruncă hainele pe banca din garderobă și își dădu jos cămașa de noapte, rămânând dezbrăcată în fața lui, Elena a lui, în sfârșit. El veni către ea atunci, luând-o de talie, sărutând-o cu pasiune, mâinile lui calde și puternice mângâind-o pe spate, pe umeri, pe talie și șolduri, făcând-o a lui.

Will se opri și o ținu strâns, inima bătându-i puternic în dreptul sânului ei.

– Sunt al naibii de îndrăgostit.

Elena îmbrăcă pantalonașii, iar el îi trase cămășuța peste cap. Will rămase în spatele ei să îi lege șireturile corsetului și o ajută să îmbrace rochia albă de mătase.

Râsete tăcute îi cutremurară pe amândoi.

– Grăbește-te. Nu mă mai face să aștept.

El stinse lampa și o trase de mână. Trecură înapoi în dormitorul ei, iar el o conduse către ușile balconului.

Ea opuse puțină rezistență la ușa balconului, vrând să protesteze, dar el o sărută pasional.

– Trebuie să ieși pe fereastră, iubire. Harding este cu trăsura pregătită, iar eu am o pelerină călduroasă pentru tine înăuntru.

Will își aruncă un picior peste balustradă, cu mâna ei încă în a lui.

Ea păși înainte și râse. Nu avea rost să îi spună mirelui ei nerăbdător ca nu avea ciorapi și nici pantofi în picioare. Harding aduse trăsura sub geamul ei. Elena se urcă peste balustrada balconului

și păși direct pe acoperișul trăsurii. Harding o salută ducând mâna la pălărie.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La casa mamei mele. Toată familia așteaptă acolo.

Epilog

Treziră toți băieții dispăruți și îi adunară în salon. Sophie Rhys-Jones îi dădu un buchet de trandafiri albi. Cleo Jones îi aranjă voalul în păr. Cu micuțul Robin deschindu-le calea, Xander Jones o conduse la altar, culoarul fiind aranjat cu vreo zece scaune aurite. Kit Jones, îmbrăcat tot cu paltonul lui negru de catifea, stătea lângă Will, așteptând-o. Deși o distanță de doar vreo patru metri o despărțea de mirele ei, Elena știa că, parcurgând-o, lăsa în urmă vechea viață pentru totdeauna.

Slujba fuse binecuvântat de scurtă. Un tânăr vicar de la biserica din Soho le citi jurămintele. Invitații zâmbiră și căscară în timpul slujbei. Nimeni nu zise nimic despre picioarele desculțe ale miresei. Robin stătu agățat de rochia ei până ce ea trebui să se întoarcă să primească sărutul pasional al mirelui. Nu exista nici un pericol ca picioarele ei să înghețe. Toasturi scurte fuseră ținute și toată lumea se îmbrățișă.

Deja întârzierea era prea mult pentru Will. Avea nevoie de ea atunci și văzu oportunitatea când Xan îl trase pe Kit deoparte, iar Cleo și mama lui începură să-i trimită pe cei mici la culcare. Xan ținu mâna pe după umerii lui Kit, iar băiatul păru în largul lui cu atingerea. Era un semn că Kit avea să rămână cu ei până la urmă.

Will se întinse și coastele lui păreau a fi bine. Între oprirea unei conspirații și aranjarea răpirii miresei sale, nu avusese timp să se întoarcă la cărțile lui grecești. Acum încercă să-și amintească ce spusese idiotul de Paris pentru a o cuceri pe Elena a lui.

Ea îi zâmbi, iar el îi văzu picioarele goale ieșind de sub rochia albă. Împărtășiră un râs tăcut de o parte și de alta în salonul mamei lui. Probabil nu era nevoie să-i spună cât de nerăbdător era, dar Elena a lui merita cuvintele. Will traversă camera și își permise plăcerea de a pune mâna pe talia ei și de a o trage spre el. Poate că nu mai știa

lecțiile de greacă, dar știu exact ce trebuia să zică. Se aplecă către mireasa lui și îi șopti în ureche cuvinte de dragoste și de dorință intensă care îl copleșise.

Ea își ridică fața către a lui și îl sărută repede pe obraz.

– Am înțeles că ai un pat mare de sultan.

– Oh, am, și te vreau în el, drăguță.